MARSHA CLARK

Obstacole depăşite

Traducerea şi adaptarea în limba română de SILVIA IORGULESCU

ALCRIS Romance

Capitolul 1

— Ceea ce vrei tu, nu se poate cu niciun chip, zise Sandra Weir încet, dar ferm.

Calmul din vocea ei era contrazis de uimirea ochilor verzi şi mari cu care-şi privea verişoară.

— Sugerezi să-ţi iau locul şi să pretind că sunt logodnica unui bărbat care nu vede? Asta e o nebunie. Nu pot accepta aşa ceva!

— Da, da, asta sugerez! întări verişoara Sandrei, Alexandra. Mereu ai fost cam impulsivă, draga mea. Dacă m-ai asculta, ţi-ai da seama că ideea asta nebunească poate fi soluţia tuturor problemelor tale. Singura soluţie, din câte îmi dau eu seama.

Dar Sandra nu era pregătită să admită că problemele ei erau chiar atât de mari. Şi apoi, rezolvarea lor o privea numai pe ea.

— De ce te-ai gândit tocmai la mine? întrebă ea, nervoasă.

— Din mai multe motive, răspunse cealaltă cu calm.

Se opri o clipă ca să caste la adăpostul degetelor lungi şi fine, ca şi cum situaţia asta dramatică ar fi plictisit-o, asemenea obligaţiei de a vizita această demodată locuinţă de ţară. Ochii ei priviră chipul şocat al Sandrei, înainte de a continua:

— Ca să fiu sinceră, eram oricum în încurcătură şi căutam o soluţie, când am auzit de moartea bunicii. Dar până n-am aflat că am primit fiecare o moştenire de o sută de lire, nu m-am hotărât să vin să te văd. Vreau să spun, se scuză ea, văzând expresia dezgustată a Sandrei, că nu prea avea sens s-o vizitez pe bunica în ultimii ani. N-a fost niciodată de acord cu felul meu de a fi, mai ales după ce am intrat în lumea modei. S-ar fi zis că fac cine ştie ce lucru diavolesc!

— Alexandra, te rog!

— În sfârşit! Presupun că opinia bunicii nu-i chiar atât de importantă în această discuţie şi, cum văd că devii nerăbdătoare, mă voi întoarce la subiect, şi anume la banii pe care ni i-a lăsat. O sută de lire.

Bănuiesc că, folosiţi chiar şi foarte chibzuit, tot nu-ţi vor ajunge decât câteva săptămâni. Iar apoi te vei trezi săracă. După aceea, trebuie să-ţi reamintesc că avem acelaşi prenume. Ce ridicol, nu? Amândouă am fost numite Alexandra în speranţa că vom moşteni averea bunicii. Avere pe care a pierdut-o atât de stupid în investiţii nepotrivite.

— N-a fost numai vina ei! o opri Sandra.

— Bine, bine, linişteşte-te! exclamă verişoara ei. Oricum, e prea târziu să mai discutăm despre aşa ceva. Poate că, în ciuda faptului că a murit şi te-a lăsat aproape pe drumuri, există lucruri pentru care ai putea să-i mulţumeşti. Spre exemplu, faptul că purtăm acelaşi nume, ceea ce simplifică problemele cu paşaportul. Apoi.

Stein n-ar avea nimic împotriva prescurtării Sandra, dacă eşti de acord să-mi iei locul.

Sandra îi ignoră cuvintele. I se părea atât de ciudată această situaţie!

— Nu cred că-ţi dai seama ce spui! bolborosi ea. Nu-i poţi spune lui Stein că pur şi simplu vrei să te căsătoreşti cu altcineva? Nu-l cunosc, dar i-ai trimis bunicii o fotografie de-a lui. Sunt convinsă că un bărbat care pare atât de arogant va suporta vestea fără probleme!

— Tocmai asta-i problema! se încruntă Alexandra. Nu sunt sigură că o va face. E destul de tânăr – treizeci şi ceva de ani – pentru a face faţă unei despărţiri, dar în ultima vreme a avut un comportament destul de ciudat. N-a trecut mult de la accident, astfel că e posibil să nu-şi fi revenit complet. Doctorul spune că are momente de depresie şi de nervozitate extremă. Prin urmare, trebuie să fiu foarte atentă cu el. Nu pot risca să-i spun că m-am răzgândit atât de brusc. Înţelegi?

— Dar dacă bărbatul cu care vrei să te măriţi, Arnold,

te iubeşte cu adevărat, nu crezi că va avea răbdare până când vei fi pregătită să rupi relaţia cu Stein?

— Nu, zise Alexandra. Îţi explic imediat cum stau lucrurile. Arnold mă iubeşte şi eu vreau să fiu cu el. Totuşi, mă întreb dacă dragostea lui va rezista şi dacă Stein va face un gest disperat. E un om foarte bogat şi cunoscut, şi are oroare de scandal. Nu pot risca să-l pierd!

— Dar Stein vrea să petreci două săptămâni cu el pe insula sa ca să afle dacă te poţi obişnui cu noua… situaţie.

Asta nu înseamnă că se îndoieşte de viitorul relaţiei voastre?

— Nu ştiu, spuse Alexandra, refuzând să discute. Problema e că, deşi Stein mă adoră încă, n-am fost o pereche foarte potrivită nici înainte de accident. Poate am fi fost fericiţi dacă nu s-ar fi întâmplat tragedia asta, dar din nefericire, nu putem da timpul înapoi. Trebuie să înţelegi, Arnold nici nu vrea să audă că mai am de-a face cu Stein. E gata să-ţi dea cinci sute de mii de lire ca să rupi treptat relaţia cu el, dar m-a avertizat că totul se va termina între noi dacă mă întorc la fostul logodnic, fie şi numai pentru a-i spune adio.

Sandra clipi, străduindu-se să se elibereze de senzaţia de scârbă şi de dispreţ care o cuprinsese.

— Probabil că Arnold nu te iubeşte foarte mult, de vreme ce n-are încredere în tine.

— Cred că n-are încredere în Stein. Chiar şi orb, e un bărbat pe cinste.

Pentru o clipă, Sandra fu gata să capituleze. O parte din ea era fascinată de imaginea acelui bărbat, a cărui fotografie îi rămăsese şi acum în minte. Pe de altă parte însă, nu era pregătită pentru o astfel de aventură.

— Dacă plec cu Stein pe insula asta, reluă ea, n-am nicio garanţie că mă va mai lăsa să plec. O insulă nu-i cel mai sigur loc din lumea, şi poate îmi va fi greu să scap.

— Pot să-ţi promit că Stein nu te va ţine acolo cu forţa. E prea mândru pentru a face asta.

Alexandra se foi pe scaun şi Sandra pricepu instinctiv că abia acum va afla întreg adevărul.

— Noi doi am avut o logodnă neconvenţională, explică tânăra.

Am obţinut un mic rol în ecranizarea făcută după cartea sa. Era primul rol pe care reuşisem să-l obţin şi eram foarte fericită. Din păcate, asistentul de producţie a făcut o pasiune pentru mine şi imbecilul nu-şi dădea seama că nu-l plac deloc. Atunci, la momentul potrivit, a apărut Stein, care m-a salvat din această încurcătură şi şi-a câştigat astfel dreptul de a intra în viaţa mea. Bănuiesc că Stein avea la rândul lui nişte probleme personale, despre care nu mi-a povestit, dar care l-au făcut mai înţelegător faţă de necazurile mele. Mi-a sugerat că ar fi bine să ne logodim.

— Nu te iubea? A vrut să vă logodiţi doar ca să te apere? se miră verişoara ei.

— Nu! protestă Alexandra, furioasă. Bineînţeles că mă iubea şi mă iubeşte încă. De asta îmi este şi atât de teamă de reacţia lui.

Sandra o privi încruntată, încercând în zadar să priceapă întreaga poveste. Verişoara ei relata foarte confuz faptele.

— Dar tu ai încetat să-l mai iubeşti după ce a orbit? întrebă ea.

Alexandra o privi cu un aer de reproş.

— Mereu ai încercat să mă pui într-o lumină proastă, protestă tânăra, indignată. Apoi, realizând că nu-şi putea permite să se simtă ofensată, adăugă:

— Sincer, nu cred că l-am iubit vreodată. Nu-i puteam oferi pasiunea pe care părea că o aşteaptă de la mine. Mi-a spus cândva

— Ironic, desigur – că dacă nu pot fi generoasă cu inima mea, atunci îi pot oferi trupul.

— Şi tu ce i-ai răspuns? întrebă Sandra, scandalizată.

— Eram sigură că te vei speria. Dar nu-ţi face probleme, tu arăţi minunat şi eşti foarte senzuală. Dacă Stein ar putea să te vadă, sunt sigură că te-ar aprecia. I-am răspuns că mă păstrez pentru căsătorie. N-am vrut să afle că sunt insensibilă la pasiunea lui.

— Şi crezi că te vei descurca mai bine cu Arnold? întrebă Sandra cu răceală.

Dar cealaltă păru să nu observe tonul ei distant, fiind, ca de obicei, prea absorbită de sine însăşi.

— Arnold e bărbatul la care am visat întotdeauna. E mai maleabil decât Stein şi nu-i foarte interesat de probleme din astea…

— Totuşi, nu se lăsă Sandra convinsă, nu înţeleg cum vrei să-l părăseşti pe Stein! Chiar dacă Arnold e perfect pentru tine, tot nu poţi răni pe cineva pentru a-ţi asigura fericirea.

Alexandra replică agresiv:

— O, mi-aş dori să nu-ţi mai iei faţa asta cucernică şi să încerci să înţelegi. Sunt manechin, sunt obişnuită ca oamenii să mă aprecieze. Nu-mi pot imagina un viitor alături de un bărbat care nu vede. Pe de altă parte, lui Stein i-a plăcut numai frumuseţea mea, iar acum, că nu mă mai poate vedea, e ca şi cum ar fi logodit cu o străină. Nici măcar nu mai încearcă să mă sărute în ultima vreme. Tu ai numai douăzeci şi unu de ani, Sandra, eşti mai mică decât mine cu opt ani, de asta nu-ţi dai seama cât de important poate fi timpul. Ţansele mele de a mă căsători convenabil sunt din ce în ce mai mici.

Pentru Sandra, aceste lucruri n-aveau niciun sens, dar Alexandra continuă:

— Îmi dau seama că nu eşti de acord cu mine, dar şi Stein are o parte de vină în toată povestea asta.

— Da? întrebă Sandra, nedumerită.

— Da. Înainte, îşi scria singur cărţile.

Acum, şi-a dat seama că-i trebuie o secretară. A angajat trei, dar toate şi-au dat demisia. Aşa că insistă să-l ajut chiar eu. Eu! Nu pot tasta ca lumea nici măcar un cuvânt. Iar el pretinde că ar trebui să exersez. În schimb, tu ai putea să-l ajuţi. Ştiu că ai lucrat pentru un scriitor, mi-a spus bunica.

— Dar n-am studii de specialitate. Am lucrat pentru acel scriitor doar ca să mai câştig nişte bani. La început, nu cred că eram mai bună decât tine. Aşa că şi tu poţi

învăţa. Domnul Lawrence spunea că prind repede şi nu fac greşeli.

Alexandra se strâmbă.

— Înţeleg, draga mea. Dar tu eşti atât de tânără şi de retrasă! Nu vreau să par crudă, dar eu sunt manechin şi bărbaţii nu se pot concentra bine în preajma mea.

— Dar Stein nu te poate vedea.

— Tocmai asta-i problema.

Dacă nu-mi poate vedea frumuseţea, caută la mine inteligenţă, iar asta nu mă avantajează.

Da, se gândi Sandra, verişoara ei era mai degrabă îndemânatică decât inteligentă, deşi oamenii observau rar diferenţa. De asemenea, era destul de veselă şi avea un chip expresiv. Sandra putea pricepe de ce un om cu afecţiunea lui Stein Freeman putea fi deziluzionat de adevărata Alexandra. Bărbatul putea descoperi că iubita pe care şi-o imaginase nu exista.

Totuşi, sugestia Alexandrei de a-i lua locul era ridicolă. Era o nebunie să te gândeşti la aşa ceva!

— Nu pot face aşa ceva, şopti ea, deşi îi era milă de Stein Freeman. N-o pot face, repetă ea.

— Mă tem că, dacă te gândeşti bine la situaţia în care te afli, vei observa că nu prea ai de ales. Ai avut grijă de bunica de când ai terminat şcoala. Acum, te-a lăsat fără un ban, într-o casă pe care proprietarul vrea s-o vândă. Dar chiar dacă ai putea locui aici nestingherită, tot n-ai avea cum, pentru că nu ţi-ai permite. Nu eşti angajată nicăieri. Şi dacă nu reuşeşti aici, cât crezi că vei rezista la Londra?

— Nu ştiu, replică Sandra nervoasă, privind-o cu ochii ei mari şi verzi.

Şi ea se gândise de multe ori la problemele astea.

— Probabil vei muri de foame, îi spuse Alexandra fără ascunzişuri. Chiar dacă eşti foarte pregătită într-un anumit domeniu, poţi să ai nenorocul să nu-ţi găseşti de lucru. Dar dacă te duci cu Stein pe Kalnos, vei avea timp să decizi exact ce vrei să faci. Şi apoi, vei avea banii de la Arnold…

Nervoasă, Sandra pocni din palme. Refuză să-şi privească verişoara. îi displăcea profund că i se punea în

faţă o astfel de tentaţie. Dar cea mai mare ispită, trebuia să recunoască, era chiar Stein. Din clipa în care îi zărise poza, se gândise numai la el. Dacă ar fi acceptat această provocare, ar fi putut scăpa o dată pentru totdeauna de această obsesie. Pentru că nu te poţi îndrăgosti de o imagine, oricât de atrăgătoare ar fi ea. Când Alexandra îi spusese prima dată despre accident, Sandra aproape că plânsese, simţind parcă durerea lui. Simţise o mare milă faţă de el şi nevoia de a-i sări în ajutor, deşi nu era convinsă că mila ei ar fi fost bine primită. Pe Alexandra o voia cu adevărat.

— Mă asculţi? întrebă verişoara ei cu răceală.

— Da, replică Sandra, plictisită. Recunosc, sunt tentată de oferta ta. Cine n-ar fi, dacă s-ar găsi în locul meu! Dar ceea ce sugerezi e atât de bizar, încât nu cred că poate funcţiona. De unde să ştiu ce fel de om e Stein, cum reacţionează diverse situaţii? Pentru el, sunt o străină. Mai mult, sunt mai tânără decât tine şi mai puţin inteligentă, cum mi-ai spus-o nu o dată.

Alexandra se mişca precaută în scaun.

— Stein e aproape un străin şi faţă de mine, răspunse ea sec, aşa că nu văd unde este problema. Greutatea şi înălţimea cred că sunt aceleaşi, deşi tu eşti mai… senzuală. Nu trebuie să te apropii prea mult de el, asta-i tot. Recunosc că nu semănăm ca două picături de apă, dar un orb nu va observa că avem ochi de culoare diferită şi că buzele tale sunt ceva mai pline. Sărmanul Stein, dacă ar şti ce pierde!

— Părul meu nu-i chiar aşa blond.

— Stein ştie că al meu e vopsit. Dacă cineva va comenta ceva despre părul tău, va presupune că nu m-am mai vopsit. Nu neg că nu mai am tinereţea şi inocenţa ta şi că tenul meu nu mai are prospeţimea pielii tale, dar un orb nu prea remarcă astfel de lucruri.

Sandra se cutremură. Alexandra i se părea de-a dreptul cinică.

— Dar vocea mea? şopti ea, deşi i se părea că fiecare întrebare era din ce în ce mai stupidă.

— Vocea ta? zâmbi Alexandra. Nu cred că trebuie să-ţi faci probleme din cauza asta. Nu uita că sunt o bună actriţă.

— Cred că talentul ăsta mi-ar fi de folos mai mult mie, date fiind circumstanţele.

Realizând că vorbele ei puteau fi luate drept o acceptare a planului verişoarei, adăugă rapid:

— Asta nu înseamnă că sunt de acord cu ce mi-ai cerut… sunt în continuare convinsă că e o nebunie. Stein va descoperi înşelătoria. Am citit undeva că orbii îşi dezvoltă celelalte simţuri.

— Stein n-a avut timp pentru asta.

— Cum s-a petrecut accidentul?

— Din câte am înţeles, s-a ciocnit cu un motociclist beat.

Sandra se înfioră, de parcă ar fi fost chiar ea martora accidentului.

Oroarea şi durerea îi umplură inima. Cum putea oare Alexandra să întoarcă spatele unui om care trecuse printr-o experienţă atât de traumatizantă? Cineva, cândva, trebuia să-l mângâie pentru toată suferinţa asta.

Dar acel cineva nu trebuia să fie ea. Şi totuşi, dacă refuza, acest gest ar fi făcut-o mai bună decât Alexandra? Nu, în niciun caz. Banii nu contau. Inima ei era plină de compasiune.

— Sărmanul Stein, şopti ea.

— Adevărul e că, lipsit de vedere, ar putea ajunge destul de sărac, ridică Alexandra din umeri.

— Şi nu ţi-ar conveni să-ţi legi viaţa de un bărbat fără bani!

— Nu-i nevoie să fii atât de acuzatoare. Nu sunt făcută pentru a fi săracă, răspunse Alexandra, privind cu dispreţ covorul vechi din sufrageria bunicii. Şi apoi, m-aş plictisi îngrozitor pe o insulă grecească.

— N-ai încercat să-i mărturiseşti asta lui Stein? Poate că nu-şi dă seama de sentimentele tale…

— Şi crezi că va pricepe? El e convins că pot supravieţui numai cu dragoste, dar eu nu-mi pot imagina

nici măcar o săptămână fără distracţie.

— Dragoste? repetă Sandra. Parcă ziceai că relaţia voastră nu e una foarte… explicită.

— E vorba de originea lui grecească. Se pare că ei vorbesc despre dragoste cum am discuta noi despre micul dejun.

— Dar nu mi-ai spus că-i grec! îi reproşa Sandra.

— Nu-i grec! răspunse verişoara ei, exasperată. Bunica lui e. El e la fel de englez ca noi două. Instinctiv, Sandra începu să se teamă. Chiar dacă Stein Freeman era numai o părticică grec, trebuia să ţină cont de acest aspect. Era cunoscut faptul că grecii se conduceau după un cod moral foarte strict.

— Toată povestea asta e o nebunie. Nu pot face aşa ceva!

— Foarte bine, replică Alexandra cu venin în glas. Dacă nu vrei, nu vrei. Sper că nu te aştepţi să te ajut sau măcar să te mai văd vreodată după toate astea. îi voi spune adevărul lui Stein, cum m-ai sfătuit, şi dacă se aruncă în vreun râu, asta e!

— O, nu! ţipă Sandra. Nu poţi face una ca asta, Alexandra!

— Ba pot, şi exact asta voi face!

Tăcerea dură câteva momente. Cele două verişoare se priviră îndelung. Sandra era conştientă de ura zugrăvită pe chipul Alexandrei.

— Bine, aprobă ea. Dar eşti sigură că voi reuşi?

— Sunt sigură, zise Alexandra cu satisfacţie.

— Atunci, înseamnă că va fi bine, adăugă Sandra, ridicând din umeri.

* * *

Peste câteva zile, în drum spre Londra, Sandra se întreba încă dacă speranţa ei că totul va fi bine se va adeveri. Îşi dădea perfect de bine seama că Alexandra îi forţase mâna. Voinţa ei şi atracţia pe care o simţea faţă de Stein o convinseseră să înceapă această aventură. Încercă să-şi orienteze gândurile către lucruri mai vesele. Această excursie era şansa ei de aventură. Niciodată până acum nu

avusese ocazia să plece de acasă.

Şi cum ar fi putut, de vreme ce trebuia să aibă grijă de bunica ei? în afară de vizitele scurte ale Alexandrei, nimeni altcineva nu le mai trecuse pragul.

Sandra oftă. Alexandra dusese o cu totul altă viaţă. Nici măcar nu-i trecuse prin cap că, după cheltuielile de călătorie, verişoarei ei îi rămăseseră foarte puţini bani din cele o sută de lire. Lăsând la o parte sentimentele contradictorii pe care le avea, propunerea Alexandrei părea singura soluţie de redresare. Regreta că se vârâse în aşa ceva, dar încercase toate celelalte alternative. Fără succes.

Îngropându-şi faţa într-o revistă, dar fără să se poată concentra cu adevărat, se gândea la problemele ce se puteau ivi. Spre deosebire de Alexandra, ea nu era actriţă. Atunci, cum putea intra în rolul de logodnică a unui necunoscut? Deja începuse să regrete promisiunea făcută Alexandrei. îi fusese simplu să reţină toate lucrurile pe care i le spusese verişoara ei timp de două zile cât rămăsese la ea, dar cine putea garanta că aceste informaţii îi vor asigura succesul?

Din fericire, n-avea să întâmpine probleme imediate. Stein abia se întorsese din America şi niciunul dintre prietenii lui englezi n-o întâlnise încă pe Alexandra. Locuia într-un apartament cu care se obişnuise, iar peste câteva zile se va întoarce în Grecia, unde avea o mulţime de servitori care-i stăteau la dispoziţie. Iar medicul lui personal era în vacanţă…

— Vezi, soarta a fost de partea mea, râse Alexandra triumfătoare, când ajunseră în apartamentul ei. Ai ajuns aici în siguranţă, şi nimeni nu va bănui nimic.

Da, admise Sandra în gând, dar problemele de-abia începeau. Imediat după ce-şi aranjă hainele în dormitorul Alexandrei, verişoara ei o anunţă că va avea nevoie de haine noi.

— Dar dacă Stein nu vede, protestă Sandra, la ce bun?

— Pentru că ştie că port numai lucruri de calitate.

Simţul tactil reprezintă singura lui cale de cunoaştere.

— Bine, aprobă cealaltă, resemnată.

— Nu-ţi face griji, cred că am nişte haine care ţi se potrivesc. Restul, îl voi cumpăra eu, ca un cadou. În fond, voi avea destui bani, după ce mă voi căsători.

A doua zi o petrecură la cumpărături, iar Alexandra îi arătă împrejurimile.

— Nu că ar conta prea mult, îi zise ea, dar e bine să ştii locurile, chiar dacă mai rămâi aici doar câteva zile. Apartamentul meu e închiriat numai până la sfârşitul săptămânii, iar ţie nu-ţi va mai rămâne decât să înapoiezi cheia proprietarilor.

Mai târziu, Sandra se întrebă cum de aceste lucruri n-o avertizaseră despre adevăratele intenţii ale Alexandrei, dar toate aceste schimbări o bulversaseră şi nu bănuise că s-ar fi aflat ceva necurat la mijloc.

A doua zi către seară, când veni în sfârşit momentul să-l viziteze pe Stein pentru prima oară, era atât de emoţionată, încât nu crezu că va putea trece de această încercare.

— Nu cred că pot să fac asta, exclamă ea palidă, privindu-şi verişoară. Dacă i-ai explica lui Stein de ce vrei să rupi logodna, cred că ar înţelege. Nimic nu poate fi mai rău decât încercarea de a-l înşela.

— Dumnezeule, am tras destul de tine ca să accepţi! replică Alexandra, exasperată. Refuz să cred că mă vei lăsa baltă în ultima clipă.

O puse să se îmbrace în rochia aleasă şi sună după un taxi. Când maşina sosi, Alexandra deveni însă ceva mai îngăduitoare.

— Dacă şi după ce te întorci vei avea aceeaşi impresie, îţi dau voie să te răzgândeşti. Tot ce-ţi cer este să te duci la această întâlnire. Nu pentru mine, ci de dragul lui Stein.

Tot drumul până la apartamentul bărbatului, Sandra se întrebă de ce acceptase atât de uşor cererile Alexandrei. Poate pentru că avea prea puţină experienţă de viaţă şi era vulnerabilă în faţa insistenţelor celorlalţi.

Un mic tremur o străbătu când apăsă butonul soneriei lui Stein Freeman. Era atât de preocupată de propriile gânduri, încât tresări atunci când se deschise uşa. În faţa ei se afla un bărbat înalt, cu umeri largi. Era brunet şi bronzat.

Se lăsă o tăcere ciudată. Sandra se gândi că nimeni n-ar fi putut ghici că bărbatul din faţa ei era orb. Semăna foarte bine cu imaginea din fotografie. Chipul lui avea contururi dure, nasul drept şi bărbia despicată. Părea un tip arogant. Ochii lui cenuşii se plecară asupra Sandrei.

— Alexandra?

Sandra se întrebă dacă Alexandra îl săruta de obicei. În mod normal, o sărutare de bun găsit ar fi fost indicată, mai ales între logodnici, dar verişoara ei nu-i spusese nimic despre asta.

— Da! replică ea, încercând să se calmeze, în timp ce bărbatul îi repetă numele, de data asta cu oarecare nerăbdare.

Apoi, minunându-se de propria îndrăzneală, îl depăşi şi intră în hol.

— Nu mă aşteptai?

— Nu ştiam ce să mai cred, replică el, închizând uşa şi urmând-o în sufragerie. N-ai venit încoace trei zile…

— Dar… începu Sandra, întrebându-se unde fusese Alexandra ieri seară, când îi spusese că vine aici.

— Stai liniştită, zise Stein cu glas împăciuitor. Ştiu foarte bine că trebuie să lucrezi. De asta nu te-am sunat. Unde au fost ultimele aranjamente profesionale?

— Aaa… La Brighton, şopti Sandra.

— Sărmana de tine! în sezonul ăsta, la Brighton? Ce o fi fost în mintea lui Carl?

Lucrurile mergeau din ce în ce mai prost. Vocea lui Stein era aproape cinică. Auzise de Carl Lennox, desigur, fotograful favorit al Alexandrei, dar nu ştia mai nimic despre el. Sandra făcu ce-i veni prima oară în minte. Îşi petrecu braţul pe sub braţul bărbatului şi-l trase după ea către divan.

— Hai să stăm jos, dragul meu. Sunt sigură că nu vrei

să discutăm despre Carl.

— Iată o schimbare! se încruntă Stein, aşezându-se totuşi. Ai ceva mai interesant de spus?

Sandra roşi şi fu fericită că bărbatul n-o putea vedea. Era ea însăşi uimită că putea vorbi atât de natural. Stein Freeman era un tip mai intimidant decât îşi imaginase şi o făcea să se simtă vulnerabilă.

— Nu vreau să discutăm despre nimic în mod special, zise ea, aproape sufocată de emoţie.

— Ca de obicei, nu te interesează cum mă simt, observă bărbatul.

— Îmi pare rău, răspunse ea cu răceală, imitându-şi verişoară. Cum te simţi, Stein?

— Destul de bine, replică el. Totuşi, puţină căldură, puţin entuziasm n-ar strica relaţiei noastre.

Ce voia să spună cu asta? în ochii lui citi o sclipire diavolească. Poate că doctorul avea dreptate să creadă că nervii bărbatului erau zdruncinaţi. Clipi, amintindu-şi că doctorul le recomandase apropiaţilor lui Stein să aibă răbdare cu el.

Totuşi, situaţia era ciudată.

— Te vei simţi mai bine după ce vom mânca, zise ea.

El râse.

— Întotdeauna ai crezut că mâncarea este leacul pentru orice. Şi totuşi, eşti destul de slabă.

Privindu-l rapid, Sandra se întrebă ce replică îi putea da.

— Nu cred că ţi-ar mai plăcea de mine dacă aş fi grasă, zise ea.

— De unde ştii? întrebă el, luându-i mâna. Poate că lucrurile ar sta tocmai invers…

Sandra încercă să se elibereze, simţindu-se tulburată de atingerea lui.

— Aş vrea să beau ceva, spuse ea, amintindu-şi că asta ar fi fost una dintre primele cereri ale Alexandrei.

Cu o strâmbătură ironică, Stein îi lăsă mâna cu un gest aproape violent. Sandra răsuflă uşurată. Atingerea lui îi dădea fiori. Chiar dacă Alexandra susţinea că nu erau

compatibili, Stein putea crede

— Aşa cum era şi normal – că, în calitate de logodnic, are anumite drepturi asupra ei. Şi, în ciuda tuturor diferendelor, se presupunea că bărbatul o iubeşte încă. Totuşi, acţiunile lui nu dovedeau asta. Când îl văzu ridicându-se şi îndreptându-se către bar, Sandra îl urmări confuză.

— Mâncare şi băutură, comentă Stein, punând whisky în două pahare. De mine nu pari să ai nevoie. Câteodată, mă întreb dacă n-ar trebui să fiu un iubit mai… activ. Poate avem să ne oferim unul altuia mai multe lucruri decât credem.

Capitolul 2

Trupul tinerei se încordă la aceste cuvinte. Întinse mâna să primească paharul cu băutură, uitând complet că nu bea niciodată tării. În casa bunicii, cel puţin în ultimii ani, se găsea numai ocazional câte o sticlă de lichior. Şi nici cu prietenii ei nu băuse niciodată ceva atât de tare.

Încercând să găsească printre instrucţiunile oferite de Alexandra o replică la vorbele lui, răspunse detaşat:

— N-ai vrut niciodată să fim iubiţi… de ce te-ai răzgândit tocmai acum?

El zâmbi ironic.

— Nu ştiu exact, mărturisi el cu brutalitate. Poate din plictiseală. Eşti foarte atrăgătoare, draga mea, dar nu uit că n-ai fost niciodată de acord cu sexul înainte de căsătorie. Am sesizat nişte schimbări însă… care mă fac să cred că te-ai răzgândit. Vocea ta pare mai blândă, mai dulce, mai promiţătoare…

— Te rog, încetează! şopti Sandra, terifiată.

Uşurarea că Alexandra spusese adevărul în legătură cu relaţia ei cu Stein se pierduse din pricina stânjenelii. Niciun bărbat nu-i mai vorbise astfel. Totuşi, îşi aminti că, în cercurile în care se învârteau Stein şi Alexandra, o astfel de conversaţie era ceva obişnuit.

— Nimic nu s-a schimbat, reuşi ea să spună.

— Deci, ridică el din umeri cu indiferenţă, simţurile mele nu-s atât de bine dezvoltate pe cât credeam. Sau

defectul meu fizic este ceea ce te face să tremuri de dispreţ?

Sandra, rănită de tonul lui nepăsător, se întrebă cum avea să scape din această situaţie, care devenea din ce în ce mai periculoasă cu fiecare minut. Deşi fusese atrasă de fotografia bărbatului, nimic n-o pregătise pentru emoţiile pe care le trăia acum în preajma lui. Nu era sigură dacă era vorba de milă sau de dorinţa de a-l proteja. Simţea nevoia să-l îmbrăţişeze, să-l asigure că era un bărbat pe care orice femeie şi-l putea dori, în ciuda defectului său.

Oftă şi încercă să răspundă în stilul Alexandrei.

— Accidentul tău n-are nicio legătură cu sentimentele mele în această privinţă, Stein, ştii prea bine.

Expresia lui se schimbă.

— Îmi pare rău, Alexandra, n-am vrut să te supăr. Greeson a trecut pe aici mai devreme şi ştii că reuşeşte întotdeauna să mă deprime.

Dar asta nu înseamnă să mă răzbun pe tine.

Sandra, care habar n-avea cine era Greeson, zise repede:

— Înţeleg cum te simţi. Nu-i nevoie să te scuzi. Bea-ţi băutura şi încearcă să te relaxezi.

— Noroc, şopti el, ridicând paharul şi bând aproape jumătate.

Cineva bătu la uşă. Răsuflând uşurată, Sandra văzu chelnerul aducând cina şi, cât timp Stein se întoarse cu spatele, aruncă băutura din paharul ei în vaza cu trandafiri din apropiere. Cu un suspin de regret, speră că florile vor aprecia băutura mai mult decât ea.

În timpul cinei, Sandra îi admiră din nou agilitatea. Nu-i venea să creadă că bărbatul era într-adevăr orb. Acceptă un pahar de vin roşu la friptură, dar când Stein îi mai oferi unul protestă, spunând că nu era obişnuită să bea atât.

Realiză că făcuse o greşeală atunci când Stein începu să râdă sarcastic.

— Nu ţi-am cerut niciodată să renunţi la obiceiurile tale proaste, doar pentru că mergem în Grecia, zise el.

Grecia! Gândul că se va afla cu el pe o insulă străină o făcu să tremure mai mult decât gafa legată de băutură. Uitase că Alexandrei îi plăcea atât de mult vinul!

— Grecia, repetă ea gânditoare. Eşti sigur că încă mai vrei să te însoţesc?

— N-am alt ghid, replică el cu oarecare dispreţ. Şi apoi, nu vii cu mine ca să afli dacă mă iubeşti sau nu?

— Desigur, şopti ea. Nu-ţi bei cafeaua? reluă ea, încercând să schimbe vorba. Vrei să te ajut?

— Ce naiba, Alex! ţipă el. Ştii bine că mă pot descurca singur. Doar am exersat atât!

Îndepărtându-se de el, Sandra se reaşeză pe divan, luând ceaşca de cafea în mâini. Stein era foarte tensionat, de vreme ce vorbea astfel cuiva pe care se presupunea că-l iubeşte.

Spera ca peste câteva minute să găsească un pretext destul de bun pentru a pleca.

— Îmi pare rău, zise ea.

— Nu-mi spune că devii sensibilă, draga mea, o luă el în râs.

Fără să ştie exact la ce se referea, Sandra zise primul lucru care-i veni în minte:

— Primeşti mulţi musafiri?

— Destui. Astăzi au fost vreo şase, toţi plini de bune intenţii şi măcinaţi de curiozitate. Totuşi, va mai trece multă vreme până când să pot lucra din nou. Ai mai exersat scrisul la maşină?

— Să exersez? întrebă ea mirată. O, da, aprobă ea, amintindu-şi spusele Alexandrei. Voi avea cu ce să-mi ocup timpul în Grecia.

— Vor fi distracţii mai importante.

— Cum ar fi? întrebă ea, dorindu-şi să nu mai fie nevoie să-şi studieze fiecare întrebare înainte de a avea curajul să i-o adreseze.

— Cele obişnuite, răspunse el, sorbind din cafea. Plimbări şi mult romantism sub clar de lună. Luna din Grecia îi poate influenţa până şi pe cei mai puţin sensibili. Nu te entuziasmează gândul că vei fi sedusă?

— Nu, deloc! protestă ea. Poate că Alexandra avusese până la urmă dreptate să-l părăsească pe acest bărbat mult prea senzual. Ochii ei îl priviră cu neplăcere.

— Cred, tuşi ea, că voi găsi o mai mare satisfacţie în muncă. Şi apoi, mi-ai promis…

Ce anume îi promisese, nu ştia. Alexandra îi amintise vag despre o promisiune. Poate ar fi fost mai înţelept să plece chiar acum şi s-o reîntâlnească pe Alexandra, ca să clarifice unele lucruri.

Dar când se ridică în picioare, ca şi cum i-ar fi ghicit intenţiile, bărbatul o prinse de mână.

— Nu ţi-am promis niciodată că n-am să te sărut, nu-i aşa, Alexandra?

Înainte să poată protesta, gura lui o găsi pe a ei.

Sandra nu se aşteptase la aşa ceva. Sau dimpotrivă… în clipa când buzele lor se uniră, o pasiune arzătoare o cuprinse. Sandra începu să protesteze, simţind că era în pericol de a învăţa prea multe dintr-odată şi că Stein Freeman nu era un bărbat care să acţioneze cu măsură când era mânat de pasiune. Speriată, îl împinse departe de ea.

Pentru câteva clipe, bărbatul rămase liniştit, fără să mai încerce să se apropie de ea. Apoi, când Stein păru gata s-o prindă din nou în braţe, Sandra, zise încruntată:

— Trebuie să plec, Stein.

Era aproape să izbucnească în lacrimi. Era conştientă de nebunia situaţiei. Până la urmă, era logodnica lui şi ar fi trebuit să-i permită s-o sărute.

Dar nu putea. Cu cât se întorcea mai repede la Alexandra, cu atât mai bine.

Aştepta speriată răspunsul. Stein stătu o clipă pe gânduri, apoi, surprinzător, aprobă:

— Dacă trebuie… Poate amândoi ar trebui să ne mai gândim la relaţia asta…

— Da, zise ea grăbită, luându-şi haina. Ai grijă de tine, adăugă ea.

Bărbatul părea foarte neajutorat, în ciuda hotărârii sale şi a independenţei.

— Stein, mai pot face ceva pentru tine înainte de plecare? întrebă ea.

— Multe, şopti el, însoţind-o până la uşă. Dar pentru început, ar fi de-ajuns să-mi promiţi că vei reveni mâine. Nu vreau să mai treacă alte trei zile până să mă vizitezi din nou. Avem multe de vorbit înainte de a pleca în Grecia.

— Grecia? repetă ea, ca şi cum n-ar fi auzit bine.

— Da, Grecia. Doar n-ai uitat că plecăm vineri, nu, Alexandra? Ce e, draga mea? reluă el, văzând că iubita lui nu-i răspunde. Ţi-e teamă că atunci când vom fi singuri pe insula Kalnos nu vei mai putea să-ţi controlezi zvâcnetul acela de senzualitate pe care l-am simţit mai devreme, când te-am sărutat?

Sandra se simţea înspăimântată... dar mai simţea ceva. Ceva ciudat, care nu avea nume.

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa? zise ea cu răsuflarea tăiată. Mă acuzi cumva de indecenţă?

— Încă două minute pe divan, zise el ironic, şi ţi-ai fi arătat adevărata sensibilitate. De ce ţi-ai ascuns emoţiile până acum?

— Nu înţeleg despre ce vorbeşti!

Era atât de încurcată... nu ştia la ce să se aştepte. Începu să tremure.

— Lasă astea, replică el. Poate că nu voi face efortul de a căuta sub stratul ăsta de gheaţă. Iluziile, draga mea, pot fi dăunătoare pentru un bărbat care nu vede, pentru că are tendinţa de a exagera totul. Simţurile îi joacă feste şi se poate emoţiona din nimica toată. Dar poţi sta liniştită, frigida mea Alexandra. Virginitatea ta, dacă mai există, e bine păzită alături de mine.

— Stein!

— Te sfătuiesc să taci şi să pleci, zâmbi el cu o rece indiferenţă. După cum am spus şi mai devreme, aştept să ne revedem mâine. Sper să-ţi aminteşti măcar atât.

Pe drumul înapoi către verişoara ei, Sandra hotărî că nu putea să treacă prin toată aventura asta. Dacă până acum se resemnase la gândul că nu putea rata o astfel de oportunitate, lucrurile i se păreau acum total schimbate.

Cinci sute de mii de lire i se păruseră o avere, un răspuns la toate problemele şi aşteptările ei. Dar acum, după ce-l întâlnise pe Stein Freeman, realiza că fusese teribil de naivă. Nu-i venea să creadă că acceptase de bunăvoie să intre într-un astfel de joc. Cum de putuseră să creadă, ea şi Alexandra, că vor reuşi să păcălească un bărbat inteligent şi abil ca Stein Freeman?

Dar în sinea ei îşi dădea seama că acest efort nu i se păruse prea mare până la momentul sărutului. O sărutase foarte uşor şi, chiar dacă se aşteptase ca bărbatul să vrea să-şi sărute logodnica, fusese total nepregătită pentru emoţiile pe care acesta i le stârnise. Ar fi vrut să se topească în braţele lui şi să fie sărutată mai mult şi mai mult…

Care să fi fost exact relaţia dintre el şi Alexandra? Alex jurase că nu făcuse niciodată dragoste cu el, dar îi spusese că nu era niciun bărbat rece. Atunci, cum reuşise să-l ţină la distanţă? Din câte îşi dădea ea seama, nimeni nu-i putea scăpa. Senzualitatea lui era prea puternică.

Plăti taxiul şi se repezi către intrarea în bloc, fericită că-şi venise în sfârşit în fire. Alexandra trebuia să-şi dea seama de responsabilităţile pe care le avea. Era evident că Stein nu era pregătit să înfrunte nefericirea ruperii logodnei, astfel că Alexandra putea fi obligată să meargă cu el în Grecia. Şi totuşi, gândul că Alexandra se va afla în Grecia alături de Stein o durea incredibil de mult.

Dar când deschise uşa apartamentului Alexandrei, o aşteptă un şoc teribil. Verişoara ei nu se afla înăuntru. Pe măsuţă, însă, descoperi un bilet.

„Când vei descoperi scrisoarea, spuneau rândurile inegale, grăbite, eu voi fi deja departe. Nu-ţi voi dezvălui unde, dar îţi voi spune că eu şi cu Arnold ne vom căsători mâine, astfel că nu vei mai putea face nimic ca să ne împiedici. Îmi pare rău pentru plecarea mea grăbită, dar n-am vrut să risc să mă găseşti acasă la întoarcere, pentru că am bănuiala că te-ai răzgândit. Întotdeauna ai fost timidă şi sperioasă, altfel n-ai fi rămas atât de mult alături de bunica. Îţi sugerez să respecţi partea ta de plan. Altfel,

vei avea pe conştiinţă o tragedie.

P.S. Arnold s-a preocupat să primeşti cele cinci sute de mii de lire. Trebuie să-l contactezi pe avocatul lui, a cărui adresă se află în plic, şi el îţi va da toate detaliile. Nu se ştie niciodată, draga mea. Dacă-ţi joci rolul aşa cum trebuie, poate însuşi Stein va fi la fel de generos”.

Ameţită de şoc, Sandra privi bucata de hârtie cu neîncredere. Apoi, fu cuprinsă de o teribilă disperare. În ce se vârâse? Alexandra fusese destul de abilă pentru a pune totl la cale. Mai mult, îi sugerase subtil că întreaga farsă era în avantajul ei. Sandra se simţi ruşinată că are o astfel de verişoara. Cât despre bani, hotărî că nu se va atinge de ei.

Trecu mult timp până să-şi revină şi se duse în bucătărie să-şi facă un ceai. Avea un gust amar în gură şi se simţea aproape bolnavă. Îşi şterse fruntea de transpiraţie. Se simţea prinsă într-o capcană a fricii şi a deziluziei. Nu se mai simţise niciodată atât de prost.

Prima ei reacţie, după ce se calmă, fu să se întoarcă la Stein şi să-i mărturisească totul.

Se îndreptă hotărâtă către uşă, apoi realiză situaţia în care o pusese Alexandra. Cu picioarele tremurând, ajunse cu greu până la un scaun din apropiere. După cum verişoara ei îi spusese nu o dată, viaţa ei ar fi fost total zdruncinată, dacă Stein ar fi făcut un gest nebunesc.

Deşi venise noaptea, Sandra nu putu dormi, chinuită de gânduri. Şansele de a-i mărturisi lui Stein adevărul i se păreau din ce în ce mai palide, mai îndepărtate. Era responsabilă pentru viaţa lui. Cum trebuia să se simtă un om orb, părăsit de cineva la care ţinea? însingurat, vulnerabil, disperat... Trebuia să rămână lângă el. Apoi, după sosirea în Grecia, după ce calmul, căldura şi liniştea insulei îşi făceau efectul vindecător, îi va povesti totul. Va găsi o modalitate de a-i spune adevărul cu blândeţe, pentru ca socul să nu fie prea mare. Până acum, bărbatul nu bănuise nimic. O acceptase imediat ca fiind Alexandra. Tot ce-i rămânea de făcut era să continue şarada, fără să se mai îngrijoreze dacă Stein va mai încerca s-o sărute.

A doua zi, îşi petrecu majoritatea timpului încercând să se convingă că totul va merge bine. Dar către seară, înainte de vizita la Stein, se simţea la fel de neliniştită. Se pregăti minuţios pentru această nouă întâlnire. Deşi se simţea ridicolă punându-şi o rochie atât de elegantă şi fardându-se cu atâta grijă, îşi spuse că aceste pregătiri erau menite doar să-i întârzie plecarea.

În drum către apartamentul lui, tânăra se rugă în gând să nu-l găsească acasă. Dar, din nefericire, Stein o aştepta. îi deschise uşa aproape imediat ce sună, conducând-o politicos către sufragerie şi făcând-o să se simtă de parcă ea ar fi fost cea oarbă. Părea atât de puternic, de stăpân pe situaţie! Poate, se gândi Sandra, atât ea cât şi Alexandra se înşelaseră crezând că era vulnerabil.

— Ai întârziat puţin, zise el. Credeam că nu mai vii, dar nu mă puteai abandona, nu-i aşa, draga mea?

— Nu… ezită ea, şocată de sarcasmul din tonul lui şi în acelaşi timp uimită de faptul că bărbatul turna băutură în două pahare.

Nu-i rămânea decât să arunce din nou băutura în vaza cu trandafiri. Oare ar fi fost mai bine să-i spună că-şi schimbase obiceiurile?

— Nu te supăra, Stein, îl imploră ea, mi-aş dori o băutură ceva mai slabă. Am avut o zi grea.

— O băutură mai slabă? repetă el, uimit. Nu te înţeleg, Alexandra. Nici nu-mi mai aduc aminte de când nu mi-ai mai cerut aşa ceva. Deci, ce să fie?

— Apă minerală cu lămâie sau ce ai la îndemână…

Cu un zâmbet ironic, bărbatul îi turnă un pahar de sifon, adăugând câteva picături dintr-o altă băutură.

— Cred că asta îţi va fi pe plac…

Sandra se ridică de pe divan să primească paharul.

— Bea-l, ordonă el.

Tânăra ridică paharul la buze, privind fără suspiciune bulele albe de la suprafaţa băuturii.

În primul moment se simţi bine, apoi însă se înecă. Rapid, alarmată, întinse mâna după batistă. Adaosul

strecurat de bărbat în băutură îi arse gâtul. Îşi frecă ochii, încercând să îndepărteze lacrimile.

— Te simţi mai bine? întrebă Stein după câteva clipe, când spasmele tinerei încetară.

— Ce naiba mi-ai pus în pahar? întrebă ea cu glas răguşit.

— Ceva care te poate face să-mi răspunzi la câteva întrebări… care mă frământă de ieri.

Ameninţarea din vocea lui o uimi.

— A, eşti surprinsă? întrebă el pe un ton ironic. Alexandra pe care o cunosc eu ar fi băut totul fără nicio problemă. În schimb, ţie o singură înghiţitură ţi-a fost fatală. Ai sensibilitatea unui copil de doi ani. Nici măcar trandafirii mei n-au făcut atâta caz pentru o gură de tărie.

Pe jumătate şocată, Sandra încercă să se calmeze şi să râdă cu indiferenţă, în stilul Alexandrei. Dar glasul i se stinse rapid. Cât de multe ştia Stein?

— Nu m-am simţit bine nici seara trecută, reuşi ea să articuleze. De asta am aruncat băutura în vaza cu flori.

Era conştientă că ar fi trebuit să-l certe pentru că era atât de suspicios, dar nu era în stare să joace un astfel de teatru.

Bărbatul părea foarte nervos. Mâinile lui i se aşezară tremurătoare pe umeri.

— Nu ştiu dacă ar trebui să fie o glumă, şopti el, dar dacă e, să ştii că n-o găsesc deloc amuzantă. Cine naiba eşti? Ştiu că nu eşti Alexandra, aşa că nu mai persista în minciună.

Mai înspăimântată decât fusese vreodată în viaţa ei, Sandra simţi presiunea acută a braţelor sale. Chipul bărbatului era dur şi rece, iar ochii lui o fixau cu o limpezime de gheaţă.

Nu mai putea nega evidenţa.

— Cum ai ghicit? şopti ea.

Râsul lui fu cinic, iar expresia dispreţuitoare.

— Te-ai dat de gol în mai multe feluri, o asigură el. Refuzul tău de a bea mai mult de un pahar de vin m-a surprins. Alexandra, oricât de obosită ar fi fost, putea să

bea singură o sticlă întreagă. Apoi, greşeala legată de cafea. Ea ar fi ştiut că-mi pot prepara singur o ceaşcă de cafea. Apoi, m-am întrebat de ce trandafirii mei miroseau a whisky. Vrei să continui? întrebă el furios. Să-ţi spun şi care a fost dovada supremă, de care mi-am dat seama după ce ai plecat?

— Care?

— Se pare că eşti prea stupidă pentru a-ţi juca bine rolul. Oare trebuie să-ţi demonstrez despre ce vorbesc?

Înainte să-i descopere intenţia, bărbatul se aplecă asupra ei şi o sărută pe gură, strângând-o în braţe.

— Logodnica mea nu are un trup atât de împlinit. Crezi că n-o cunosc îndeajuns? Că nu-i ştiu chipul? Al tău e mult mai atrăgător, draga mea. Nu ţi-ai imaginat că voi realiza diferenţa, nu-i aşa? Un bărbat n-are nevoie de ochi pentru a-şi da seama de astfel de lucruri. De obicei, le învaţă oricum pe întuneric.

Sandra era lipsită de apărare. Mâinile lui îşi sporiră presiunea şi tânăra ţipă uşor.

— E bine, replică el, poţi să protestezi cât vrei. Nimeni nu te aude. Nimeni nu vine aici.

— Te rog, lasă-mă, îl rugă ea disperată, încercând să scape.

— De ce as face-o? Nu eşti pregătită să plăteşti pentru greşelile tale? Să înşeli un om orb nu-i tocmai un lucru cinstit. Astfel că ai putea să-mi luminezi puţin viaţa, fiind de acord să petreci câteva ore alături de mine în pat. S-ar putea chiar să-ţi placă.

— Nu! strigă ea, deşi întregul trup îi fu străbătut de o senzaţie de căldură.

— Nu? întrebă el neîncrezător, în timp ce se apleca să-i sărute gâtul. Atunci, dacă nu eşti dispusă să mă încălzeşti cu câteva săruturi, trebuie să-mi spui adevărul. Te avertizez că te pot răni mai mult decât atât. Deci, spune-mi! Cine eşti?

— Sandra Weir…

— Sandra Weir? repetă el cu nerăbdare. Ascultă-mă, draga mea! N-am chef de glume proaste şi nu-ţi apreciez

deloc simţul umorului. Sunt convins că ai pus la cale toate astea împreună cu Alexandra. Bun, deci care-i adevăratul tău nume?

— Mă numesc Alexandra Weir! repetă tânăra.

Nu era deloc dispusă să spună adevărul. Şi asta pentru că adevărul avea să-l doară.

Cu lacrimi în ochii ei verzi şi mari, se hotărî totuşi să spună:

— Sunt verişoara Alexandrei.

Am fost botezată tot Alexandra, din motive… familiale. Dar, pentru că sunt mai mică, toată lumea îmi spune Sandra.

— Hm! exclamă el, cu un aer la fel de neîncrezător. Şi mascarada asta a fost pusă la cale pentru un anumit motiv? Alexandra a acceptat cumva un contract cu care, din anumite motive, ştia că eu n-aş fi de acord? De ce naiba n-a vrut să-mi spună adevărul? Până la urmă, ne-am fi înţeles. Sper că nu sunt chiar atât de terifiant sau de neajutorat!

— Nu, nu, desigur că nu, îl linişti Sandra, încercând să gândească limpede. Au existat alte motive pentru care n-a vrut să-ţi spună.

— Ce motive? Ce nebunie a făcut-o să aleagă o astfel de variantă? Bănuiesc că se întoarce înainte de vineri, nu? Ştie că vineri e plecarea…

Sandra îl privi tremurând, dorindu-şi să poată dispărea pur şi simplu de lângă el. Ce-i putea spune? Stein vorbea în şoaptă, dar mânia i se ghicea dincolo de tonul blând şi calm. Nu-l putea învinovăţi. Nimănui nu i-ar fi plăcut să fie luat de prost. Dacă ar fi putut pretinde că Alexandra era plecată în interes de serviciu, ar fi fost minunat. Dar astfel, n-ar fi făcut decât să amâne aflarea veştii îngrozitoare. Nu vedea niciun sens în a-l minţi. I se părea înfricoşător că ea, acceptând planul stupid al Alexandrei, trebuia să fie responsabilă de durerea bărbatului. N-avea niciun rost să-i spună că, după întâlnirea de seara trecută, se răzgândise cu privire la farsa jucată. Oricum n-ar fi crezut-o.

— Îmi pare rău, şopti ea cu inima grea. Alexandra nu se va întoarce niciodată.

Vocea lui deveni ca de oţel.

— Vrei să fii puţin mai limpede?

— Eu… nu ştiu de unde să încep…

— Mai bine ai lua loc, o întrerupse el cu duritate. Văd că mai ai puţin şi leşini, dar ai face mai bine să rezişti până îmi răspunzi la toate întrebările. Deci, Alexandra s-a hotărât că nu mai vrea să aibă de-a face cu mine? Şi acum, ce va urma?

Sandra respiră adânc.

— Alexandra a venit să mă vadă, începu ea, fără să ştie cum va continua. Eu locuiesc în Cornwall, astfel că ne vedem foarte rar şi nu cunosc prea multe lucruri despre viaţa ei. Desigur, ştiam despre logodna ei…

Făcu o pauză, amintindu-şi cum se îndrăgostise de fotografia lui.

— Ei bine, a venit să mă vadă şi mi-a povestit despre accident şi despre dificultatea în care se afla.

— Vrei să spui că nu putea suporta faptul că am orbit?

— Nu! negă Sandra repede, neavând curajul să-i spună adevărul.

Nu voia să-i sporească suferinţa.

— A apărut altcineva în viaţa ei şi acel bărbat vrea şi el să se însoare cu ea… Alexandra şi-a dat seama că trebuie să facă o alegere…

— Bun, îi tăie el vorba, să înţeleg că verişoara ta îl preferă pe acest bărbat decât pe mine? Că-l iubeşte şi vrea să se mărite cu el?

Încercând să-i ignore sarcasmul ghicit în voce, Sandra răspunse cu blândeţe:

— Îmi pare rău să-ţi spun toate astea. Crede-mă, n-aş fi vrut să afli. Alexandra şi-a dorit numai să te protejeze, să te salveze de la o suferinţă inutilă. S-a gândit că, în felul ăsta, nu vei şti că te-a părăsit pentru un alt bărbat. Acţionând în numele ei, trebuia să-ţi spun că m-am răzgândit în privinţa logodnei… când te înzdrăveneai.

— Şi, între timp, pretindeai că eşti Alexandra! Dumnezeule! Cum naiba aţi putut crede că acest plan va funcţiona? Sau verişoarei tale pur şi simplu nu i-a păsat?

— Spera că merge, protestă Sandra, neştiind de ce o apără pe Alexandra, care în fond îi păcălise pe amândoi. Nu era convinsă că eşti destul de puternic pentru a suporta acest şoc… iar asta dovedeşte că-i păsa de tine mai mult decât crezi.

Capitolul 3

Stein Freeman ridică din umeri, refuzând să se lase impresionat.

— A fost îngrijorată pentru mine, sau pentru imaginea ei publică? Credea că va izbucni un scandal dacă îmi făceam harachiri sau dacă mă aruncam în vreun râu? Se flata singură, continuă el. Nicio femeie nu mă va aduce în halul ăsta vreodată.

Sandra îşi puse o mână peste braţul lui.

— Am înţeles că acest bărbat n-o lăsa să meargă în Grecia cu tine.

— Cum puteau câteva săptămâni să schimbe situaţia? Iar dacă n-avea încredere în propria rezistenţă, înseamnă că nu era destul de îndrăgostită de iubitul ei.

Această ultimă remarcă o duru. Oare fuseseră amanţi, Alexandra şi Stein?

— Poate, exclamă ea, n-avea încredere în tine!

— Poate că ai dreptate. Are de gând să se mărite cu acest bărbat îndată?

— Da.

— Cine e? întrebă el scurt.

— Îmi pare rău, roşi Sandra. Am promis să nu spun.

— Da? Atunci, păstrează-ţi secretul, domnişoară Weir. Nu va trece prea mult până să aflu singur.

Redusă la tăcere, Sandra îl asculta.

— După cum văd, nu mai e nimic de spus în privinţa Alexandrei. Tu ce vei face? îţi vei asuma rolul în continuare? Ai fost de acord să-i iei locul şi să vii în Grecia cu mine, şi acum mă dezamăgeşti şi tu? Cred că e vorba şi de o sumă mare de bani la mijloc, nu-i aşa, domnişoară

Weir? Care e valoarea… mitei?

— Mitei? zise Sandra, făcând ochii mari.

Fusese atât de agitată întreaga zi, atât de preocupată să ajungă la decizia corectă, încât uitase cu totul de bani. După ce citise scrisoarea Alexandrei, jurase să nu se atingă de banii promişi, dar astăzi nu se mai gândise deloc la asta. Nu ştia ce să spună.

— Nu răspunzi? o provocă el. Oamenii sunt dispuşi să facă tot felul de lucruri pentru bani, nu-i aşa, Sandra? Spune-mi, despre ce sumă e vorba?

— Cinci sute de mii, mărturisi ea. Stein, trebuie să ştii că n-aveam de gând să-i iau. M-am răzgândit în privinţa întregii poveşti ieri seară, după ce am plecat de aici. Voiam s-o anunţ şi pe Alexandra.

— Nu ţi-a dat banii?

— Ba da, într-un fel…

— Eşti o mică mercenar! E inutil să-ţi mai cauţi scuze. Nu înţeleg cum poţi să admiţi fără ruşine că ai fost de acord să vii cu mine în Grecia doar de dragul banilor? Până la urmă, sunt un străin pentru tine.

— Nu-i chiar aşa!

— Eşti foarte impresionabilă! Mă întreb ce ai face pentru mine, dacă ţi-aş da câteva drahme? Alexandra nu te-a avertizat cu cine ai de-a face?

Sandra încercă să rămână calmă. Nu voia să mai vorbească despre bani, să pară că era interesată de acest aspect, dar, cum trăise atâta vreme alături de bunica în condiţii grele, i se părea un sacrilegiu să dispreţuiască banii.

— Nu înţelegi, replică ea. Aveam nevoie de o slujbă şi Alexandra mi-a spus că ai nevoie de o secretară.

— Înţeleg, mârâi el, dar nu poţi uita de celălalt angajament. Ai fost de acord să te dai drept logodnica mea. Nu-mi spune că nu ţi-ai dat seama că asta înseamnă ceva mai mult decât să scrii câteva scrisori. Alexandra nu ţi-a explicat?

Sandra păli. Era speriată şi uimită. I se părea acum că Alexandra nu-i explicase foarte multe lucruri. Nu foarte

clar. Înghiţi cu greutate şi încercă să se scuze.

— Poţi să uiţi de bani, nu sunt importanţi. Îmi pare rău pentru problemele pe care ţi le-am provocat, dar îţi promit că nu te voi mai deranja niciodată. După cum am mai spus deja, voiam să-i spun Alexandrei ieri seară, dar n-am făcut-o pentru că, atunci când m-am întors acasă, deja plecase.

— Şi te aştepţi să cred toate astea?

— Probabil că n-o vei face, ridică ea din umeri. Nu prea cred că eşti dispus să crezi lucruri bune despre mine. Cel puţin nu acum.

— N-am motive s-o fac.

— Presupun că nu.

Îi examină chipul cu o curiozitate crescândă. După spusele Alexandrei, ar fi trebuit să fie bolnav şi să nu mai poată suporta un alt şoc. Pe când aspectul lui Stein era absolut normal, ba chiar înfloritor. Şi totuşi, sub această mască insondabilă, putea suferi îngrozitor.

— Îmi pare sincer rău în legătură cu Alexandra, şopti ea, şi-mi dau seama cum trebuie să te simţi. Cred că vrei să rămâi singur, aşa că voi pleca… Oricum, nu văd de ce aş mai rămâne aici.

— O, nu, nu pleci nicăieri, zise el, hotărât. Planul pe care tu şi Alexandra l-aţi pus la punct împreună ar fi putut merge doar dacă puteai să-ţi asumi o muncă de secretariat.

— Pot, admise Sandra fără nicio plăcere. Am lucrat pentru un scriitor câteva luni, dar era foarte diferit de tine. N-aş putea să muncesc alături de tine.

— De ce n-ai putea? întrebă el cu răceală. De vreme ce ochii mă împiedică să muncesc, mintea e forţată să muncească de două ori mai mult. Ţi-ai imaginat că te voi lăsa să scapi atât de uşor, ca să-ţi râzi de mine împreună cu prietenii tăi? Ai fost prinsă în propria capcană, Sandra Weir, nu există vreun mod prin care să eviţi consecinţele propriilor gesturi!

Pregăteşte-te să câştigi cei cinci sute de mii, pentru că vei transpira din greu pentru fiecare bănuţ.

— Ţi-am spus deja că n-am de gând să mă folosesc de banii aceia.

— Treaba ta, răspunse el, dar fie că o faci, fie că nu, vei veni cu mine! Plec vineri, aşa că nu voi avea timp să angajez pe altcineva nici dacă aş vrea. De asemenea, vei veni cu mine în calitate de logodnică. După cum şi-a dat seama Alexandra, numele voastre atât de asemănătoare ne vor ajuta. Trebuie să-mi vizitez bunica şi nu mă pot prezenta fără tine.

— Te rog, îl imploră Sandra. Înţeleg foarte bine cum trebuie să te simţi, dar asta nu-ţi dă dreptul să-mi vorbeşti astfel. Nu voi veni cu tine, şi nu mă poţi obliga!

— Ba da! replică el, fără să trădeze nici urmă de slăbiciune. Câţi ani ai, Sandra? Eşti mai tânără decât verişoara ta, dar nu-mi dau seama cu cât.

— Douăzeci şi unu de ani, răspunse ea, încercând să-şi adune puterile şi să-l înfrunte.

— A! Aproape ghicisem, simţindu-ţi trupul, continuă bărbatul, urmărindu-i trăsăturile chipului cu degetele. Un nas drept, uşor cârn, ceea ce demonstrează destulă inteligenţă. Ochii uşor depărtaţi şi sprâncene arcuite. Tenul ca mătasea şi nişte buze cu care sunt destul de obişnuit pentru a dori să le cunosc mai bine. Există în tine o căldură pe care n-am descoperit-o niciodată la Alexandra.

— Poate n-ai căutat suficient, zise Sandra, îndepărtându-se de el cu obrajii în flăcări.

— Din nefericire, acum e oricum prea târziu. M-a părăsit pentru un bărbat mai bogat.

— De unde ştii? şopti Sandra, uimită.

— Doar ţi-a plătit cinci sute de mii, o lămuri el. Oamenii care se despart cu uşurinţă de astfel de sume nu sunt tocmai săraci.

— Poate se va întoarce la tine.

— Rămâne de văzut.

Asta însemna că avea s-o primească înapoi cu braţele deschise?

Sandra se întoarse să-şi ia haina. Nu mai rămăsese

nimic de spus.

— Poţi pleca, murmură el, percepându-i mişcarea, dar ar fi bine să te întorci mâine dimineaţă. Trebuie să ne asigurăm că te pui la punct cu toate detaliile înaintea plecării de vineri.

— Şi dacă refuz? îl provocă ea, deşi era conştientă că nu va îndrăzni.

— Ce vei face, te priveşte. Dar dacă nu te prezinţi aici, vei avea de suferit. Şi nu numai tu, ci şi Alexandra. Vei vedea că un orb e la fel de capabil de răzbunare ca oricare altul.

Sandra, care nu mai plecase niciodată peste hotare, găsi excursia foarte interesantă şi chiar emoţionantă, în ciuda tensiunii dintre ea şi Stein. În avion, întreaga călătorie îşi răsuci pe deget cu nervozitate inelul de logodnă, până când îşi făcu o urmă roşie pe inelar.

Ca şi cum ar fi văzut ce face, Stein îi acoperi mâna cu a lui.

— În curând vom ajunge, zise el încet. N-ai de ce să-ţi faci griji, deşi îmi dau seama că este primul tău zbor.

Încercând să-şi ascundă nervozitatea, Sandra privi deprimată mâinile lor înlănţuite. Pentru un privitor indiferent, puteau părea doi iubiţi obişnuiţi, dar adevărul era mult mai complex şi mai dureros. Mâna lui aşezată peste a ei o supăra, dar nu făcu niciun efort să şi-o retragă, temându-se de reacţiile lui imprevizibile, care se declanşau la cea mai inocentă remarcă a ei.

Pentru a-i evita izbucnirile, începuse să fie de acord cu toate lucrurile pe care i le ceruse în ultimele două zile. Se revoltase, în schimb, împotriva purtării inelului Alexandrei. Apărându-şi mândria, îl imploră s-o lase să poarte un inel pe care-l avea de la bunica ei. Nu era scump, dar era mult mai potrivit decât inelul cu diamant al Alexandrei.

— Şi apoi, îi spusese ea lui Stein, e mult prea valoros. Mi-ar fi teamă să nu-l pierd.

El vârâse inelul în buzunar şi spusese scurt:

— Probabil că ai dreptate. Totuşi, dacă mai târziu voi

dori să te răsplătesc cu ceva chiar mai valoros, va trebui să fii pregătită să accepţi.

Sandra nu replicase, emoţionată. Între ei exista o atracţie reciprocă, dar bine ascunsă. În schimb, nici urmă de simpatie. Pentru el, devenise un joc amuzant s-o ironizeze până la limita suportabilităţii. De aceea şi fusese de acord să înceapă cât mai curând lucrul la noua lui carte. Avea nevoie de ceva care să-l distrag şi să-i potolească neliniştea care-l măcina. De fapt, terminaseră deja primul capitol, care, după ce i-l citise, i se păruse mulţumitor.

— Îl voi revizui pe insulă, spusese el. Cred că e nevoie de numai câteva modificări. Ştii, n-am mai lucrat cu nimeni… aşa şi nu credeam că voi fi în stare. Am încercat cu Alexandra…

Bărbatul se întrerupsese brusc, neputincios.

Chiar şi aşa, Sandra simţi o tresărire de satisfacţie.

Probabil datorită faptului că îl ajuta, trecând peste faptul că o şantajase pentru a merge cu el în Grecia.

Încă se întreba de ce se întorsese în apartamentul lui, aşa cum îi ordonase. Rămânea un mister şi pentru ea de ce anume revenise a doua zi, permiţându-i s-o trateze ca pe o umilă servitoare. Pe alocuri, putea fi chiar civilizat, dar de cele mai multe ori îi ordona să se ocupe de una sau de alta. Dacă bănuise că zilele dinaintea plecării vor fi plictisitoare, realitatea o contrazise. Abia avusese timp să se odihnească. Bărbatul părea să creadă că era capabilă să îndeplinească multe sarcini.

— Înveţi repede, îi spusese el când îl condusese să-şi vadă editorul.

— Presupun că, în condiţiile date, ar fi putut să vină el la tine, răspunsese ea, conştientă de atingerea mâinii lui pe braţul ei.

Stein refuza să poarte un baston alb, la fel cum nu voia să iasă afară cu ochelarii negri.

— Oricum, n-ai altceva de făcut, replică el scurt. Şi, cum se presupune că suntem îndrăgostiţi, mi se pare normal să mergem braţ la braţ. Oamenii nu-şi vor da

seama că e ceva în neregulă cu mine.

Bărbatul nu părea să ia în considerare faptul că era total străină în Londra şi că habar n-avea unde se găsesc toate locurile unde voia să fie dus. Până la urmă, se învăţase să nu mai protesteze şi să ceară informaţii taximetriştilor amabili.

Telefonul însă se dovedise a fi un dezastru şi mai mare decât aceste călătorii aventuroase. Se părea că Stein are şi alte interese şi afaceri în afara scrisului, şi oamenii îl sunau continuu. De multe ori, simţise că a ajuns la capătul răbdării. Nu ştia ce să le spună celor care voiau să-i vorbească lui Stein, pentru că bărbatul nu voia să discute cu niciunul înainte de a se întoarce din Grecia.

— Mă voi întoarce destul de repede, îi îndepărta el reproşurile cu un gest indiferent. Voi vorbi cu ei atunci. Nu-i nimic urgent, aşa că nu mă forţa, Sandra.

Ca şi cum ar fi putut cineva să facă asta!

— Dar sunt colegi de-ai tăi, protesta ea, încercând să-i spună câteva dintre numele foarte cunoscute pe care le notase.

— Să aştepte. Toate la timpul lor.

Astfel că ajunsese foarte iscusită la inventarea scuzelor, în timp ce Stein stătea şi asculta, cu un zâmbet ironic pe faţă. Câteodată, i se părea că trecuse mai mult de un an de când lucra pentru el, nu doar o săptămână.

Rareori o pomenea pe Alexandra deşi, din când în când, când Sandra protesta că o tratează ca pe o sclavă, îi amintea că plăteşte pentru păcatele verişoarei sale.

Aeroportul din Atena o uimi prin dimensiuni, zgomot şi aglomeraţie.

— Aeroporturile sunt la fel oriunde, îi spuse Stein. Cu cât sunt mai mari, cu atât sunt mai urâte. Ar fi mai bine să te obişnuieşti.

Se părea că bărbatul se gândea că vor mai face multe alte călătorii împreună. Nervoasă, îşi retrase mâna dintr-a lui.

— Stai liniştită, o certă el. Sunt obligat să mă bazez pe tine, la naiba. Nu mă poţi lăsa în drum.

Şocată de dura lui admonestare, tânăra păli.

— Iartă-mă, şopti el mai împăciuitor.

Dar ştii foarte bine că nu mă pot descurca fără tine.

— N-am intenţionat să se întâmple asta, dar câteodată aş fi foarte fericită să scap de tine, replică ea.

După ce trecură peste toate formalităţile de rigoare, Stein îi spuse că ar fi putut zbura direct către insula Corfu, unde locuia bunica lui, dar că voia să întâlnească pe cineva la Atena, astfel că se îndreptară către piaţa Syntagma, unde se aflau unele dintre cele mai bune hoteluri. În drum, Sandra abia avu timp să zărească oraşul şi fu foarte uşurată când ajunse la destinaţie. Grecii conduceau cu o viteză îngrijorătoare şi nu păreau să ştie la ce foloseşte frâna. De multe ori fusese aruncată în braţele lui Stein, care suporta răbdător greutatea trupului ei. Pentru ea însă, să fie ţinută atât de aproape de el însemna un adevărat pericol, mai ales când braţele bărbatului o strângeau mai tare decât era nevoie.

Hotelul era uriaş, cu încăperi spaţioase, iar atmosfera era relaxantă. Directorul îl întâmpină personal pe Stein, cu un entuziasm care Sandrei i se păru tipic grecesc. Stein îi menţionă că se caza aici destul de des, deşi stătea adesea şi la prieteni.

Fură conduşi într-un apartament cu două dormitoare şi o sufragerie.

Când directorul părăsi apartamentul, spuse:

— Dacă apartamentul ăsta nu vă convine, domnule Freeman, vă pot oferi camerele pe care le-aţi rezervat iniţial sau un alt apartament.

Cu obrajii în flăcări, Sandra întrebă:

— De ce ai schimbat rezervările, Stein? N-ar fi fost mai bine să avem două camere, una lângă alta?

El o privi indiferent şi ridică din umeri.

— Nu. Astfel, ai fi reuşit să mă eviţi foarte uşor. Am hotărât că aşa ar fi mai bine. Ai fi preferat să vin mereu la tine, în cealaltă cameră, nu?

— Ştii bine că nu te-aş fi părăsit. Pare ridicol să spui asta, când deja rezervaseşi două camere.

— Lasă asta, izbucni el, deodată nerăbdător. Asta a fost atunci când credeam că verişoara ta va veni cu mine.

— Şi eu nu merit acelaşi respect? întrebă Sandra.

— Nu, replică el, fără să-i ofere alte explicaţii.

Apoi închise uşa camerei şi strigă:

— Am nevoie de întregul ajutor de care poate beneficia un om în situaţia mea şi ar fi bine să mi-l oferi, fără să te mai plângi atâta că eşti umilită.

Privind uşa închisă, Sandra se întrebă ce altceva mai putea face pentru el. Nu o deranja să-l conducă de colo-colo, să răspundă la câteva telefoane şi să-l asiste la scris. Dar alte lucruri, mai intime, îi dădeau fiori. Gândul că ar fi trebuit să-l ajute să-şi îmbrace hainele era mai mult decât îşi îngăduia să-şi imagineze.

Dormitorul ei era confortabil şi bine mobilat, dar aceste constatări n-o făcură să-şi uite resentimentul împotriva lui Stein. Cum îndrăznea s-o pună într-o astfel de situaţie? Oare avea de gând să intre în camera ei oricând dorea, folosindu-se mereu de faptul că era orb? Nu-i spusese chiar el, în avion, că în ultima vreme simţurile i se acutizaseră, astfel încât îi transmiteau o imagine la fel de clară ca şi vederea? Nu, nu, refuza să-l primească în camera ei şi să facă pentru el mai multe decât făcea deja.

Totuşi, zece minute mai târziu, se trezi grăbindu-se către dormitorul lui când îl auzi strigând-o. Spre marea ei surpriză, realiză că bărbatul făcuse duş, era deja îmbrăcat şi-şi pieptănase părul.

— Cum ai reuşit? şopti ea, dându-şi seama că, în ce o privea, în afară de faptul că-şi dăduse jos haina, nu făcuse altceva decât să stea gânditoare pe marginea patului.

— } i-am spus că am mai locuit aici, replică el, iar să rezolv misterele valizei a fost foarte uşor. Totuşi, s-ar putea să am nevoie de ajutorul tău ceva mai târziu. Nu mi-am adus valetul cu mine.

— Valetul?

— Nu ştiai că la Londra aveam un valet? Venea numai dimineaţa şi seara, câte o oră. De aceea nu l-ai văzut niciodată.

— Alexandra nu mi-a spus…

— Pentru că nici ea nu l-a cunoscut. Nu văd de ce iubita mea ar fi trebuit să ştie cât de neajutorat sunt.

— Nu m-am gândit la asta.

— Nu sunt magician, Sandra. Pentru anumite lucruri, am nevoie de ajutorul cuiva. Fie şi numai pentru a mă asigura că nu port aceeaşi cămaşă la nesfârşit.

— Da, bineînţeles, se încruntă Sandra, întrebându-se câte mai avea de aflat despre acest bărbat. Dar aici, ce vei face?

— Mă vei ajuta chiar tu, zâmbi el. Îţi promit că nu-ţi voi cere lucruri care să-ţi rănească sensibilitatea feciorelnică. Cel puţin, nu înainte de a fi pregătită.

Sandra începu să tremure imperceptibil.

— Nu mai fi atât de nervoasă, draga mea.

N-am de gând să te asaltez.

— Bănuiam că nu…

— Ar trebui să ai mai multă încredere în farmecele tale. Mulţi bărbaţi ar da orice să aibă o fată inocentă ca tine în braţe. Dar poate nu eşti cu adevărat inocentă… iar eu n-am decât o singură posibilitate să aflu…

— Potoleşte-te… începu ea.

— Nu, o opri Stein, punându-şi mâinile pe umerii ei şi refuzând să-i dea drumul. Abia aştept să-mi confirm bănuiala că n-ai făcut nimic altceva de când am sosit decât să stai şi să tremuri în camera ta. De teamă sau de dorinţă… încă nu ştiu, dar nimic nu arată că te-ai fi îmbăiat şi schimbat, aşa cum am făcut eu.

— Îţi place să mă iei peste picior.

— Poate, replică el enigmatic. Dar asta poate fi din cauză că, din câte îmi dau seama, ai căpătat obiceiul să te aştepţi la ce-i mai rău din partea mea. Eşti întotdeauna speriată că aş putea să-ţi fac… asta. Fără avertizare, o trase la pieptul lui şi buzele îi fură strivite de gura bărbatului.

Când îşi ridică fruntea, Sandra observă că ochii lui deveniseră mai întunecaţi şi, după o scurtă ezitare, gura i se mişcă mai blând pe chipul ei.

— Cred că ai toate calităţile pentru a înnebuni pur şi simplu un bărbat, zise el cu o voce răguşită.

— Te rog, dă-mi drumul, îl rugă Sandra.

Capul îi era greu şi picioarele foarte slăbite. Fiorii simţiţi la contactul cu trupul puternic al bărbatului o paralizaseră parcă în loc. Voia să scape, dar era incapabilă să se mişte.

Stein îi ignoră rugămintea, iar buzele lui alunecară uşor către gâtul ei, simţindu-i pulsul. îi luă chipul în mâini şi-i spuse în şoaptă:

— Îmi pare rău că nu pot privi în ochii tăi, Sandra, să citesc ce se ascunde în lumina lor. Femeile nu sunt întotdeauna dispuse să spună ceea ce bărbaţii şi-ar dori să audă, dar ochii le trădează secretele. Vocea lui era dulce şi insinuantă.

— Când vom ajunge pe insulă, sunt sigură că vei găsi persoane mai interesante să le hartuieşti, domnule Freeman!

Ca pentru a o pedepsi că-l numise astfel, gura lui se închise din nou peste a ei, braţele lui strângând-o sălbatic. Încercă să-i reziste, dar se simţea de parcă fusese aruncată în mijlocul unei furtuni violente. Gura şi mâinile lui, deşi se mişcau cu aparentă inocenţă, stârneau în ea un răspuns surprinzător, făcând-o să se întrebe cum avea să i se împotrivească dacă bărbatul ar fi vrut să facă dragoste cu ea.

Dar, cu un oftat de ciudă, bărbatul o îndepărtă de el.

— Comandă nişte ceai, îi ordonă el, pe un ton neutru. Vom mai avea timp pentru astfel de desfătări la Corfu. Deşi s-ar putea să fii destul de ocupată, domnişoara Weir. Şi apoi, când bunica mea va realiza că nu-ţi pasă de mine cu adevărat, îmi va găsi pe altcineva, mult mai dispusă să-mi satisfacă… gusturile atât de instinctive, cum spui tu. După ce luară ceaiul, o anunţă că închiriase o maşină cu şofer, ca să-i arate oraşul.

— Asta va fi tot ce primeşti, zise el arogant. Mai târziu, va trebui să plec şi nu vreau să umbli singură pe aici. Ai putea să te rătăceşti şi să atragi atenţia mai multor

bărbaţi, care nu se vor opri la câteva săruturi, ca mine.

— Sunt aici ca să-mi fac treaba, Stein, şi n-am nevoie să mă plimb pe afară. Nu trebuie să-mi arăţi oraşul, ca un ghid. Şi apoi, adăugă ea fără să se gândească, nu poţi…

— Vedea, o completă el.

Spre marea ei uşurare, dar şi stânjeneală, bărbatul nu păru deranjat de remarca ei stângace. Dimpotrivă, i se păru că zâmbeşte, ca şi cum i-ar fi putut vedea chipul roşu de jenă.

— Ştiu că nu pot vedea, Sandra, dar pentru mine Grecia a fost întotdeauna o ţară a aromelor – mirodenii, flori, eucalipt, brazi. Îmi amintesc prea bine câmpurile însorite de măslini, iarba arsă şi nisipul fierbinte. Grecia miroase adesea ca tine, foarte tânără, dulce şi curată, dar, ca şi tine, pare tentată de lucruri nu tocmai morale.

— Vorbeşti de parcă aş fi vreun diavol.

— N-ai acelaşi sânge ca verişoara ta?

— Dacă sunt atât de respingătoare, de ce mai vrei să ai de-a face cu mine?

— N-am spus că eşti respingătoare. Pot simţi frumuseţea cu aceste mâini, poate mai bine decât cu ochii. Şi să ştii că, din când în când, te poţi bucura şi de un pahar de vin mai prost dacă ţi-e sete şi n-ai altceva la îndemână.

Rănită, Sandra replică:

— Văd că nu pretinzi că sunt mai mult decât un surogat, deşi eşti nevoit să te bazezi pe mine, deocamdată. Pentru cineva atât de lipsit de apărare ca tine, eşti ori foarte curajos, ori foarte stupid.

— Nu sunt lipsit de apărare, draga mea, nu te amăgi!

— Nici eu, domnule Frecamn!

El râse, plin de cruzime.

— Ştiu că felinele zgârie, dar cu atât mai dulce va fi îmblânzirea. Nu ţi-am mai spus să nu-mi mai spui domnul Freeman? Dacă-ţi scapă aşa ceva în preajma bunicii, vei suferi consecinţele.

— Foarte drăguţă familie! comentă Sandra.

— Vei afla singură, râse el.

A doua zi, în zbor către Corfu, Sandra se gândi din

nou la evenimentele serii trecute. După ceai, Stein îi lăsase zece minute să se schimbe, înaintea sosirii maşinii de lux închiriate. îi spusese şoferului să-i ducă la Acropole.

— Trebuie să vizitezi acest loc, altfel prietenii tăi vor refuza să creadă că ai fost în Grecia.

Acropole se ridica deasupra oraşului, dar Stein nu-i permisese să se aventureze singură în centrul arheologic. Într-o zi, îi promisese el, îi va arăta locurile cum se cuvine. Apoi, o duse în portul plin de magazine, zgomotos şi aglomerat.

Nu stătuseră mult nici aici.

Mai târziu, la hotel, o întrebase cu ce să se îmbrace pentru cină şi-i spusese să nu-l aştepte, pentru că se va întoarce târziu.

Înspăimântată, Sandra se gândi ce se va întâmpla dacă, în loc să intre în dormitorul lui la întoarcere, va pătrunde din greşeală în al ei. Dar, cu toate astea, adormi destul de uşor şi, în ciuda temerilor ei, cel mai rău lucru cu care trebuise să se confrunte fusese zâmbetul ironic al lui Stein la micul dejun.

Capitolul 4

Peste o oră, aterizară la Corfu, pe aeroportul internaţional. Aici, fură întâmpinaţi de o maşină cu şofer.

— Kyrie! exclamă şoferul, venind rapid către Stein.

— Thimios?

Cei doi erau în mod evident prieteni. Se îmbrăţişară, apoi Stein se întoarse spre Sandra.

— Sandra, vino să-l cunoşti pe ajutorul cel mai de preţ al bunicii, Thimios. Ea este secretara şi logodnica mea, domnişoara Weir.

Tinerei îi plăcu plecăciunea de modă veche a şoferului, deşi nu-şi dădu seama cum trebuie să răspundă unui asemenea gest. Thimios păru mulţumit de zâmbetul ei, pentru că se plecă din nou, în semn de aprobare.

Se urcară în maşină.

— Thimios a fost alături de bunica dintotdeauna, îi spuse Stein. Mă ducea la malul mării, chiar înainte de a învăţa să merg. Lui îi datorez faptul că sunt încă în viaţă…

m-a salvat o dată din mare.

— Atunci, ai multe pentru care să-i fii recunoscător, zâmbi Sandra privind către Thimios.

— Poate! exclamă Stein agresiv. Dar acum, am motive întemeiate pentru care mi-aş fi dorit să mă lase să mă înec. Nici măcar nu mai pot vedea apele din care m-a salvat.

Sandra respiră adânc. Nu-l putea acuza de autocompătimire, dar îi ştia prea bine pasele proaste şi începuse să se teamă de ele, pentru că în aceste momente trata orice semn de simpatie cu un dispreţ strivitor. Când voia să-l mângâie, nu i se permitea. Doar o avertizase de atâtea ori că n-are nevoie de milă! Şi nu subliniase el asta când o prezentase lui Thimios în primul rând ca secretară?

— Poate într-o zi îţi vei recupera vederea, Stein. Atunci, vei fi din nou recunoscător lui Thimios că ţi-a salvat viaţa.

Bărbatul îi prinse mâna şi i-o strânse cu putere. Sandra ţipă de durere.

— Încetează să mai faci pe deşteapta sau te va durea şi mai tare.

— Te urăsc! şopti ea, privind pe geam.

Mâna lui o atinse uşor pe obraz şi se îndepărtă rapid, ca arsă de lacrimile ei.

— Prefer ura făţişă, draga mea, decât o falsă afecţiune.

Plecară din oraşul cu hoteluri înalte şi luxoase şi ajunseră într-un mic sat cu mici magazine de-a lungul străzile înguste şi întortocheate. Mergeau printre livezi de portocali şi măslini.

Peste o jumătate de oră, intrară pe o străduţă în capătul căreia se vedea o vilă albă şi mare, cocoţată pe o stâncă. La poale, departe în largul mării albastre, se zărea un iaht. În rest însă, nici urmă de locuitori. Izolarea casei era totală şi aproape înspăimântătoare.

Thimios deschise portiera.

— Duc eu bagajele. Cred că doamna vă aşteaptă.

— Haide, Sandra, zise Stein cu răceală, aşteptând-o lângă uşă. Ia-o înainte. Nu vreau să pari că mi te încurci

printre picioare ca o potaie înfometată. Bunica se aşteaptă să-i aduc o tânără inteligentă şi descurcăreaţă.

— Eşti vrednic de dispreţ, şopti ea, şi refuz să te las să-mi mai vorbeşti astfel. Încep să cred că Alexandra avea dreptate.

După expresia lui, pricepu că mersese prea departe, dar fu fericită că în sfârşit simţea faţă de el ură şi afecţiune.

Vila bunicii i se păru surprinzătoare deşi, judecând după maşina care-i întâmpinase, realizase că bătrâna trebuia să fie destul de bogată. Casa era luxoasă şi modern mobilată. Prin contrast, doamna Kartalis părea un simbol al vechimii. O bătrână înaltă, cu părul grizonant şi cu un aer sever.

Spre deosebire de Thimios, n-o întâmpină pe Sandra zâmbind, ci o cercetă din cap până-n picioare. Pe Stein, însă îl primi cu mare afecţiune.

— Deci, ea e femeia cu care te-ai logodit, nepoate?

— Da, răspunse Stein scurt, fără entuziasm, aproape plictisit.

— Dar e destul de mică, Stein. E aproape un copil. E prea tânără pentru tine.

El ridică din umeri.

— Nu contează diferenţa de vârstă, replică bărbatul.

— În sfârşit, se resemnă bunica. Dar speram să te căsătoreşti cu una dintre verişoarele tale grecoaice. Dacă această fată va fi capabilă să-ţi ofere fiii pe care ţi-i doreşti, sângele lor va fi şi mai… diluat.

Sandra roşi de indignare.

— Sunt sigură că Stein nu se va supăra dacă nu vom avea atât de curând copii, doamnă. N-am discutat deloc despre asta.

Se lăsă tăcerea. O tăcere grea, copleşitoare. Sandra privi stingherită salonul în care bunica îi primise, ceramica grecească, covoarele bogate răspândite pe podeaua de marmură. Stein părea mânios. Fără să-şi dea seama cum, în ultimele ore bărbatul ajunsese să fie din ce în ce mai grec şi din ce în ce mai puţin englez. Şi Grecia era o ţară

unde bărbaţii încă îşi dominau soţiile.

Întorcându-se către ea, Stein zise furios:

— Sandra, ţi se va arăta îndată camera ta.

Îi făcu semn către femeia care stătea deoparte în umbră.

— Te sfătuiesc s-o urmezi pe Katrina. E soţia lui Thimios şi va avea deplină grijă de tine.

Cu inima bătându-i puternic, Sandra nu ştia dacă să-l asculte sau nu. Era conştientă că ordinele lui nu puteau fi discutate, mai ales în faţa bunicii, iar dacă refuza să se supună putea interveni o scenă neplăcută. Şi totuşi, nu se putu hotărî să se îndrepte în direcţia femeii.

— Nu sunt obosită şi nu vreau să mă duc în camera mea, ripostă ea cu încăpăţânare.

Mi-ar plăcea să fac o plimbare până la mare.

— Vei face ceea ce ţi s-a spus! tună el, în timp ce bunica lui stătea dreaptă lângă el, privind-o cu ochi reci ca oţelul şi părând să se bucure de acest duel foarte puţin drăgăstos.

Curajul o părăsi încet-încet. Sandra îşi muşcă buzele, sperând să îndrăznească să-l înfrunte. Cum naiba o putea face acest bărbat să tremure, când îi era atât de simplu să-i întoarcă pur şi simplu spatele? îşi şterse fruntea asudată.

Doamna Kartalis zise pe un ton triumfător:

— Când e vorba de probleme de familie, n-ai de ales, domnişoara Weir. Stein este un bărbat care poate supune orice femeie.

Chipul lui Stein căpătă o expresie de aprobare.

— Sandra a avut ocazia să simtă ce înseamnă dezaprobarea mea în mai multe ocazii. Ştie prea bine că nu trebuie să-mi pună la încercare răbdarea, astfel că sper c-o vei ierta de data asta. Poate mai târziu îi vei da câteva sfaturi.

Sandra se lăsă condusă în camera ei, gândindu-se că bunica lui Stein era o femeie absolut detestabilă. Se simţea obosită. Doamna Kartalis îşi arătase făţiş dezaprobarea faţă de ea, iar Stein o insultase cu sânge rece. Şi totuşi, era logodnica lui! Se apropie de fereastră, privind

câmpurile de măsline şi marea verde-argintie.

Deodată însă, fu străbătută de un fior de regret. Fără să-şi dea seama cum, ieşi grăbită pe uşă şi coborî scările. Trebuia să-l găsească pe Stein! Cât de repede uitase că bărbatul avea nevoie de ajutor! Avea nevoie de afecţiune, nu de furie şi resentimente. Nu conta că o provocase.

În holul cel mare nu se afla nimeni, astfel că intră în salon, sperând că-l va găsi. Stein nu era însă acolo, dar doamna Kartalis stătea dreaptă în fotoliu, cu ochii în gol. Privirea ei dură o făcu să se cutremure.

— Îl caut pe Stein, îndrăzni ea, dându-şi părul de pe frunte la o parte. Poate are nevoie de ajutorul meu.

— Vino încoace, copilă! răspunse vocea dură a femeii.

— Îl căutam pe Stein, repetă Sandra.

— Dar cum l-ai putea ajuta? întrebă doamna Kartalis cu răceală. Am aflat că-l ajuţi să-şi scrie cărţile, dar nu cred că-i stă mintea acum la aşa ceva.

— Nu, aprobă Sandra nervoasă. Nu acum.

— Atunci, cum vrei să-l ajuţi, domnişoară Weir?

Tânăra roşi şi se întoarse sfidătoare către bunica lui Stein.

— Credeam că are nevoie de mine… să-l ajut cu hainele. La hotel…

— Da? reluă bătrâna.

— Nimic, reluă Sandra, amintindu-şi sfatul lui Stein. îl ajutam să-şi aleagă cămăşile.

— Înţeleg, replică femeia cu o voce de gheaţă, plină de dezaprobare. Presupun că, fiind străină, n-ai pic de ruşine. Ai locuit într-unul dintre cele mai bune hoteluri din Atena şi-l ajutai totuşi să se îmbrace. Ce vor spune prietenii mei despre asta? Vom fi subiect de bârfă pentru toată comunitatea de pe insulă. Speram să se însoare cu o virgină. Noi, grecii, ţinem la aceste reguli şi Stein era cândva destul de înţelept pentru a le respecta. Nu credeam că s-a prostit în halul ăsta doar pentru că şi-a pierdut vederea.

— Vă rog! exclamă Sandra.

Doamne, oare avea nevoie de un duşman atât de

înverşunat? Doamna Kartalis abia o cunoştea, şi totuşi o judeca în felul acesta!

— V-am spus deja, îl ajutam să-şi aleagă hainele!

— Ei, nu trebuie să faci asta cât te afli aici, replică acru bătrâna. Thimios are grijă de el, astfel că te rog să rămâi în camera ta. Nu uita că, dacă un bărbat îşi pierde respectul pentru o fată, nu o va mai lua niciodată de soţie. Pe insulă sunt multe fete frumoase, alături de care ar fi mult mai fericit.

— Da, doamnă! exclamă ea şi-i întoarse spatele fără un cuvânt.

Cina fu foarte liniştită. Masa se servi târziu şi Sandra, care nu-l mai văzuse pe Stein de la sosire, simţi un val de uşurare când îl revăzu, păşind alături de ea cu mare încredere.

— Nu ştiu cum reuşeşti, zise doamna brusc, când intrară în sufragerie. Nu greşeşti niciun pas.

— Asta pentru că ştiu casa asta ca pe propriul buzunar şi niciodată n-ai mutat mobila. Şi apoi, trebuie să-i fiu recunoscător Sandrei. Întotdeauna foloseşte acelaşi parfum, o aromă florală. Norocul meu că n-are altul.

Sandra îşi muşcă buzele, pentru a nu replica tăios.

— Mi-a fost dăruit de fostul meu şef şi ţin foarte mult la el, se apără ea.

— Atunci, ar trebui să-ţi cumpăr altul. Nu găsesc că e normal ca logodnica mea să fie ataşată de darurile altui bărbat.

Doamna Kartalis adăugă repede, ignorând spusele fetei:

— Te vei simţi mai bine după ce stai aici câteva săptămâni, Stein. Locurile familiare îţi vor face bine.

Văzând că Stein nu comentează, adăugă cu o privire pătrunzătoare către Sandra:

— Mi se pare că, după numai câteva ore, pari mult mai relaxat. Casa şi prezenţa mea îţi fac mai bine decât logodnica ta, care-şi imaginează că dacă se îmbracă extravagant şi-şi piaptănă părul ca o zvăpăiată, te poate ajuta. Nu-ţi poţi prinde părul ăla, fato?

— Nu... nu e foarte lung, replică Sandra calm, încercând din toate puterile să nu-i tremure vocea.

Orice s-ar fi întâmplat, nu trebuia să-i permită acestei femei s-o scoată din sărite.

— Presupun că eşti o actriţă sau ceva asemănător... reluă bătrâna, pe un ton care arăta clar că nu era de acord cu astfel de ocupaţii.

Sandra păli. Nu ştia ce să spună, pentru că Stein n-o anunţase despre cele ştiute de bunica lui.

— Am jucat numai într-un singur film.

— Ce culoare e rochia ta, Sandra? întrerupse Stein această dispută.

— Verde, râse cu răceală doamna Kartalis, fără să-i lase Sandrei posibilitatea de a răspunde. Verde ca ochii ei de pisică şi abia îi acoperă umerii delicaţi. Nu că ar trebui să-ţi spun cât de delicaţi sunt, adăugă ea pe un ton acid, de vreme ce aţi locuit împreună la Atena.

Stein zâmbi.

— Un bărbat orb nu-i mai puţin bărbat. Iar Sandra nu-i grecoaică, replică bărbatul.

— De asta mi-am dat seama. De când sunteţi logodiţi?

— De ceva vreme, răspunse Stein. De prea multă vreme chiar. Câteva luni.

— Luni? repetă bătrâna, sorbind zgomotos din supă. Niciodată n-ai fost un om răbdător, Stein.

— Nu, aprobă el.

Cu obrajii în flăcări, Sandra îşi plecă ochii în farfurie.

Cei doi vorbeau de parcă nu s-ar fi aflat acolo. Nu mai întâlnise niciodată o persoană cu o limbă mai ascuţită decât a doamnei Kartalis şi sinceritatea ei i se părea din ce în ce mai supărătoare.

— Mi-aduc amine, Stein, când te-ai îndrăgostit de Sophy... Atunci, erai altfel. Ai plecat din Corfu de câţiva ani, şi ai şi uitat bunul-simţ al fetelor din Grecia.

Sandra privi către Stein, dar pe chipul lui întâlni numai un zâmbet ironic.

— Cu cât înaintezi în vârstă, cu atât îţi dai seama că e

bine să abordezi problema asta cu mai multă subtilitate. Ajungi la acelaşi rezultat, dar mai repede.

Doamna se încruntă, ca şi cum ar fi fost gata să-l admonesteze şi pe Stein în stilul ei caracteristic, dar chiar atunci intră Katrina, aducând felul doi. Se lăsă tăcerea, atâta vreme cât farfuriile fură aşezate în faţa fiecăruia, dar aceasta nu dură mult. Imediat ce servitoarea plecă, bătrâna începu din nou să vorbească.

— Nu te superi, Stein, dacă invit câteva persoane tinere la noi, nu-i aşa? Mulţi dintre prietenii tăi de aici au întrebat de tine, de la accident încoace. Mă tem că se vor simţi ofensaţi dacă nu-i anunţ că te afli aici.

— Cheamă pe cine doreşti, aprobă el, fără s-o consulte pe Sandra. Numai să nu uiţi că am multă treabă.

Umerii bătrânei se ridicară, ca şi cum acest aspect ar fi fost lipsit de importanţă.

— Ar trebui să te relaxezi o vreme.

Stein zâmbi.

— Sophy va veni şi ea? întrebă el.

— Da, da, răspunse femeia, bătând din palme. Nu s-a măritat încă şi, din câte îmi dau seama, mai are încă o slăbiciune pentru tine. De fapt, ea a întrebat de tine cel mai mult.

— O astfel de grijă este înduioşătoare, admise el. În ultima vreme, am fost lipsit de afecţiune.

— Credeam că nu acorzi mare atenţie semnelor de afecţiune, interveni Sandra.

— O, şopti el, as putea să mă obişnuiesc şi cu asta.

După masă, bărbatul rămase în salon să-şi bea cafeaua, discutând cu bunica. Şi, cum întreaga conversaţie se purtă în greceşte, Sandra nu le putu ţine companie. Îşi imagină că bătrâna îl întrebă despre accident, după expresia lui dureroasă şi aştepta alături de ei, tăcută şi răbdătoare. Îşi aminti însă masca de indiferenţă rece pe care o afişa bărbatul când ea însăşi îl întreba despre acelaşi subiect.

Şi totuşi, deşi exclusă din conversaţie, se trezi ascultând cu plăcere vocea profundă a lui Stein, privindu-l

pe sub gene. Mai târziu, realiză că nu-şi putea lua ochii de la el. îi studie faţa dură şi trupul puternic şi înalt.

Afară, se lăsă treptat întunericul. După o vreme, Stein se ridică şi spuse către Sandra:

— Aş vrea să discutăm puţin, înainte de a te duce la culcare.

— Da, desigur, zise ea, curioasă să afle despre ce era vorba.

— Poate ar fi bine să facem o plimbare sub clar de lună. Thimios mi-a spus că-i lună plină.

Sandra îl urmă, spunându-i un politicos „noapte bună” bunicii.

Bătrâna era gata să se retragă şi ea în camera ei.

Katrina aştepta s-o conducă şi, după mersul obosit al bătrânei, Sandra realiză că trecuse de mult ora ei de somn. Stein îşi sărută bunica pe obraz.

În grădină, mirosea puternic a flori. Soarele apusese de mult şi era răcoare.

— Aseară, te-ai întors târziu, zise Sandra deodată, amintindu-şi că adormise înainte de sosirea lui.

— Ai observat asta?

— Da, răspunse ea simplu, fără să amintească faptul că stătuse trează câteva ore bune în aşteptarea lui. Despre ce ai vrut să vorbim? reluă ea, rapid.

— Voiam să te rog să fii drăguţă cu bunica. îmbătrâneşte şi nu mai ţine cont de ceea ce spune.

Oare trebuia să priceapă cuvintele lui ca pe o scuză?

— Am încercat să mă port frumos, răspunse Sandra, încercând să se îndepărteze de el.

Dacă începea o nouă ceartă, era mai bine să-şi asigure avantajul distanţei.

— Nu cred că ai încercat prea mult, replică el.

Nedreptatea acestei observaţii o uimi. Cu tot respectul datorat bătrânei, trebuia să-şi dea seama că era un adevărat diavol.

— Ascultă, Stein, am venit aici împotriva voinţei mele, dar pregătită să mă port frumos cu rudele tale. De ce crezi că e vina mea faptul că bunica ta nu mă place deloc?

Tot timpul m-a acuzat de tot soiul de lucruri, iar tu i-ai luat apărarea.

El privi în jos către ea şi chipul i se înăspri.

— De multe ori, a avut dreptate.

— Dar nu cred că era nici locul, nici momentul potrivit pentru a spune acele lucruri.

El ridică mirat din sprâncene.

— Dar pentru cineva de vârsta bunicii, timpul şi ocaziile pot fi limitate. De asta e atât de brutală în exprimare. De asemenea, îi e teamă că nu voi avea un fiu şi un moştenitor.

— Am observat, izbucni Sandra cu amărăciune. Întotdeauna pui familia şi pe tine însuţi înaintea mea.

— Ţi-e milă de tine, draga mea? De ce ar trebui să-ţi ofer simpatie şi ajutor? Tu sau Alexandra v-aţi gândit măcar o clipă şi la mine?

— De ce îmi aminteşti mereu povestea asta? Nu crezi c-am plătit destul pentru greşelile Alexandrei?

— Nu, nu cred. Verişoara ta a greşit, dar înşelăciunea ta a fost şi mai mare. Tu ai acceptat să joci acest rol, aşa că trebuie să fii pregătită să plăteşti preţul cuvenit. Seara trecută era gata-gata să mă întorc mai devreme şi să-ţi fac o vizită, dar o astfel de răzbunare nu-i eficientă. În schimb, m-am hotărât să nu mă mai grăbesc şi să te chinui pe îndelete.

— Stein! Faptul că ai orbit te-a înnebunit!

— Poate, aprobă el, trăgând-o mai aproape.

— Dacă ai putea vedea, ţi-ai da seama.

— Dar nu pot vedea, la naiba! însă celelalte simţuri mă pot ajuta. Pot să simt, şi asta mi se pare suficient. Iar în ce te priveşte, trebuie să te obişnuieşti cu acest simţ al meu.

Sandra încercă să se mişte, dar îşi simţi oasele moi, ca topite. Bărbatul îi atinse uşor sânii.

— Ah, impostoareo! şopti el.

Nu-mi spune că atingerea mea te lasă indiferentă. Nu te cred. Cu câţi bărbaţi ai mai fost până acum… stau şi mă întreb.

— Cu niciunul!

— Nu poţi fi niciodată cinstită, nu?

— Stein! ţipă ea. Nu-ţi dai seama ce-mi faci!

— Nu? Aşa crezi? replică el, cu o voce uscată. Poate mă crezi naiv, draga mea, dar nu sunt deloc.

Încă o dată, încercă să-i spună să se oprească, dar înainte să poată vorbi, gura îi fu acoperită de buzele lui. Închise ochii, ameţită.

Tot el însă fu cel care, după o vreme, o împinse departe de el, spunând:

— Ajunge!

Tremurând, simţindu-se ca şi cum ar fi luat foc, Sandra se dădu înapoi.

— Să nu mai faci asta niciodată, nu-mi place! ţipă ea.

De fapt, trebuia să recunoască, oricât s-ar fi urât pentru asta, că dorea să se afle din nou în braţele lui. Avea asupra ei o putere necunoscută şi fascinantă.

— Să fim serioşi! o ironiză el. Pe cine vrei să convingi de ceea ce spui? Sunt sigur că nici tu nu crezi asta. Poţi să mă conduci înapoi în grădină? Nu cunosc fiecare piatră de aici şi pentru asta trebuie să fii recunoscătoare… pentru că nu te duc… cine ştie unde.

Încă o dată, fu nevoită să-i suporte mâna pe braţul ei. Oare aşa trebuia să se petreacă misterul seducţiei? îl privi încă o dată şi se simţi din nou atrasă de el. Trebuia să lupte împotriva acestor sentimente nebuneşti şi dureroase.

— Mâine dimineaţă, o instrui Stein când ajunseră în casă, trebuie să vii la mine în birou. Thimios îţi va arăta unde este. Vom începe să revizuim primul capitol al cărţii. Te rog să vii cât mai devreme.

— Credeam că nu vei începe să scrii decât după ce vom ajunge pe insula ta.

— Te-am angajat ca să-mi spui ce trebuie să fac?

— Nu vreau ca bunica ta să creadă că te încurajez să scrii împotriva voinţei ei. Şi apoi, eşti încă foarte obosit.

— Poate tu eşti cea care mă oboseşte, răspunse el ironic. Nu-i de mirare… cu atâtea prefăcătorii şi false principii… Şi, apropo, ar fi bine să ne purtăm ca şi cum am

fi într-adevăr iubiţi, în faţa bunicii. Dacă va descoperi adevărul, nu voi mai avea pace.

A doua zi dimineaţă, Sandra se trezi după o noapte grea, hotărâtă să exploreze plaja. Stein o avertizase să nu înoate de una singură, pentru că apa era plină de stânci periculoase şi marea era încă rece în aprilie. Ar fi fost mai bine, îi spusese el, să se rezume la piscina din spatele casei.

În această dimineaţă însă, Sandra simţi că agitaţia mării se potrivea mai bine cu starea ei de spirit decât piscina, şi se îndreptă decisă către plajă. Spre mare ei surpriză, nu reuşi să descopere nicio potecă printre stânci. Ieri seară, plaja păruse totuşi atât de aproape! Acum, descoperea că nu era chiar aşa, iar stâncile erau foarte periculoase şi abrupte. Până la urmă, începu să coboare cu greutate şi ajunse în sfârşit unde dorea.

Ajunsă pe plajă, privi înapoi către dealul împodobit de florile de primăvară. Se plimbă îndelung pe malul mării, apoi urcă din nou către vârf.

Sus, descoperi că rochia îi era aproape sfâşiată, iar mâinile îi erau acoperite de cicatrice. Pe viitor, nu se va mai duce pe plajă decât echipată în blugi.

Spre nemulţumirea ei, când ajunse din nou în dormitor, descoperi că era mult mai târziu decât ar fi crezut. Şi apoi, îi era teamă ca Stein să nu remarce rănile de pe mâinile ei. Bărbatul nu le putea vedea dar, dacă nu era capabilă să scrie cum se cuvenea, putea să-şi dea seama. Îşi spălă mâinile cu apă caldă, dar nu găsi niciun unguent şi n-avea timp să aştepte ca Thimios să-i aducă unul. Se schimbă şi-şi ascunse rochia ruptă. Nu ştia cine spăla rufele şi nu voia să deranjeze pe nimeni cu o astfel de cerere. Katrina avea şi aşa destule de făcut.

În birou îl găsi pe Stein, aşteptând-o cu nerăbdarea lui obişnuită. îl privi îndelung, fără să realizeze că era certată pentru întârziere. Bărbatul purta nişte pantaloni negri şi o cămaşă albă. Un fior rece o străbătu când îşi aminti atingerea braţelor lui.

— Îmi pare rău, zise ea într-un final. Pe viitor, voi

încerca să ajung la timp.

— Te rog, o avertiză el rece, luând de pe masă primul capitol al cărţii. Vreau să-mi citeşti foile şi să marchezi modificările pe marginea paginilor. Apoi, va trebui să rescrii câteva pagini, dar sper că nu prea multe.

— Bine, aprobă Sandra.

— Ai o voce foarte frumoasă, o complimentă el absent. Bănuiesc că ar fi o idee foarte bună să înregistrăm fiecare capitol pe care-l parcurgem. Apoi, voi asculta casetele pentru corectura finală… Atunci, nu cred că vei mai fi alături de mine.

Capitolul 5

Auzindu-i cuvintele, Sandra păli. Se gândea la zicala care spunea că soarta are straniul obicei de a ne dărui ceea ce credem că ne dorim cel mai mult. Acum două săptămâni, tot ce dorea era să scape de acest bărbat, dar acum îşi dorea să se afle mereu în preajma lui.

În această dimineaţă, cuvintele lui o durură, deşi îi era greu să accepte că, în aşa scurt timp, începuse să ţină la el.

Aprobă din cap în tăcere, dar bărbatul, observând că tăcerea se prelungeşte, o întrebă dacă îi convenea acest aranjament. Realizând că nu vedea, Sandra răspunse cu glas tare:

— Dacă mă crezi capabilă să mă descurc…

— Bineînţeles.

Dacă n-aş fi crezut asta, n-aş fi spus-o, replică el.

Sandra simţi că bărbatul era supărat pe circumstanţele care-l obligaseră să apeleze la un astfel de ajutor.

— Îmi pare rău, şopti ea, cu vocea înecată în lacrimi.

— Sandra! ţipă bărbatul. Nu ţi-am mai spus că n-am nevoie de mila ta? Probabil că această empatie nu se explică decât prin faptul că te simţi vinovată, iar această ciudată reacţie nu face bine nimănui. Nici mie, nici ţie. Acum, dacă ţi-ai şters lacrimile şi nu mai încerci să mă impresionezi, poate ne apucăm de lucru. Pentru o secretară, eşti cam vorbăreaţă.

Când Thimios bătu la uşa biroului, două ore mai târziu, Sandra se simţi eliberată.

— Au sosit musafirii, zise bărbatul către Stein. Doamna m-a rugat să vă chem în salon.

— Foarte bine, aprobă Stein, dar nu-i ceru Sandrei să-l însoţească. Ar fi bine să te apuci de rescris cele şase pagini, o instrui el. Ne vedem la masa de prânz.

La prânz? se miră Sandra, apoi îşi aminti că faptul că nu luase micul dejun nu era decât vina ei. Nu băuse nici măcar o cafea şi simţea nevoia de un întăritor, înainte de a se apuca din nou de lucru. Se simţea rău.

Cu o mare teamă, apăsă soneria pentru servitori şi, spre mare ei uimire, Thimios veni imediat.

— Da, domnişoara Sandra, zise el.

Prietenia din vocea bărbatului o linişti.

— Aş dori puţină cafea şi un biscuit.

Ochii bărbatului căpătară o expresie neliniştită.

— Ştiu că n-aţi luat micul dejun, dar Katrina mi-a spus că femeile din Anglia sar peste această masă.

Sandra zâmbi, preferând să-l lase să creadă asta decât să ştie adevărul.

Îi mulţumi călduros când îl văzu întorcându-se cu tava de mâncare, dar bărbatul se încruntă la vederea mâinilor ei.

— N-am nimic, Thimios, încercă ea să-l liniştească. M-am zgâriat de stânci când am ieşit mai devreme pe plajă. Oare Katrina are un unguent care mă poate ajuta?

Thimios se încruntă şi ieşi imediat, dar se întoarse însoţit de Stein. Bărbatul îi ordonă să-i arate mâinile. Ea îşi ascunse imediat braţele, dar Stein se apropie de ea şi o prinse de încheietură, în timp ce degetele lui îi explorau palma.

— Cum ai reuşit să te răneşti? întrebă el cu o voce dură.

— Dacă Thimios ţi-a spus despre asta, răspunse ea, aruncând o privire nervoasă către servitor, atunci trebuie să mărturisesc. Am fost pe plajă.

— Nu-mi vine să cred! Vrei să spui că ai ieşit singură,

azi-dimineaţă, înainte să vii încoace?

— Da, n-am vrut să întârzii, dar n-am găsit nicio potecă.

— Trebuia să întrebi.

— Dar n-aveam pe cine.

— Puteai veni la mine. Sau, ca de obicei, n-ai vrut să-mi ceri ajutorul?

— De unde să ştiu unde te aflai? Poate erai în pat încă.

— Şi nu crezi că te-ai fi rănit mai puţin dacă veneai la mine… în pat? Te-ai fi putut bucura de o oră sau două în braţele mele.

Sandra tremură. Cum putea fi atât de brutal, de direct, în faţa lui Thimios? Apoi, observă că servitorul plecase.

— Unde s-a dus? întrebă ea.

— Cred că mi-a anticipat dorinţa, răspunse Stein.

Aduce apă caldă şi plasturi pentru rănile tale. Mă tem că nu vei mai putea scrie câteva zile. Un om mai puţin binevoitor decât mine ar putea crede că ai făcut-o special.

— Nu fi stupid! De ce as încerca să mă rănesc, când, imediat ce romanul tău genial va fi gata, voi putea pleca? Şi apoi, e vorba doar de câteva zgârieturi. Dacă m-aş lua după tine, as crede că aproape mi-am rupt braţul!

— Părerea ta despre romanul meu nu mă surprinde, domnişoara Weir. Mi-am dat seama că ai o minte superficială.

Sandra se simţi atât de vinovată, încât remarca lui răutăcioasă referitoare la inteligenţa ei trecu neobservată. Merita toate astea! Ştiind cât de greu îi era să lucreze, nu trebuia să-i arate atât de clar că depindea în totalitate de ea. Orbirea lui era de vină pentru temperamentul său agresiv, dar ea n-avea nicio scuză.

— Stein, şopti ea, privindu-i chipul. Stein, îmi pare rău. N-am vrut să spun că romanul tău nu e bun. Dimpotrivă, pare foarte interesant. Chiar şi eu… cu mintea mea… superficială, pot vedea asta, şi chiar după primul capitol. Te rog să mă ierţi.

— Observ că situaţia devine cam melodramatică, mormăi el. Cred că mi-am pierdut minţile dacă am permis unei persoane insignifiante ca tine să mă influenţeze în aşa hal. Uite-l pe Thimios cu bandajul. Stein îi luă din mâna bărbatului antisepticul şi începu să-i şteargă rănile.

— Prânzul va fi servit curând, spuse el, după ce servitorul luă vasul cu apă caldă şi ieşi din cameră. Poţi veni cu mine. Musafirii vor să-mi cunoască logodnica, aşa că pregăteşte-te să te porţi frumos cu mine.

Masa se dovedi un chin insuportabil, şi Sandra abia aştepta să se termine. Doamna Kartalis prezidă un adevărat festin, cu atât mai surprinzător cu cât oaspeţii sosiseră pe neaşteptate. Stein o prezentă pe logodnica lui doamnei Nikitiadis, care avea două fete. Xenia, cea mai mare, era căsătorită. Petrina, cea mică, îl privea pe Stein cu o expresie admirativă. Se vedea că se mai întâlniseră şi că avea amintiri plăcute despre el. Era tânără, avea douăzeci şi ceva de ani, şi era foarte atrăgătoare. Nu foarte încântată, Sandra se simţi totuşi uşurată că nu era vorba despre Sophy, de care Stein întrebase seara trecută, şi încercă din răsputeri să ignore faptul că tânăra îşi punea prea des şi prea tandru mâna pe braţul bărbatului.

Întrebară cu toţii de ce mâna Sandrei era plină de plasturi şi, când aflară, fetele doriră să ştie de ce se grăbise să meargă pe plajă, când doamna Kartalis avea o piscină atât de frumoasă.

— N-am mai fost la mare de ani de zile. Aşa că voiam nu să înot, ci doar să văd valurile şi să simt aerul sărat.

— Ce trist să nu vezi marea atâta vreme! exclamă doamna Nikitiadis. Eu iubesc marea şi n-aş putea trăi fără ea.

Bunica lui Stein, care ascultase conversaţia, interveni brusc:

— Filmul ăsta în care ai jucat, nu s-a turnat pe plaja din Nassau?

— Unele părţi au fost filmate la Florida Keys şi în Bahamas, aprobă Stein, dar Sandra n-a fost acolo. Majoritatea cadrelor cu ea se petreceau într-un avion care

zbura deasupra mării.

Sandra plecă ochii în farfurie, întrebându-se cu tristeţe când se vor termina toate astea. Stein nu putea fi mereu alături de ea s-o salveze de la astfel de scene penibile, provocate de propria stupiditate.

Petrina o privi cu atâta insistenţă, încât începu să se simtă prost.

— Nu prea arăţi ca o vedetă de film, zise ea. Ai părul frumos şi o faţă interesantă, admise tânăra fără plăcere, dar nu semeni cu starurile pe care le-am mai văzut. Nu, Stein?

— Sandra n-a fost actriţa principală în acest film, dar are calităţi actoriceşti destul de interesante, cred.

Încercând să mănânce fără să-i tremure mâinile, Sandra realiză fără să vrea indiferenţa din vocea lui Stein. De ce nu spunea odată adevărul, de ce nu mărturisea că logodnica lui era una… falsă?

— Abia aşteptam să vedem filmul făcut după cartea lui Stein, zise fata cea mare, zâmbind fermecător. Şi va fi cu atât mai interesant să te vedem şi pe tine jucând în el, adăugă ea. Ce rol ai avut?

Stein râse nepăsător.

— As strica surpriza dacă v-aş spune. Şi apoi, e vorba despre un rol mic. Poate nici n-o veţi observa.

Sandra fu traversată de un val de căldură. Lucrurile mergeau din ce în ce mai rău. Dacă prietenii lui Stein vor vedea filmul şi vor descoperi adevărul, ce se va întâmpla?

— Nu se va lansa oricum foarte curând, completă Stein, de parcă i-ar fi ghicit gândul.

— Da, da, ştiam asta, interveni Petrina. Cred că de-abia aşteptaţi să-l vedeţi, nu-i aşa? Sandra privi către Stein, neliniştită. Petrina roşi.

— O, îmi cer scuze, am uitat că Stein…

Dar Stein îi răspunse foarte amabil:

— Nu trebuie să te jenezi, Petrina. Cine ştie, poate că până la lansarea filmului pe piaţă se va întâmpla un miracol şi voi putea vedea din nou.

— O, da, bineînţeles. Sper din tot sufletul. Dar îmi

pare foarte rău, dragul meu Stein, adăugă tânăra, aşezându-şi din nou mâna pe braţul lui.

Sandra aşteptă reacţia lui Stein. Bărbatul luă mâna Petrinei şi o duse la buze, apoi îi zâmbi călduros. Sandra înghiţi cu dificultate. Când ea îi arătase aceeaşi compasiune, fusese respinsă cu atâta răceală!

Înainte de a pleca, musafirii îi invitară pe Stein şi pe Sandra a doua zi, către seară, la un restaurant local. Iar doamna Nikitiadis îi pofti la cină sâmbăta următoare.

A doua zi, după cină, Stein îi spuse:

— Să-ţi pui o rochie frumoasă. M-am săturat de blugii pe care-i porţi mereu.

— Dar…

— Dacă îmi mai spui o singură dată că nu pot vedea, te ucid, o ameninţă el. Nu mi-am pierdut toate simţurile şi te asigur că-mi place mai mult atingerea mătăsii decât cea a blugilor.

— Ar fi trebuit să te faci poet, îl ironiză ea.

— Nu poţi fi tot ce vrei, oricât de mult ţi-ai dori. Mă tem că în acest moment nu pot fi decât scriitor şi, poate, un iubit… aspirant.

Ar fi fost un iubit extraordinar, era convinsă, deşi nu era deloc la fel de sigură că i-ar fi fost şi fidel.

Seara petrecută la restaurant fu foarte amuzantă şi plăcută. Sandra rămase la masă, cu un pahar de uzo în faţă, privind perechile de dansatori şi ascultând conversaţiile celorlalţi. Nu înţelegea mare lucru, pentru că nu cunoştea decât puţine cuvinte în greacă, dar îi plăceau discuţiile lor animate.

Majoritatea oamenilor păreau să-l cunoască pe Stein şi se simţea mândră văzând cât era de căutat şi de curtat. Dar bărbatul refuză să danseze, chiar şi la rugăminţile Petrinei. Nu-i permise nici Sandrei să danseze cu vreunul dintre tinerii numeroşi care o invitară.

— Eşti, cel puţin teoretic, logodnica mea, îi explică el. Trebuie să stai lângă mine, nu pentru că nu m-aş descurca singur, dar pentru că aşa se cuvine. Şi apoi, de ce să se bucure aceşti bărbaţi de ceea ce eu nu pot avea?

Sandra rămase deci alături de el, mulţumită că avea nevoie de ea.

Cina de sâmbătă seara era un eveniment de care se temea dinainte şi realiză că teama ei devenise şi mai mare când ajunseră în casa doamnei Nikitiadis.

Thimios îi conduse, ca de obicei. Pe drum, Stein fu foarte tăcut. De câteva zile, i se păruse foarte morocănos. Nici măcar faptul că degetele ei se vindecaseră şi putea lucra din nou nu-l putuse înveseli. Crezuse că ieşirea la restaurant îi făcuse bine, dar efectul trecuse repede. Şi nu din pricina faptului că ar fi fost singur. Dimpotrivă. Telefonul suna continuu şi oamenii îl invitau în diferite locuri, ca să nu mai pună la socoteală şirul nesfârşit de invitaţi care veneau acasă.

Bunica lui Stein părea s-o condamne pe ea pentru starea de spirit a nepotului.

Când ajunseră la familia Nikitiadis, Sandra înţelese în sfârşit de ce se simţea atât de neliniştită. Sophy Parară se afla acolo. Pricepu îndată că domnişoara Parară nu era deloc o fată naivă. În plus, era foarte frumoasă şi sigură pe ea.

— Nu m-am putut întoarce acasă imediat ce am aflat că ai venit, îi şopti ea lui Stein, aruncând priviri mirate către Sandra. Sărmanul de tine, continuă ea, am fost pur şi simplu distrusă când am aflat despre accident şi mi-aş fi dorit să pot veni îndată la tine. Dar, ştiind că logodnica ta e lângă tine, a trebuit să-mi înfrânez dorinţele.

— Prezenţa ta ar fi fost o adevărată mângâiere, zâmbi el.

Sandra se uită către el, uimită de acest răspuns. Deşi n-o încuraja direct pe Sophy, părea să-i aprecieze grija.

— Sper că tu te simţi bine, adăugă el, politicos.

— O, da, replică tânăra. Abia aşteptam să te văd. De fapt, râse ea cu o rece satisfacţie, m-am întâlnit cu un vechi amic de-al tău, profesorul Manoli. Mi-a povestit despre cazul tău, fără să-mi dea amănunte, desigur…

— Hai să ieşim pe terasă câteva minute, Sophy, o întrerupse el. Îmi vei povesti totul între patru ochi,

continuă el, ignorând-o pe Sandra. Doamna Nikitiadis n-a coborât încă şi sunt sigur că ne va scuza câteva minute. A trecut atâta vreme de când nu ne-am mai văzut şi am multe să-ţi spun.

Sandra privi în urma lor, simţindu-se părăsită. Ce veşti bune avea Sophy şi de ce Stein o rugase să iasă afară pentru a discuta? Era convinsă că mesajul tinerei era de maximă importanţă pentru el, de vreme ce reacţionase atât de prompt. Sau era vorba despre faptul că voia să rămână singur cu Sophy, poate pentru a-i explica gestul de a se logodi cu o străină?

La cină, Sophy, ca pentru a demonstra restabilirea relaţiilor pe care le avusese cu Stein, o întrebă ironic pe Sandra dacă se obişnuise cu viaţa din Grecia.

— Cred că te simţi ca o străină printre noi, nu?

— Nu, replică Sandra prompt.

Apoi, dându-şi seama că afirmaţia ei era prea dură, adăugă:

— Da, câteodată mi se întâmplă.

— Vezi? reluă satisfăcută cealaltă. În felul ăsta, nu cred că-l ajuţi prea mult pe Stein. De când sunteţi logodiţi, domnişoara Weir?

Sandra se uită disperată spre Stein, dar bărbatul discuta cu doamna Nikitiadis.

— De aproape un an, cred.

— Un an!

Râsul lui Sophy fu plin de dispreţ.

— Nu mi-l pot imagina pe Stein aşteptând atât de mult, dacă iubeşte.

— Uiţi că între timp s-a petrecut accidentul, Sophy, sări Stein în ajutorul Sandrei. Asta a schimbat mult lucrurile.

— Dar viitorul tău e asigurat, dragul meu, răspunse Sophy mirată. Credeam că eşti nerăbdător… sau cel puţin aşa ai fost întotdeauna… în dragoste. Nu-i aşa?

Cum mătuşa ei îi făcea semne disperate să încheie această conversaţie stânjenitoare, tânăra se îndreptă către ea şi zâmbi afectuos:

— Nu mai fi atât de uimită, draga mea mătuşă. În Anglia, se discută liber despre dragoste şi despre căsătorie. La fel şi în Grecia. Numai noi, cei de pe insulă, rămânem ancoraţi în aceste vechi tradiţii. Deşi, chiar şi aici…

Ridicarea umerilor ei frumoşi completă ceea ce Sophy lăsase nespus.

— Mare parte din farmecul insulei constă tocmai în aceste tradiţii învechite. În ce mă priveşte, nu mi-aş dori să se schimbe, replică doamna Nikitiadis cu încăpăţânare.

Din nou, Sophy ridică din umeri.

— Chiar şi aşa, sunt convinsă că Stein şi Sandra nu s-ar simţi jenaţi dacă i-aş întreba când va avea loc nunta. Sau de când Stein a avut accidentul, Sandra se gândeşte să-l înşele…

Sandra rămase uimită de această ciudată remarcă.

— Amândoi am trecut printr-o experienţă traumatică şi avem nevoie de timp pentru a ne obişnui cu noua realitate, interveni Stein. De asta n-am fixat încă data nunţii. Şi eu şi Sandra ne putem răzgândi oricând.

Sandra păli la auzul acestor cuvinte. Ceea ce simţea pentru acest bărbat putea fi doar o pasiune trecătoare, dar chiar şi aşa vorbele lui o dururără. Să-l audă discutând despre o eventuală despărţire era ca şi cum i-ar fi răsucit cuţitul în rană. Ah, ar fi trebuit să fie avertizată de la început despre această capcană! Ce compensaţie îi putea oferi Alexandra pentru inima ei frântă? întreaga poveste devenea din ce în ce mai greu de înţeles, şi nici nu era sigură că vrea să mai înţeleagă ceva.

În drum spre casă, Stein exclamă:

— Mi-aş dori ca oamenii să nu mai vorbească atât despre căsătorie. Mi se pare că mă consideră complet naiv!

Strângând din dinţi pentru a-şi ascunde durerea, Sandra răspunse pe un ton foarte rece:

— Perfect de acord. Nu mi se pare normal să-şi dea cu părerea. Cel puţin, în ce priveşte căsătoria noastră. Dar bănuiesc că în situaţia dată e normal să fie curioşi, aşa că

n-avem decât o posibilitate să scăpăm de toate astea.

— Nu-mi cere să-ţi dau drumul să pleci, răspunse el. Ştii foarte bine cât de importantă e cartea asta pentru mine. Când romanul va fi gata şi ne vom întoarce la Londra, eşti liberă să faci ce doreşti.

Sandra privi pe fereastră. Pe cer se vedeau mii de stele strălucitoare. Marea Ionică, imensă şi misterioasă, se zărea albastră în depărtare.

Stein îi arătase nu o dată că n-o plăcea deloc.

— Sunt sigură, zise ea pe un ton ironic, că Sophy va fi gata să-mi ia locul. De ce nu-i acorzi o şansă?

— Ce legătură are Sophy cu povestea asta? Poate că mă crezi prost, dar nu vreau să-i aud numele rostit de buzele tale.

— Dar n-am insultat-o! Era doar o sugestie…

— Atunci, fii bună şi dă-mi voie să-mi conduc viaţa cum vreau. O femeie fermecătoare cum e Sophy nu trebuie să facă pe secretara. N-am deja una? Eşti o secretară pe jumătate eficientă şi o logodnică încântătoare, al cărui trup îi trădează întotdeauna fiecare gând.

— Cum poţi spune aşa ceva?

— De ce te ruşinezi? Ştii bine că aşa e.

Imediat ce spuse acestea, se aplecă asupra ei şi o sărută cu pasiune.

— Ăsta e singurul mod în care te pot vedea şi nu-ţi voi cere iertare pentru sărutul meu, zise el.

În următoarele două săptămâni, viaţa la vila Kartalis fu foarte ocupată din punct de vedere social. În privinţa romanului lui Stein, lucrurile evoluau foarte încet. Nici măcar scrisoarea primită de la editura din Londra nu grăbi lucrurile. Stein era obişnuit să lucreze singur şi era dificil să-şi dicteze cuiva ideile.

Pe de altă parte, soneria şi telefonul sunau continuu, iar doamna Kartalis era o gazdă neobosită, în ciuda venerabilei sale vârste. Relaţiile dintre ea şi Sandra rămăseseră la fel de reci ca la început. Doamna o prefera pe Sophy Parară şi nu ascundea deloc dorinţa ei ca nepotul său s-o ia de soţie. Iar Sophy părea să accepte tacit

situaţia, petrecând câteva ore pe zi în casa Kartalis. Femeia intra nestingherită în biroul de lucru al lui Stein şi-l ruga atât de drăgălaş să iasă afară la plimbare, încât acesta rareori reuşea s-o refuze. Înotau împreună în piscină şi Sophy îl conducea cu maşina proprie peste tot pe insulă. Stein părea să fi uitat cu totul scopul pentru care se afla aici şi, de asemenea, de angajamentul dintre ei.

Când tânăra îi sugeră că şi-ar fi dorit şi ea să facă o excursie pe insulă, Stein îi răspunse abrupt să-l roage pe Thimios s-o conducă.

Bărbatul o duse lângă oraşul Corfu, la superba vilă unde se născuse Prinţul Philip. Apoi, se plimbară de-a lungul falezei, îndreptându-se către oraşul vechi.

Când reveniră acasă, Stein se întorsese şi el, dar Sophy lipsea.

— Ei, ai cumpărat destule vederi din târgul local? întrebă el, ca şi cum ar fi fost enervat de absenţa tinerei.

— N-am luat niciuna, pentru că n-am cui să le trimit, replică ea.

— Sărmana orfană! exclamă el pe un ton ironic.

— E adevărat, chiar sunt orfană, răspunse ea stăpânindu-şi cu greu lacrimile. Apoi, Sandra încercă să schimbe subiectul, întrebându-l cum îi mersese în acea zi.

— Foarte bine. Dacă n-ar fi fost Sophy…

Se întrerupse brusc, apoi reluă:

— Când ţi-ai pierdut părinţii?

— Acum multă vreme. Aveam aproape opt ani. Am fost crescută de bunica.

— Mai trăieşte?

— Nu, a murit şi ea.

— Iar de atunci, n-ai făcut decât ce ai vrut, folosindu-ţi libertatea fără înţelepciune, concluzionă el.

Sandra nu răspunse. Era evident că nimic din ce spunea nu-i convenea bărbatului şi nu ştia ce anume îl nemulţumeşte.

— Nu vrei să ne apucăm de lucru?

— Lucru! pufni el. Nu înţelegi că munca mea nu e o activitate uşoară? Crezi că pot avea inspiraţie la comandă?

Şi apoi, probabil că nu voi reuşi să-ţi dictez decât câteva propoziţii, şi telefonul va suna din nou.

După o scurtă pauză tensionată, bărbatul întrebă:

— Cu ce eşti îmbrăcată?

— Cu o rochie din bumbac, îşi descrise ea ţinuta.

— Văd că ai multe haine.

— Nu prea, răspunse Sandra. Alexandra mi-a dat tot ce am. Dar de ce contează asta?

— Vrei să spui că ai utilizat banii pe care ţi i-a dat ca să-ţi cumperi aceste haine?

— Stein!

— De ce te scandalizezi? Nu-i aşa? Chiar mâine vom merge în oraş şi-ţi voi cumpăra o altă garderobă. Nu vreau ca logodnica mea să poarte haine obţinute astfel. Trebuie să găseşti o scuză şi să-i spui Katrinei să arunce toate celelalte obiecte vestimentare pe care le ai.

— Nu înţeleg de ce ar fi mai bine să accept haine de la tine decât de la Alexandra.

— Nu pricepi, nu-i aşa? Şi asta din vina mentalităţii nesănătoase pe care o ai! ţipă el, ca scos din minţi.

De ce era mereu atât de nervos, de ce nu putea fi de acord cu niciun gest al ei, cu nicio vorbă?

Sandra nu vru să coboare la cină. Se simţea rănită. Dar, amintindu-şi că astfel desconsidera munca lui Thimios şi a Katrinei, se hotărî să onoreze masa. Stein fusese într-o dispoziţie neplăcută în această după-amiază, dar trebuia să-l înţeleagă. A trăi într-un perpetuu întuneric era dureros, mai ales la o astfel de vârstă. Bărbatul era curajos şi lupta cum putea împotriva sorţii. Trebuia să-şi amintească mereu asta şi să nu-l mai judece.

Capitolul 6

Sandra, care sperase că vinul şi mâncarea bună vor ajuta la schimbarea dispoziţiei lui Stein, remarcă faptul că bărbatul rămăsese la fel de morocănos. Katrina gătise miel cu pilaf şi preparatul îi reuşise de minune. La desert, mâncară baclava. Acum, bând cafeaua turcească foarte tare şi dulce, Sandra se întreba dacă menţionarea Alexandrei îi provocase logodnicului ei această accentuată

depresie.

Sau în plimbările alături de Sophy, bărbatul descoperise că era încă ataşat de ea şi începuse să vadă logodna cu Sandra ca pe un obstacol în calea noii sale pasiuni?

Doamna Kartalis îl întrebă pe Stein unde fusese în acea zi şi ceru vesti despre Sophy. Răspunsurile bărbatului fură însă foarte scurte, aprobe brutale. Apoi, dintr-odată şi fără pregătire, Stein anunţă:

— Bunico, m-am hotărât să plec la Kalnos, să-mi termin cartea. Sau mai degrabă s-o încep…

Se lăsă tăcerea.

Sandra realiză că femeia era prea uimită pentru a replica. Doamna Kartalis ţipă ceva în greceşte, apoi, când Stein făcu un semn discret către Sandra, reluă în engleză:

— Nu cred că e o idee bună.

— În clipa asta, deşi îmi dau seama că ţi s-ar putea părea o obrăznicie, părerea ta nu contează. Există destule motive pentru care aş rămâne aici, dar nu-mi mai pot neglija munca.

Bunica se încruntă.

— Dar, dragul meu nepot, cred că poţi trăi confortabil şi fără să mai scrii. De ce te oboseşti cu aşa ceva, dacă nu-i necesar?

— Pentru mine, este foarte important. Banii singuri pot fi lipsiţi de valoare, dacă viaţa nu-ţi mai oferă ocazia să-i cheltuieşti.

— Filosofia ta, Stein, mă depăşeşte, răspunse doamna cu acreală. Eşti chiar atât de nerăbdător? Mereu ai fost un rebel.

— Nu sunt adolescent şi nici nu mai am douăzeci de ani, aşa că nu se poate spune că sunt rebel.

— Stein, poate ar trebui să te gândeşti mai bine la toate astea… înainte să iei vreo hotărâre definitivă. Aş fi vrut oricum să discut cu tine… interveni timidă Sandra.

— Hotărârea mea a fost luată! strigă el. Nu începe şi tu! Bunicii îi pot ierta toate astea din pricina vârstei ei, dar refuz să te protejez şi pe tine.

Doamna Kartalis trăise toată viaţa într-o ţară dominată de bărbaţi şi de aceea fu foarte precautǎ când reluă:

— Stein, mi-e teamă că plecarea ta este imposibilă. N-am vrut să-ţi dau vestea asta mai devreme, pentru că am vrut să te cruţ… măcar până te mai înzdrăveneai. Chiar şi acum, mi-e greu…

Stein ridică fruntea şi o înfruntă nervos:

— Nu ţi-am mai spus că nu-mi place să fiu tratat ca un invalid? Ce veste vrei să-mi dai? Nu-mi spune că insula Kalnos s-a scufundat!

— Nu, zise bătrâna pe un ton plin de duritate, dar Panayiotis şi Gina Mylonas… au murit. Nu-mi place să fiu purtătoarea veştilor rele, Stein. S-a întâmplat imediat după ce ai venit încoace. Au ieşit pe mare noaptea şi, pe neaşteptate, a început o furtună. Trupurile lor au fost descoperite a doua zi.

— Doamne!

Stein se ridică brusc de pe scaun, iar Sandra sări şi ea de pe locul ei, gata să-l ajute. Nu-şi dădea seama cât era de şocat, dar îşi aminti că Stein îi povestise despre ei şi despre cât de bine îl îngrijeau când se afla la Kalnos. De la accident încoace, toate lucrurile familiare deveniseră pentru el şi mai preţioase, iar vestea tragică era cu siguranţă o adevărată lovitură.

Bărbatul se îndreptă spre fereastră. Figura lui puternică luase o expresie de tărie, de hotărâre. Ca de obicei, Stein ridicase o barieră de netrecut între el şi ceilalţi. Cele două femei îl priveau în tăcere, unite în grija pentru el. Dar când Stein se întoarse la masă, chipul lui redevenise impasibil.

Doamna aştepta să se aşeze, apoi îşi reluă argumentaţia.

— Cred că înţelegi, Stein, de ce nu puteţi pleca acolo fără servitori. Iar faptul că Sandra e logodnica ta complică şi mai mult lucrurile…

— Există un mijloc, zâmbi bărbatul privind către Sandra.

În ochii lui citi o lucire diabolică. Oare atât de groaznic era planul pe care-l ascundea?

— Sandra, continuă el, fără să-i mai explice nimic bunicii, voiai să discutăm ceva şi, de asemenea, şi eu vreau să-ţi vorbesc. Îţi sugerez să facem o plimbare în grădină. La întoarcere, vom putea să ne hotărâm în cunoştinţă de cauză asupra planurilor de viitor.

Sandra îl urmă afară, cu un murmur de scuză către doamna Kartalis. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Ceva îi spunea că discuţia nu va fi deloc plăcută. Stein îi luă braţul şi o conduse printre straturile de flori frumos mirositoare.

— Stein, începu ea, îmi pare rău pentru servitorii tăi, dar, după cum a spus şi doamna Kartalis, asta înseamnă că va trebui să rămâi aici.

Sau ne puteam întoarce la Londra. Aş putea să te ajut eu… în fiecare zi. Sau ai putea să angajezi pe cineva specializat. Te vei obişnui repede…

— Stai jos, Sandra, zise bărbatul când ajunseră la băncuţa albă din grădină.

O trase mai aproape de el şi-i luă mâna într-a sa.

— Nu trebuie să te îngrijorezi, n-am de gând să te sărut. În schimb, vreau să mă asigur că vei rămâne lângă mine până când termin tot ce am de spus. Ai obiceiul supărător de a dispărea pe neaşteptate.

— Ce vrei să-mi spui? întrebă Sandra, temătoare.

— Eşti emoţionată?

— Puţin.

— Eşti supărată pe mine?

— Câteodată… mă cam enervezi, se apără ea. Ai o limbă ascuţită…

Această remarcă păru să-l amuze, dar când Sandra întrebă dacă plimbarea lor avea vreo legătură cu plecarea la Kalnos, bărbatul redeveni serios.

— Cum ţi-ai dat seama? o ironiză el.

— Nu era greu de ghicit. De vreme ce servitorii tăi au murit, nu mai putem merge acolo.

— Ei bine, află că nu voi rămâne aici şi nici n-am de gând să mă întorc la Londra.

— Deci, vrei să te duci totuşi la Kalnos? Atunci, bănuiesc că-ţi poţi găsi uşor alţi oameni care să aibă grijă de tine.

— Asta-i problema, Sandra. Iubesc acele locuri, deşi nu-mi petrec prea mult timp acolo. Lucrez minunat pe insulă, am mai multă inspiraţie. De fiecare dată când am avut probleme, Kalnos a fost spaţiul unde m-am regăsit pe mine, unde am reuşit întotdeauna să-mi aflu liniştea.

— Atunci, după cum am mai zis, ar trebui să-ţi găseşti pe cineva care să aibă grijă de tine.

Stein ridică din umeri.

— Vezi tu, reluă el, asta e o altă problemă. Locuitorii sunt foarte superstiţioşi. Kalnos este o comunitate restrânsă şi izolată. Oamenii vor lega moartea lui Panayiotis şi a Ginei de casa mea. Nu cred că voi reuşi să conving pe cineva – cel puţin pentru o vreme – că frumosul meu castel nu e bântuit de sirene care atrag pescarii în primejdie. Şi nu pot trăi singur.

— Şi…

— Şi îţi cer să vii cu mine, draga mea. În calitate de soţie.

— Soţie! exclamă Sandra. Glumeşti!

— Nu, o contrazise el grăbit. Te supără acest gând?

— Stein, explică ea, mi-ai promis că mă vei lăsa să plec după ce vom petrece aici câteva săptămâni. Au trecut deja cinci, şi cred că a venit momentul să-mi dai voie să mă întorc în ţară. În schimb… îmi ordoni să mă căsătoresc cu tine. Ai înnebunit?

— Posibil. Trebuie să mărturisesc că sunt de acord cu tot ce ai spus, dar circumstanţele s-au schimbat într-un fel pe care nu l-am putut prevedea. Când mi-ai promis că-ţi vei asuma rolul de logodnică, ai fost dispusă să mă ajuţi şi în munca mea. Şi, după cum bine ştii, n-am făcut nimic în acest sens. E foarte important să vii cu mine la Kalnos, iar cererea în căsătorie e menită numai s-o liniştească pe bunica. Dacă am trăi împreună fără să fim căsătoriţi, s-ar simţi atât de ruşinată, încât n-ar mai putea să dea ochii cu nimeni din Corfu. Vezi tu, aici eticheta e mai strictă decât

în Anglia. La ţară, nu e permis nici ca doi oameni să fie văzuţi împreună fără să fie logodiţi.

— Bine, dar să te căsătoreşti dintr-un astfel de motiv! Stein, e o nebunie. Contractul nostru, să-i spunem astfel, a fost încheiat pentru câteva săptămâni. Căsătoria este ceva permanent! Să presupunem că mariajul ar mulţumi-o pe doamna Kartalis. Ce se va întâmpla când ne vom întoarce în Anglia?

— Putem obţine o anulare. Sau putem divorţa.

Sandra privi apa strălucitoare a piscinei. Stein se folosea din nou de ea. Când avea nevoie, o voia aproape de el. Apoi, nu pregeta s-o alunge, fără să-i pese de suferinţa ei. Nu se putea gândi la o relaţie mai rea, mai nesănătoasă. O falsă căsătorie era ceva de neconceput.

— Nu pot face aşa ceva. Pur şi simplu, nu cred că sunt capabilă de o astfel de prefăcătorie.

— Mă tem că trebuie s-o faci, zâmbi el, ameninţător. N-am timp de pierdut încercând să te conving. Am un contract strict pentru noul roman şi o dată limită foarte precisă. Trebuie să ajung la Kalnos.

— Nu mă poţi obliga, ţipă ea.

— Poate că nu, dar îţi pot face mult rău. Şi ţie, şi Alexandrei.

— Alexandrei?

— Da. Poate că noul ei soţ ar vrea să afle nişte detalii interesante despre viaţa ei. Pot garanta că acestea i-ar putea distruge căsnicia.

— Eşti îngrozitor. Ai uitat că şi tu ai fost logodit cu ea?

— Ascultă, Sandra! Ţi-am făcut o propunere de afaceri. Nu trebuie să te temi că voi profita de situaţie.

— Nici nu te-aş lăsa. Am mai auzit de situaţii dintr-astea, dar nu credeam să mi se întâmple mie. Înţeleg că în cărţi totul se termină cu bine, dar în viaţa reală lucrurile stau cu totul altfel. Eşti orb, Stein, nu m-ai văzut niciodată. Imaginează-ţi că-ţi vei recăpăta vederea şi vei realiza că ai făcut o greşeală.

— Nu cred că mă poţi dezamăgi din punctul ăsta de

vedere. Te-am ţinut în braţe şi ştii bine că pot vedea prin alte simţuri. Nu eşti o frumuseţe tulburătoare, dar ai un trup frumos şi trăsăturile chipului tău sunt regulate. Nu cred că voi urla de deznădejde dacă, aşa cum spui tu, mi-aş recăpăta vederea şi te-aş putea contempla.

— Dar Sophy?

— Dacă eşti nedumerită de ce nu-i cer ei să vină cu mine, nu uita că e vorba despre o propunere de afaceri. Sophy e… o eventualitate de viitor. N-aş putea s-o insult propunându-i aşa ceva. Cred că ar muri de plictiseală după o săptămână petrecută la Kalnos.

— Dar eu?

— Poate că ţi se pare nedrept din partea mea să-ţi propun asta, dar îţi promit că nu vei regreta. Ai putea rupe bucăţele cecul de la Arnold. Suma pe care ţi-o voi oferi eu vă fi mult mai satisfăcătoare. Nu crezi că ar fi mai bine să nu mai depinzi de Alexandra, după cele întâmplate? Cât despre căsătoria noastră, nu-ţi face griji, nu voi profita de situaţie. Crezi că m-aş implica într-o relaţie serioasă cu cineva atât de apropiat de fosta mea logodnică? Când îmi voi întemeia o familie, nu vreau ca fiii mei să-i semene nici pe departe.

Nu peste multă vreme, Sandra şi Stein se urcară în elicopterul care avea să-i ducă spre Kalnos. Se căsătoriseră în dimineaţa plecării, la Corfu, şi întreaga ceremonie, ca de altfel toată săptămâna care trecuse, i se păruse Sandrei ireală. Avusese o rochie albă până la genunchi, comodă şi nu foarte pretenţioasă, şi un voal scurt. În ce o privea, nu considerase că trebuia să se îmbrace mireasă, dar doamna Kartalis insistase să se respecte tradiţia.

Stein îşi ţinuse promisiunea de a-i cumpăra o nouă garderobă, dar Sandra reuşise să strângă destui bani pentru a-şi achiziţiona singură rochia de mireasă. Fusese la fel de categorică în această privinţă, pe cât fusese bunica lui Stein în privinţa alegerii culorii albe. îi dăruise Katrinei toate hainele ei vechi, şi femeia fusese foarte încântată de acest cadou, dar singura rochie din noile

achiziţii pe care o preţuise cu adevărat fusese cea de mireasă. Avea straniul sentiment că nu va mai purta o alta niciodată. îl iubea pe Stein atât de mult, încât nu voia să se mai căsătorească vreodată. Acesta era şi adevăratul motiv pentru care acceptase acest mariaj.

După disputa lor din grădină din acea noapte, îşi jurase că nu va face niciodată ceea ce i se propusese, dar a doua zi dimineaţă cedase. Gândul că bărbatul se va duce la Kalnos singur, fără să aibă pe nimeni alături, era prea greu de suportat. Totuşi, sentimentul de compasiune care îi sfâşia inima nu se putea compara cu iubirea pe care o simţea pentru el. Era o dragoste care înflorise încă de la prima lor întâlnire şi care creştea cu fiecare zi ce trecea. În această dimineaţă, în biserică, atunci când stătuse lângă el, se simţise fericită. Atât de fericită, încât fu recunoscătoare că Stein n-o putea vedea. În schimb, privirii ascuţite a doamnei nu-i scăpase acest amănunt, dar Sandra se îndoia că acest lucru va schimba opinia bătrânei despre ea.

Ceremonia în sine fusese destul de stranie, dar extrem de mişcătoare. Stein ţinuse la respectarea vechiului obicei de a schimba inelele şi de a înconjura altarul de trei ori. Surprinzător, bărbatul îi dăruise un nou inel, înlocuindu-l pe cel purtat încă de la Londra. Nu era la fel de scump ca cel al Alexandrei, dar era mult mai preţios, pentru că aparţinuse mamei lui.

Acasă se dăduse o mică recepţie, pentru că Stein a refuzat să invite toţi cunoscuţii.

— Poate data viitoare, zâmbise el, când bunica lui protestase.

Temerile ei că bărbatul îşi va cere drepturile conjugale se stinseră curând. Nimic nu indica faptul că Stein o dorea ca pe o soţie în adevăratul sens al cuvântului.

Când ajunseră pe insula Kalnos, Sandra realiză că acest loc era absolut minunat. Zări un sat pe un deal, dar majoritatea locurilor păreau necultivate, presărate cu tufişuri şi pâlcuri de măslini.

Deasupra celui mai înalt pisc, pilotul începu să coboare şi tânăra observă o casă adăpostită pe coastă.

După ce coborâră şi pilotul se îndepărtă, refuzând invitaţia la masă, cei doi rămaseră pe loc, în tăcere.

Apoi, alungând această pauză stânjenitoare, bărbatul zise, dregându-şi glasul:

— Ei, doamnă Freeman, am ajuns. Te invit să intrăm în casă.

Sandra se înfioră. Tonul lui lipsit de căldură accentuase voit ironicul „doamnă Freeman”.

— Mai bine ia-o înainte, Stein. Voi căra eu bagajele, răspunse ea. Cred că mă voi descurca.

— Doamne, Sandra, nu mai face pe proasta! replică el nervos. Nu m-am însurat cu tine ca să mi te fac sclavă. Dă-mi mie valiza cea mare şi lasă restul. Voi trimite pe cineva să se ocupe de celelalte bagaje.

— Pe cine? întrebă tânăra, privind mirată în jur. Ziceai că nu mai ai servitori.

— S-ar putea să nu mai fie, nu-ţi promit nimic, replică el plin de nerăbdare. Sper totuşi că vor fi. Un salariu bun nu-i de-ajuns pentru aceşti oameni, dar faptul că sunt orb poate să ajute. Se poate ca şi o tânără şi frumoasă mireasă să ajute...

— Stein!

Bărbatul râse.

— Te tachinam şi eu, copilă dragă. Nu mai lua totul atât de în serios. Voiam să spun că simpla curiozitate poate fi un bun motiv pentru ca oamenii să ne ajute. Locuitorii insulei sunt teribil de romantici.

Uimită, Sandra îi privi chipul întunecat.

— Te rog, Stein, îl imploră ea. Sunt sigură că mă pot descurca singură. Eu... noi n-avem nevoie de curiozitatea lor. Nu vor face decât să ne studieze şi să ne judece.

— Iar dimineaţa... ar înţelege ceva ce nu ţi-ar conveni şi de care nu eşti deloc mândră.

— Nu asta voiam să spun...

— Ba da, replică el rece. Pe vremuri, pe această insulă mireasa trebuia să agaţe cearşaful nupţial la

fereastră. Aceşti oameni sunt, în multe privinţe, încă păgâni. Poate nu crezi, dar obiceiurile străvechi se păstrează aici foarte bine.

Sandra se îndepărtă de el, cu inima bătându-i puternic.

— Atunci, n-ar fi mai bine să le spui cinstit că în cazul nostru n-ar face decât să-şi piardă timpul? Nu-mi pasă ce cred ei, dar nu vreau să fiu privită ca un personaj de circ.

Bărbatul o prinse rapid de mână şi o întoarse către el.

— Iar eu n-am de gând să-mi gătesc singur cina şi micul dejun. Nu şi dacă pot apela la altcineva.

Cu o mişcare bruscă, se plecă şi-i dădu un sărut pasional. Sandra simţi că o senzaţie de fericire o cuprinde deodată. Acest sărut îi spori dorinţa simţită în braţele lui.

Era de parcă întregul trup i-ar fi fost cuprins de flăcări.

Peste câteva clipe însă, Stein o eliberă. Lângă ei se ivise ca din pământ un tânăr. Cu extraordinara sa putere de percepţie, Stein îl auzise, dar singurele sunete pe care Sandra le auzea erau bătăile inimii sale.

Bărbatul îl cunoştea pe Stein şi şopti câteva cuvinte de întâmpinare. Schimbară câteva cuvinte rapide, apoi Stein încuviinţă din cap şi se întoarse către Sandra, care aştepta să fie prezentată.

— El e Panos, explică Stein, şi tânăra întinse mâna bărbatului.

Stătuse în Grecia destul de multă vreme pentru a realiza că acest lucru era considerat o politeţe necesară.

— Kalispera, zise ea.

— Bună seara, replică Panos în engleză.

— Doamna nu vorbeşte încă limba noastră, zise Stein laconic, dar va învăţa în curând. Oricum, adăugă el ironic, măcar se străduieşte.

Abia atunci Sandra realiză cu adevărat schimbarea ei de statut. Acum, devenise doamna Freeman şi, pentru motive necunoscute, Stein continua să-i reamintească acest lucru. Obrajii ei palizi se înroşiră.

— Panos ne va da o mână de ajutor în gospodărie, continuă Stein. El şi mama lui vor veni mâine dimineaţă. Thyra ar fi venit şi ea din seara asta, dar una dintre fiicele ei nu se simte prea bine.

— Înţeleg. Îmi pare rău, zise Sandra către Panos, forţându-se să zâmbească, în ciuda nervozităţii. Nu-i venea să creadă că simpla ei prezenţă generase o astfel de desfăşurare de forţe.

Când Panos ridică bagajele şi se îndreptă spre casă, Sandra îi zise lui Stein:

— Asta contrazice ceea ce mi-ai spus despre locuitorii superstiţioşi ai insulei, Stein!

— Nu neapărat. Dacă aş fi fost singur, aş fi fost obligat să mă descurc pe cont propriu. Oamenii aceştia au venit numai pentru ca s-o vadă pe tânăra şi fermecătoarea doamnă Freeman. Grecii admiră curajul şi consideră că nu eşti lipsită de această calitate, de vreme ce te-ai căsătorit cu un bărbat care nu poate vedea.

— O, Stein! zise Sandra, înduioşată.

— Taci, draga mea. Cred că ar trebui să ştii foarte bine că n-am nevoie de mila nimănui.

Casa era mai mare decât cea din Corfu. Într-adevăr, semăna cu un castel, aşa cum o numise Stein. Zidurile sale impresionante şi dimensiunile covârşitoare te duceau cu gândul la un mic palat, dar interiorul era surprinzător de modern şi de intim. Sandra fu plăcut impresionată de această descoperire.

— Vă duc bagajele sus? o întrebă Panos, politicos.

— Da, pune-le în camera cea mare de la capătul holului, interveni Stein.

După ce bărbatul se achită de această însărcinare şi reveni, Stein îi zise:

— Mulţumeşte-i mamei tale, Panos şi spune-i că abia aşteptam s-o revedem mâine dimineaţă.

— Da, domnule.

Temătoare, Sandra îl urmări plecând. Îşi scoase haina, dar nu descoperi niciun loc unde s-o aşeze. Şi-ar fi dorit să urce la etaj, dar nu voia să-l întrebe pe Stein unde

avea să doarmă. Până la urmă, era ziua nunţii ei şi, chiar dacă era o prefăcătorie, se săturase de tachinările lui. Dacă l-ar fi întrebat care era dormitorului ei, Stein ar fi înţeles, poate, că-l invită să împartă camera. Situaţia îi reamintea de cele petrecute la Atena.

Fără să se arate foarte grăbit să lămurească situaţia confuză, Stein zise:

— Mă tem că în seara asta va trebui să pregăteşti chiar tu cina, sau ne vom culca înfometaţi. Ştiu foarte bine că nu-i chiar o cerere potrivită pentru o proaspătă mireasă, aşa că nu mai încerca să-mi atragi atenţia.

— Ei, replică tânăra, roşind. Amândoi ştim situaţia, mariajul nostru este doar o convenţie.

— Poate. Dar o mireasă rămâne o mireasă, oricare ar fi circumstanţele, protestă el.

Ezită o clipă, apoi întoarse capul către scări.

— Nu ţi-ar plăcea ca mai întâi să faci un duş şi să te îmbraci în ceva mai lejer? Apoi, vom merge amândoi în bucătărie să vedem ce provizii ne-au mai rămas. Vom lua o cină uşoară în salon. Din câte

O cunosc pe Thyra, îndată ce va veni la noi, ne va îmbuiba cu mâncare.

Sandra îl urmă, întrebându-se de ce se simte atât de nervoasă. Avea sentimentul că nimic din ce i se întâmpla nu părea real. Se afla aici, în această casă uriaşă, pe o insulă grecească, măritată fără voie cu un bărbat atât de straniu. Încă nu-i venea să creadă că toate astea

I se întâmplau chiar ei. Dacă măcar Stein ar fi iubit-o… Dar fiecare nouă zi îi dovedea că bărbatul n-avea deloc sentimente pentru ea. În acelaşi timp, era clar că n-o găsea deloc respingătoare. Dacă ar fi vrut să petreacă alături de ea o noapte, n-ar fi ezitat, chiar dacă în inima lui nu era loc pentru dragoste. Depindea numai de ea să păstreze distanţa între ei şi să nu-i permită s-o domine.

Urcară scările şi, la capătul unui lung şi întortocheat coridor, Stein se opri în faţa uşii grele de stejar.

— Cred că ar fi bine să stai în camera de lângă mine… adică aici.

Apoi, adăugă cu ironie:
— Dacă bănuieşti că eşti cumva în pericol, poţi alege dormitorul de la capătul culoarului sau o cameră de dormit de la etajul următor, dar cred că într-o casă de dimensiunile astea te vei simţi mai bine ştiindu-mă aproape.
Stein avea dreptate şi Sandra nu putea nega adevărul spuselor sale. Hotărî să accepte oferta lui, chiar dacă aceasta nu era născută numai din amabilitate. Amintindu-şi sentimentul de intimitate şi de căldură care o întâmpinase la intrarea în casă, era sigură că dimensiunile impresionante ale locuinţei n-aveau s-o sperie, dar întunericul orelor nopţii îi putea da fiori.
Dar Stein interpretă în felul său scurta ei ezitare.
— Încă ţi-e teamă că te voi seduce? întrebă el.
— Nu, replică ea, simţindu-se totuşi răvăşită de emoţii.
Stein era un bărbat extraordinar de atrăgător. Era înalt şi puternic şi... era soţul ei. Iar între ei exista o atracţie incontestabilă. Dar nu! Nu se putea lăsa atrasă de farmecele lui! Nu, dacă între ei nu exista dragoste!
Stein părea extrem de încordat.
— Stein, îl imploră ea, uitând complet de sine în valul de tandreţe care o cuprinse în faţa infirmităţii bărbatului. Stein, nu-mi pasă unde dorm, am încredere în tine.
Dar speranţa că spusese ceea ce trebuia fu violent contrazisă de Stein.
Ochii bărbatului deveniră mai duri.
— Speri să-mi tai toate căile, nu-i aşa? Spui că ai încredere în mine, sperând că o astfel de declaraţie inocentă mă va ţine la distanţă. În inima ta de gheaţă nu există decât egoism.
— Te rog, Stein...
— Nu mă mai ruga! o repezi el cu dispreţ. Mă întreb cum vei reacţiona când, într-o bună zi, nu voi mai avea nevoie de mila ta. Nu uita că sunt pe jumătate grec şi că am fost crescut în spiritul acestei insule. Am învăţat să cred că o femeie trebuie să fie supusă. Dacă aş fi vrut să

fac dragoste cu tine, aici şi acum, n-ar însemna decât să-mi folosesc drepturile. Şi nu-mi spune că nu ţi-ar plăcea. Chiar şi fără să te văd, îmi dau seama că trezesc în tine sentimente şi emoţii profunde.

Înainte să poată da o replică, bărbatul o părăsi în faţa dormitorului. Încă o dată, Sandra îşi aminti de hotelul din Atena. Doamne, ce bine ar fi fost să se afle din nou în Anglia, alături de bunica sa. Dar bunica nu mai era şi nu era înţelept să tânjească acum după sfaturile ei. Într-un fel, bunica fusese la fel ca doamna Kartalis, sinceră, directă, tăioasă, dar cu un adânc bun-simţ înnăscut, şi Sandrei i se părea că nu se va putea descurca la fel de bine fără ea.

Dezamăgită, se întoarse şi deschise uşa dormitorului. Ce rost avea să plângă după momentele trecute? Trebuia să se îngrijoreze în privinţa clipelor prezente. Intrase într-o ciudată căsătorie, avea un soţ. Şi tot ce spunea sau făcea părea greşit, de prisos. Alături de

Stein, se simţea de parcă ar fi trebuit să-şi găsească drumul prin junglă. Acest bărbat putea fi tandru sau, dimpotrivă, să se arate crud, după cum îi dicta dispoziţia lui schimbătoare. Nu putea prevedea dinainte cum va reacţiona şi avea întotdeauna de suferit.

Încercând să nu se mai gândească la toate astea, începu să-şi cerceteze camera. Mobila era grea, masivă, dar în culori strălucitoare. Patul era imens, iar lenjeria sa imaculată îi dădea un aer de lux. Baia alăturată era şi ea extrem de luxoasă.

În această casă se investiseră foarte mulţi bani. Sandra nu se îndoia că se va simţi foarte confortabil aici. Dacă putea uita că această noapte era noaptea nunţii ei, putea adormi cu uşurinţă. Nu credea că Stein îşi va încălca promisiunea. Nu că i-ar fi spus ceva limpede, în afară de faptul că era strict interesat de ajutorul ei în munca sa. N-avea niciun rost să spere în secret la îmbrăţişarea lui. Şi totuşi, ar fi fost frumos să se simtă apărată. Apărată de ce? Sandra nu ştia cum să-şi lămurească această confuzie. Şi nici ce anume aştepta soţul ei de la ea.

Capitolul 1

Trecuse o săptămână şi se simţea încă asaltată de dorinţe şi speranţe neştiute, dar nu la fel de puternice ca în prima noapte petrecută la castel.

Munca mergea bine. Viteza ei de dactilografiere se îmbunătăţea pe zi ce trecea.

Ceea ce o nelinişteea încă era tensiunea existentă între ei şi copleşitoarea dorinţă de a-l simţi mai aproape, de a-l îmbrăţişa. Iar aşa ceva era imposibil să se întâmple.

Pe insula Corfu erau înconjuraţi şi de alţii, dar aici se aflau mai mereu singuri. Panos şi mama sa soseau în fiecare zi la castel, dar nu rămâneau peste noapte. Şi nopţile erau cele mai grele momente.

În noaptea sosirii, gătise o cină consistentă şi, deşi nu fusese niciodată o bucătăreasă prea bună, fusese mândră de realizarea ei. Friptura fusese fragedă, iar garnitura de legume asortate foarte gustoasă.

— Mă simt de parcă aş fi acasă, spusese ea, privindu-l cum savurează mâncarea.

— Da, aprobase el pe un ton sarcastic, dacă e să ne luăm după ce ai gătit. Dar nu uita că gusturile mele sunt mai cosmopolite decât ale tale. Totuşi, e confortabil să te întorci la normalitatea plată a iubitei Anglii.

Apoi, după terminarea felului principal de mâncare, Stein o întrebase dacă mai avea ceva să-i ofere. Sandra se cutremură. Oare ce voia să spună? în orice caz, răspunsul ei trebuia să fie nu. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, dacă bărbatul ar fi iubit-o şi s-ar fi purtat cu ea mai tandru, poate ar fi răspuns diferit la întrebarea lui cu dublu sens.

— Poate, zise el răguşit, ar trebui să te concentrezi asupra bucătăriei locale. Vei descoperi că are o savoare aparte. Poate te va ajuta, indirect, să mă înţelegi mai bine şi pe mine. Bănuiesc că în mintea ta mă asociezi bărbaţilor englezi, dar ar trebui să te obişnuieşti cu ideea că nu le semăn deloc. Nu în profunzime.

— Nu văd de ce ar trebui să ne cunoaştem mai bine, îl contrazise ea. N-ar avea niciun sens, dată fiind situaţia noastră.

— Nu? se miră el. Cred că e prea devreme să tragem o concluzie despre această căsătorie. Oricine se poate răzgândi, în orice privinţă. Tremuri? reluă el. Asta înseamnă că ştii foarte bine despre ce vorbesc.

— Cred că eşti nedrept şi cinic, răspunse ea calm.

— Nu chiar, reluă el. Te avertizez numai că angajamentul nostru s-ar putea lesne transforma în ceva mai profund.

În acea noapte, băuseră vin. La fel şi în serile următoare.

Stein se dusese în pivniţă şi revenise cu două sticle acoperite de praf şi etichetate, rugând-o pe Sandra să-i citească însemnările.

— Sunt obişnuit să cobor scările pivniţei, dar nu mai reţin unde se află fiecare sticlă, explicase el.

Băuse un pahar de vin într-o dispoziţie morocănoasă, refuzase cafeaua şi-i spusese tinerei să se ducă la culcare. Era târziu, poate că se simţea obosită. În ce-l privea, avea să asculte puţină muzică şi va urca mai târziu.

Sandra îl ascultase, deşi simţea nevoia să mai fi rămas alături de el. Obrajii i se înroşiseră. Se simţea din nou trădată. Stein ar fi putut să facă efortul de a-i oferi măcar o amintire frumoasă. În fond, era noaptea nunţii lor. Ar fi fost minunat să stea alături, împăcaţi şi mulţumiţi măcar o oră, în loc s-o trimită la culcare ca pe un copil. Şi-ar fi pus o rochie de seară şi ar fi petrecut o seară frumoasă împreună. Dar o singură privire către chipul lui întunecat îi demonstră că acest efort ar fi fost zadarnic.

Dimineaţa următoare o întâlnise pe mama lui Panos, pe Thyra, care vorbea engleza la fel de bine ca şi fiul ei. Sandra o plăcuse imediat, deşi Stein menţionase că nu era o servitoare la fel de bună ca fosta menajeră. În condiţiile date însă, erau norocoşi că găsiseră totuşi pe cineva disponibil.

Când bărbatul o întrebă ce părere avea de noul ajutor casnic, Sandra îl asigură:

— Thyra şi cu mine ne înţelegem foarte bine.

— Da, e o persoană foarte agreabilă. În Anglia nu va

mai fi alături de noi, dar vom găsi pe altcineva, care să-ţi ofere sprijinul de care ai nevoie.

— Bine, răspunse Sandra, nedorind să discute despre viitorul care-i aştepta în Anglia.

Casa n-avea piscină, astfel că Sandra mergea să se scalde în mare. Acolo o descoperise Stein a doua zi dimineaţă, în cea de-a doua zi petrecută pe insulă. Tânăra stătea şi privea limpedea întindere albăstruie a Mării Egee. Aerul era minunat, blând şi cald. Vântul nu bătea. Vara era aproape. Întreaga ei fiinţă se bucura de atmosfera fermecătoare de afară. Se simţea mai relaxată, mai mulţumită.

Fără să audă apropierea lui Stein, se sperie când mâna lui o atinse. Bărbatul purta un costum de baie şi era evident că voia să înoate.

— O, Stein, zise ea, trăgând adânc aer în piept, doar nu te gândeşti să intri în apă!

— De ce nu? întrebă el, amuzat.

— Cred că e periculos pentru… cineva ca tine, insistă ea. Am auzit pe cineva vorbind despre rechini pe aici.

— Eşti prea credulă. Evident, se întâmplă şi accidente, ca peste tot în lume. Dar dacă ne gândim numai la lucrurile rele, nu vom mai face niciodată nimic. Pe vremuri, înotam foarte mult noaptea.

— Nu ţi-era frică?

— Deloc.

Apoi, după o clipă de tăcere, adăugă:

— Marea este foarte frumoasă şi toamna. Merită s-o vezi atunci.

— Nu cred că ne vom mai afla aici pe acea vreme, zise ea pe un ton care suna a regret. Sau… poate doar dacă nu-ţi termini până atunci romanul.

— Va trebui să ne întoarcem în Anglia înainte de finalizarea cărţii. Nu intri în apă? întrebă el.

Sandra acceptă, în primul rând pentru că nu-l putea lăsa singur în larg. Tânăra era o bună înotătoare, mulţumită orelor de sport făcute în şcoală, astfel că reuşi să se ţină aproape de Stein, deşi bărbatul era mult mai

puternic.

Apa era caldă şi prima ei intrare în mare i se păru divină. Când ieşiră din nou pe ţărm, zâmbetul fermecător al lui Stein îi arătă că o aprecia.

— Înoţi foarte bine. Felicitări.

— Mulţumesc, răspunse ea fericită, întinzându-i prosopul şi evitând să-l privească.

Trupul lui puternic, înalt şi bronzat, îi dădea fiori.

— Mi-ar plăcea să pot face şi surfing, adăugă tânăra.

— Îmi pare rău, replică el cu duritatea obişnuită, dar sportul ăsta nu mă avantajează şi nici nu te pot lăsa să te aventurezi singură în larg. De altfel, nu sunt dispus nici să-l las pe Panos să te înveţe. E foarte îndemânatic, dar face excese şi-şi asumă multe riscuri. Riscuri la care n-aş vrea să fie expusă soţia mea.

— O, nu-i nimic, se grăbi Sandra să-l liniştească. Eu ar trebui să-mi cer scuze pentru că am sugerat aşa ceva.

Regreta din tot sufletul că îl făcuse din nou să se simtă inferior. Şi doar nu era chiar atât de greu să reţină toate lucrurile pe care Stein nu le mai putea face!

— Lasă, lasă o întrerupse el. Ştiu că nu te poţi abţine… eşti o fiinţă destul de naivă şi de superficială. Ţine minte numai că n-ai voie să faci surfing.

— Lista lucrurilor pe care n-am voie să le fac devine cu fiecare zi mai mare. Iar acest lucru este cu atât mai surprinzător cu cât mariajul nostru nu este decât o păcăleală.

— Şi a cui e vina? reluă el, ştergându-se cu prosopul. Numai tu şi verişoara ta sunteţi singurele vinovate.

— Nu vei uita niciodată ceea ce s-a întâmplat, nu-i aşa?

Cum ajunseseră iarăsi să se certe? se întrebă Sandra, foarte mirată şi dezamăgită.

— Ar fi mai bine şi mai înţelept să nu uit!

— Nu cred că ai fi fost fericit alături de Alexandra şi cred că ştii foarte bine asta. În aceste ultime zile…

Deodată, bărbatul se apropie de ei şi-şi puse mâinile goale pe umerii ei, strângând-o cu putere.

— Ei, ce s-a întâmplat în aceste ultime zile? întrebă el, curios. Sunt foarte interesat de concluziile la care ai ajuns.

— N-am ajuns la nicio concluzie! ţipă ea, încercând să se elibereze. Apoi, dându-şi seama că acest gest nu făcea decât să-l irite şi mai tare, se opri şi răspunse:

— Nu te-ai purtat deloc ca un bărbat distrus de ruperea relaţiei cu fiinţa iubită.

— Draga mea, răspunse el sarcastic, iată o frază demnă de o piesă de Shakespeare. Crezi cumva că sunt pregătit pentru o nouă dragoste?

— E foarte probabil să cauţi să te răzbuni pe mine fără să-ţi dai seama, dar nu trebuie să arunci întreaga vină pe umerii mei. Acţiunile tale, ca şi alte motive, te-au îndepărtat deopotrivă de persoana iubită.

— Ce limbă ascuţită ai! exclamă el. Deci, tu crezi că prin căsătoria cu tine mi-am sacrificat speranţa de a mă mai însura cu altcineva? Dar n-ai zis chiar tu că mariajul nostru nu-i decât un fals? Uiţi că este un aranjament făcut din interes, şi nu din dragoste, şi că în curând va trebui să se sfârşească?

— Nu te gândeşti decât la tine, nu-i aşa? replică ea, amintindu-şi chipul întristat al lui Sophy în ziua nunţii lor. Sunt convinsă că Sophy nu apreciază deloc acest aranjament.

— Nimeni nu pare s-o facă, aşa că de ce m-ar mai deranja? mormăi el.

Chipul lui devenise mai întunecat, mai aspru la auzul numelui lui Sophy.

— Poate n-ar trebui să-mi mai fac astfel de griji, reluă el. De ce să mai încerc să mă schimb? Opinia ta despre mine nu poate fi mai proastă de atât.

Apoi, pe neaşteptate, bărbatul o sărută cu o pasiune care avea în ea ceva umilitor.

— Eşti ca vinul tare, draga mea, comentă el. Mi te urci la cap şi ştiu prea bine că asta nu poate duce decât la situaţii neplăcute.

Amintindu-şi acum toate astea, Sandra se răsuci în

pat, neliniştită. Trecuseră patru zile de la acea întâmplare, dar nu putuse uita nicio clipă cele întâmplate, la fel cum nu putea ignora micile fapte de zi cu zi petrecute de atunci. Remarcile ambigui ale lui Stein o puneau mereu pe gânduri.

Din fericire, munca lor mergea bine. Dar şi aici existau probleme. Abia începuseră lucrul la cel de-al treilea capitol, şi asta însemna că aveau să rămână pe insulă destulă vreme încă.

Şi nu ştia dacă poate rezista…

În cele din urmă, adormi. Dar se trezi destul de repede. În jur, era linişte şi întuneric. Ciuli urechile şi auzi sunetele înfundate care veneau din camera lui Stein şi zgomotul de obiecte grele trântite pe podea. Prima ei impresie fu că bărbatul fusese atacat. Coborî rapid din pat şi intră în camera lui.

Spre mare ei uimire, Sandra observă că în dormitor, în afară de Stein, nu se mai afla nimeni. Era evident că Stein avea un coşmar. Dormea chircit, ghemuit pe o parte. De altfel, se părea că acest vis urât se petrecea de ceva vreme, judecând după cearşaful mototolit aflat la picioarele patului.

Impresionată, Sandra îl contemplă câteva clipe. Apoi, eliberată din această stranie paralizie, se apropie de pat şi-l prinse de umeri, clătinându-l cu blândeţe.

— Stein, dragule, şopti ea, trezeşte-te! Sunt Sandra.

El se întoarse brusc, dându-i mâna la o parte cu o forţă brutală.

— La naiba! ţipă el răguşit. Nu poţi să mă scoţi de aici?

— Stein! Calmează-te, nu eşti prins nicăieri. Ai doar un coşmar, îi murmură ea la ureche.

La început, crezu că n-o aude. Apoi, mâinile lui se întinseră către ea, lovind-o peste braţe.

— E numai vina ta! ţipă el.

— Stein! reluă disperată, repetându-i numele fără încetare. Trezeşte-te, te implor!

Încă o dată, crezu că dăduse greş, dar chipul lui

deveni mai relaxat. Bărbatul se ridică şi spuse nedumerit.

— Sandra! Ce naiba cauţi aici?

Tânăra simţi că Stein se străduieşte să rămână calm, dar expresia lui dădu cuvintelor o nuanţă dezaprobatoare.

— Aveai un coşmar, Stein… sau cel puţin aşa mi s-a părut. Te-am auzit din camera mea.

— Unde ai fi făcut mai bine să fi rămas.

Nu-i era deloc recunoscător.

— Cum aş fi putut? întrebă ea cu reproş. Ţipai ca din gură de şarpe. Nu mi-ar plăcea să cred că, dacă ar fi fost vorba de mine, te-ai fi întors pe cealaltă parte şi ai fi adormit la loc.

Bărbatul îşi şterse fruntea transpirată. Acest gest îl făcu să pară vulnerabil şi inima tinerei se strânse de milă.

— O, Stein, adăugă ea, ce fel de soţie aş fi dacă te-aş ignora?

— Credeam că nu-mi eşti cu adevărat soţie. Ce te-a făcut să te răzgândeşti? Crezi că astfel eşti mai puţin de condamnat pentru ceea ce ai făcut?

— De ce schimbi subiectul? şopti ea. Vorbeam despre tine, despre coşmarul tău.

Ţi se întâmplă des?

— Nu, acum nu, răspunse el scurt. Încă mai visez câteodată că sunt prins într-o maşină, dar n-ai de ce să te îngrijorezi. Poate ar fi trebuit să te avertizez, totuşi…

— Da, ar fi fost bine. Ar fi fost de ajutor… pentru tine. Ţi-ar fi făcut bine să vorbeşti despre asta.

Sandra se aplecă asupra lui şi-şi dădu la o parte părul de pe frunte.

— Să-ţi aduc ceva de băut, Stein?

— Nu, răspunse el cu voce tremurată. Nu mi-e sete…

Ceva din tonul lui, din expresia lui ar fi trebuit s-o avertizeze, dar îngrijorarea pe care o simţea pentru el învinse.

— Stein, şopti ea, mă tem pentru tine. Când te-am auzit…

— Vino încoace, draga mea, zise el, strângând-o la piept. Totul e bine, nu vreau să te îngrijorez. Să ştii însă că

apreciez foarte mult faptul că ai venit.

Făcând un efort supraomenesc, Sandra încercă să se elibereze.

— Trebuie să plec, spuse ea. Crezi că te descurci singur?

— Nu.

Bărbatul nu-i dădu voie să se ridice. Cu un mic geamăt, tânăra îşi ascunse chipul la pieptul lui. îi plăcea să-l atingă, să-l simtă alături de ea. Agăţându-se de el cu toată puterea, îşi aşeză buzele pe fruntea sa.

Sub fierbintea presiune a gurii sale, calmul bărbatului se risipi. O trase mai aproape şi degetele începură să i se plimbe prin păr. În gesturile sale se simţea o foame teribilă, o foame de dragoste.

Precauţiile dispărură din mintea Sandrei. Erau căsătoriţi. Ar fi fost oare atât de grav dacă i-ar fi cedat, dacă i s-ar fi dăruit complet? Nu contau cu adevărat numai sentimentele lor? Ale ei şi ale lui Stein?

Se afla în braţele lui, şoptindu-i numele. Până acum, nu mai simţise o astfel de pasiune. Dar era oare greşit să simtă astfel?

El o ţinea în continuare aproape de el, şi pasiunea sa creştea cu fiecare nou sărut. Carnea ei tremura, înfiorată de emoţie.

Peste câteva secunde însă, bărbatul o îndepărtă cu bruscheţe. Sandra fu şocată. După momente îndelungate de pasiune, fusese atât de neplăcut întoarsă cu picioarele pe pământ.

— Stein, s-a întâmplat ceva? întrebă ea cu o voce timidă.

— Nu, zise el, lipindu-şi umerii goi de peretele rece. Dar s-ar fi putut întâmpla ceva foarte rău, dacă nu mi-aş fi amintit trădarea ta. Dacă ai fi rămas alături de mine întreaga noapte, căsătoria noastră n-ar mai fi putut fi desfăcută.

Împietrită, Sandra îl privi câteva clipe, fără să reuşească să se dezmeticească. Pasiunea n-o părăsise, iar dorinţa îi rămăsese cuibărită în inimă. Dar realiza acum că

implicarea lui era pur fizică şi se simţi devastată de un sentiment sfâşietor de ruşine.

— E chiar atât de important pentru tine să ne despărţim? şopti ea.

— Şi pentru tine, o corectă el, cu un chip inexpresiv. Mâine dimineaţă îmi vei mulţumi pentru această hotărâre.

Vocea tinerei tremura, dar se strădui să se controleze.

— Cred că e tocmai invers. Îmi dau seama că abia aştepţi să scapi de mine.

— Nu vreau să ne ridicăm singuri obstacole, aprobă el cu un glas dur. Dacă ţi se pare că sunt capabil să risc şansele la fericire ale unei femei perfect sănătoase şi tinere, doar pentru că-şi foloseşte trupul în scopuri meschine, ei bine, te înşeli amarnic... Aceste cuvinte îi străpunseră inima ca un cuţit. Se simţea din ce în ce mai umilită.

— Nu-mi folosesc trupul, aşa cum spui tu.

— Nu? Verişoara ta era o fiinţă rece, dar ştia să-şi stăpânească simţurile. Cu tine, e altfel. Te implici trup şi suflet în această înşelătorie. Nu-mi spune că n-ai mai făcut dragoste cu nimeni până acum, ştii foarte bine ce trebuie să faci. Întreg trupul tău îmi spune asta. Slavă Domnului că mi-a venit mintea la cap la timp.

— Mi s-a părut că eşti destul de calculat, ţipă ea, încercând să-l rănească la rândul ei. Cred că ai încercat numai să-ţi găseşti o scuză pentru a face dragoste cu mine. N-ai fost deloc atât de entuziast pe cât pretinzi, de vreme ce te-ai putut opri când ai vrut.

— La naiba! zise el, râzând în hohote. Nu mă acuza pe nedrept. Motivul pentru care m-am oprit a fost că am simţit o durere îngrozitoare la ochi.

— O, dragule, şopti Sandra, uitându-şi îndată mânia.

— Lasă-mă! o alungă el. Nu te mai preface, ştiu că nu-ţi pasă. Durerea a trecut, dar sunt recunoscător că a apărut la timp ca să mă salveze de la o mare prostie. Ar fi bine să te întorci în patul tău. Nu te mai vreau lângă mine.

Nimic nu putea fi mai plat, mai neutru decât aceste

cuvinte lipsite de pasiune.

În faţa cafelei de dimineaţă, Sandra se gândea la întâmplările serii trecute, în timp ce asculta neatentă plângerile Thyrei cu privire la căderile de tensiune. Generatorul le juca feste. Cina de ieri seară fusese aproape stricată din pricina lui.

Dar cina nu fusese singurul lucru eşuat, se gândi Sandra. Ochii ei obosiţi priviră către Thyra.

— Îi voi spune domnului Freeman, promise ea.

— Dacă se strică definitiv, va fi mult mai complicat. În afară de lumină şi de gătit, mai e vorba şi de frigider. Domnul Stein avea grijă de toate astea înainte de accident.

Sandra se încruntă. Acum, nici măcar nu mai era capabil să vadă lumina.

— Nu mai e nimeni pe insulă care să ştie… lucrurile astea?

— Cum? se miră femeia, neînţelegând întrebarea.

— Vreau să spun, se mai pricepe cineva la generatoare? Panos, de exemplu…

— Nu, doamnă, nu se mai pricepe nimeni, clătină femeia din cap. E o insulă mică, cu câţiva pescari şi fermieri. Trăim bine, dar n-avem lumină electrică. Domnul Stein s-a oferit să ne instaleze gratis, dar încă nu ne-am hotărât.

— Nu credeţi că v-ar fi de folos?

— Ba da, zâmbi Thyra, nu suntem înapoiaţi. Dacă v-am lăsat impresia asta, este pentru că ne place să ne păstrăm tradiţiile. Ne place să trăim în trecut şi câteodată chiar pretindem că suntem mai tradiţionalişti decât suntem cu adevărat, pentru că turiştilor le place să simtă că vizitează o lume străină, cu totul nouă. Dar grecii sunt foarte inteligenţi şi la fel de bine informaţi ca restul lumii.

— Nici n-am crezut vreodată altceva, replică Sandra.

Numai bunica lui Stein o derutase, susţinând că vechile obiceiuri era încă valabile pe insulă, iar soţul ei îi susţinuse acest punct de vedere.

— Voi vorbi cu soţul meu, promise ea din nou.

Îl găsi în birou, ascultând casetele cu munca zilei

trecute. Stein nu fu deloc impresionat de problema generatorului.

— De fiecare dată când bate vântul, Thyra intră în panică. O să verific când o să am puţin timp liber.

Se vedea că nu mai avea chef să discute despre acest subiect, aşa că Sandra nu insistă. După cele întâmplate noaptea trecută, nu-i mai era teamă că Stein va profita de întuneric pentru a-şi impune drepturile conjugale.

— Eşti mulţumit de ce ai lucrat ieri? întrebă ea, pe un ton indiferent.

— Nu sunt foarte sigur. Verificam casetele în aşteptarea ta. Ştii bine că ai întârziat din nou.

— Îmi pare rău, se scuză ea pe un ton rece.

Stein se dădu un pas înapoi, uimit de tonul ei neaşteptat de dur.

— Nu mai suferi ca o martiră, Sandra. Nu eşti singura care se simte prost după seara trecută. În timp însă, vei uita. Asta dacă reuşeşti să stai departe de dormitorul meu.

— N-am de gând să te mai vizitez vreodată! exclamă ea. Nu trebuie să te mai îngrijorezi.

O făcuse să se simtă ca o femeie uşoară.

Sesizându-i reacţia violentă, Stein se apropie de ea.

— Nu ţi-a ajuns o singură dată? întrebă el şoptit. Vrei să mă răneşti din nou? Ce lucru regretabil că sunt orb, nu-i aşa? Ăsta e singurul lucru care-ţi încurcă planurile!

Sandra îşi pierdu controlul şi ridică mâna să-l lovească. Dar, cu aceeaşi surprinzătoare prezenţă de spirit care îl apărase întotdeauna, bărbatul îi prevăzu gestul şi-i prinse braţul.

— Dacă mă loveşti, te voi plesni şi eu, o avertiză el.

Sandra reuşi să ignore aceste vorbe şi nu făcu niciun comentariu, preferând să se închidă într-o tăcere demnă. Realiza că era învinsă şi-şi dădea seama că n-avea sens să i se opună.

Începu să caute pe birou un pix, răscolind hârtiile pentru a-i da de înţeles că e gata de muncă.

Bărbatul ridică din umeri şi se aşeza pe scaun.

— Bun, să începem lucrul.

— Sunt gata, aprobă ea cu răceală.

Lucrară atât de mult, încât la sfârşitul serii Sandra se simţi complet epuizată. De aceea, se simţi cu atât mai frustrată când Stein îi spuse că nu era deloc mulţumit de cele realizate.

— N-a fost decât o pierdere de vreme, accentuă el cu furie, aruncând caseta abia înregistrată în foc.

Cu ochii înlăcrimaţi, Sandra contemplă caseta arzând.

Zâmbind amar, bărbatul adăugă:

— Poate că până la urmă venirea ta aici n-a fost o idee prea bună.

Aceste cuvinte îi întăriră Sandrei bănuiala că întregul lor aranjament era un eşec. Aproape că nu vru să coboare la cină, dar realiză că Thyra ar fi fost foarte supărată dacă i-ar fi ignorat munca.

Dar cina fu un eşec la rândul ei. Stein stătea tăcut în colţul său şi bea pahar după pahar. Încercă să se convingă că-l urăşte, dar era incapabilă de astfel de sentimente. Se scuză rapid şi se duse în dormitor, iar Stein nu făcu nimic ca s-o oprească.

Încă o dată, somnul refuză să vină. Se ridică din pat şi se duse să-şi facă o cană de ceai. Când se întoarse, lumina se stinse.

Rămasă în capătul scării, Sandra şovăi, neştiind pe unde merge. Încordată, privi întunericul. Începu să tremure, iar cana din mână îi scăpă jos, sfărâmându-se cu zgomot în zeci de bucăţele.

Sandra ţipă ascuţit. Întinse mâna către balustrada scării, dar nu întâlni siguranţa acesteia şi presimţi că va cădea. Ţipă din nou, înainte de a se prăbuşi în gol cu un geamăt surd. Era în pragul isteriei, cuprinsă de o frică inexplicabilă. Se stricase generatorul, atâta tot, încercă ea să-şi spună. Şi totuşi, casa asta părea de-a dreptul terifiantă pe întuneric. Se auzeau sunete ciudate, mobila veche trosnea, iar vântul şuiera afară, zgâlţâind acoperişul şi aruncând spirale de aer rece pe sub uşi.

— Sandra, tu eşti?

Era glasul lui Stein. Nu-l auzise apropiindu-se, dar sunetul vocii lui îi aduse o imensă uşurare.

— Stein! strigă ea.

— Doamne, copilă!

Bărbatul o luă în braţe şi o întrebă cu nerăbdare:

— Ce s-a întâmplat? Te-am auzit ţipând… tremuri ca o frunză bătută de vânt…

Capitolul 8

Trecu multă vreme până când Sandra reuşi să vorbească din nou coerent. Oare aşa se simţise şi Stein când avusese accidentul? Fiecare zi trăită alături de el o făcea să-l înţeleagă mai bine.

— Sandra! zise el neliniştit. Te rog să-mi răspunzi. Destul cu joaca!

Un fior rece o străbătu. Deci, asta credea el, că se joacă? Ameţită, încercă să se smulgă din braţele lui.

— A fost din pricina luminii, explică ea.

— Luminii?

— Thyra mi-a spus să te avertizez cu privire la generator.

— O! exclamă el. Am uitat cu totul. Dar ce naiba căutai pe scări la ora asta?

— M-am dus în bucătărie să-mi fac un ceai.

— Şi ai căzut pe scări?

— Da.

— Ai făcut un tărăboi nemaipomenit!

Ai reuşit să mă trezeşti, imaginează-ţi! N-ai putut dormi?

— Îmi pare rău că te-am trezit.

— Pe mine, întunericul nu mă mai deranjează. Ceaiul era fierbinte?

— Da.

— Şi te-a opărit?

Sandrei i se părea ciudat să stea aici şi să vorbească în şoaptă, strânşi unul într-altul.

— Nu, răspunse ea. N-am păţit nimic. Bărbatul zâmbi.

— Câteodată, nici nu ştiu ce să mă mai fac cu tine, Sandra. Te plimbi prin casă în miezul nopţii îmbrăcată foarte sumar, dai buzna la mine în dormitor… Eşti o continuă ispită…

— Îmi pare rău, se scuză ea din nou.

— Acum că te simţi mai bine, reluă el, o să-ţi fac rost de o lumină temporară, pentru că nu pot repara generatorul.

O conduse către bucătărie, ţinându-şi mâinile în jurul trupului ei. Sandra nu protestă. În fond, nu se putea descurca singură. Stein îi spuse unde se găsesc chibriturile şi lampa, dar aceasta era goală şi nu descoperi nici urmă de kerosen.

— La naiba, se încruntă Stein. Trebuia să verific dacă avem provizii de combustibil. Panayiotis avea grijă de toate astea…

— Şi acum, ce facem? întrebă Sandra, când se întoarseră în salon. N-avem nici măcar o lumânare. Nu pot aprinde chibrituri toată noaptea.

— Mă tem că trebuie să înfrunţi întunericul până mâine dimineaţă, zise el cu glas liniştit. Îţi voi aduce un coniac, dar după aceea trebuie să te descurci singură.

În faţa acestei crude indiferenţe, Sandra se simţi mai vulnerabilă decât în clipa în care căzuse pe scări. Ar fi vrut să-i spună că n-avea nevoie de nicio băutură, dar simţul practic câştiga bătălia cu demnitatea. Ştia că putea avea nevoie de o gură de coniac. Gândul de a petrece toată noaptea singură în uriaşul ei dormitor o înfiora.

Bău coniacul în tăcere.

— Jumătate de pahar te va ajuta să dormi mai bine decât o cană de ceai.

— Jumătate de pahar! exclamă ea, mirată. Nu pot să beau atât.

Deja îşi simţea picioarele slăbite.

Ajunşi din nou în capătul scării, Sandra, care îşi pierduse papucii, călcă într-un ciob. Ţipă scurt.

— Acum, ce mai e? întrebă Stein nerăbdător.

— Nimic, zise ea cu voce slabă. Am călcat în ceva.

— Unde-ţi sunt papucii?

— Mi-au căzut.

— Ai picioarele prea mici, o certă el.

— Faptul că mă cerţi nu rezolvă problema, răspunse ea, aplecându-se şi scoţându-şi ciobul din picior.

Fără să-i lase timpul de a protesta, bărbatul o ridică în braţe şi o purtă pe scări.

— Dumnezeu m-a înzestrat cu răbdare, mormăi el. Dar dacă nu reacţionez rapid, te-ai putea accidenta foarte grav.

Legănată în braţele sale puternice, Sandra se simţi în siguranţă. Totuşi, pentru a păstra aparenţele, încercă să se zbată.

— Potoleşte-te sau te închid în pivniţă. Eşti beată.

— Ba nu! protestă ea, fără să se supere însă.

Nu-i mai păsa de nimic, atâta vreme cât se afla încă în braţele lui. Ar fi dat orice pentru a rămâne acolo întreaga noapte. Dar, fără să-i cunoască gândurile, Stein o puse jos cu blândeţe când ajunseră în faţa camerei ei.

Înfiorată de perspectiva de a petrece o noapte singură în întuneric, Sandra îndrăzni să-i spună:

— Stein, nu pot rămâne singură aici. Nu ne putem întoarse în salon, să facem focul?

Bărbatul oftă adânc.

— Nu mai sunt buşteni, răspunse el.

— Dar…

— Dacă-ţi imaginezi că mă voi duce afară ca să aduc alţii şi să petrec ore bune încercând să aprind focul, te înşeli!

— Nu pot rămâne singură noaptea asta, repetă ea.

— Nu? întrebă el cu o voce nepăsătoare. Şi ce sugerezi? Nu vreau să stau cu tine în bucătărie şi să tremurăm amândoi.

Sandra ezită şi trase adânc aer în piept.

— Am văzut… un scaun în camera ta.

Oare Stein se va supăra de această sugestie? Dar până la urmă, era soţia lui şi aceasta era un caz de urgenţă.

— Sandra, începu el cu un glas dur, nu pricep ce fel de joc faci, dar nu trebuie să te aştepţi de la mine să te încurajez. Nu ţi-ai dat încă seama că am depăşit vârsta hârjonelilor? S-ar putea să te alegi cu mai mult decât ţi-ai dori.

— Tot ce vreau este să mă laşi să stau în camera ta. Nu încerc să mă strecor în patul tău. Uită că ţi-am spus asta, îmi pare rău că am întrebat, adăugă ea.

— Dar deja ai făcut-o, draga mea. Să ştii că nu-mi place să mă iei drept fraier. Crezi că nu-mi dau seama care e strategia ta? Ieri, ţi s-a părut că mă auzi ţipând, astăzi s-a stins lumina şi te-ai împiedicat pe scară… Să fie oare generatorul sau un simplu bec? Sau ai mers până acolo încât te-ai gândit chiar să strici generatorul?

În timp ce vorbea, bărbatul se îndreptă către întrerupătorul de pe hol şi aprinse lumina. Sandra clipi uimită, pentru că, într-adevăr, în cameră se revărsă un val de lumină puternică.

— Deci, reluă el încet, n-ai făcut decât să scoţi un bec din funcţiune. În restul casei, lumina funcţionează perfect, nu-i aşa? Nu ştiai că pot face diferenţa între lumină şi întuneric?

Rămasă fără cuvinte, Sandra privi în jur. îi venea să râdă. Nici măcar nu-i trecuse prin cap că era vorba doar de un singur bec.

Îl privi pe Stein, dorindu-şi să-i poată demonstra că era nevinovată.

— Îmi pare rău, Stein… dar ceea ce crezi despre mine nu-i adevărat! îmi dau seama că am fost cam stupidă. Am bănuit că era generatorul, pentru că Thyra mi-a spus că nu funcţionează prea bine. Chiar crezi că mi-a făcut plăcere să bâjbâi aşa, prin întuneric?

— Aproape ţi-a reuşit planul!

— De ce naiba te faci că nu pricepi, Stein! ţipă ea. Doar nu crezi că am plănuit toate astea doar ca să-mi petrec noaptea în camera ta!

— Ce altceva pot crede? Ştii să-ţi joci rolul la fel de bine ca şi verişoara ta.

— Înţeleg, răspunse ea, rănită. Da, admit că am fost o proastă că n-am verificat lumina, dar nu te voi mai deranja altă dată. Noapte bună, Stein!

— O, nu, nu scapi aşa uşor! o opri el. De data asta, draga mea, vei duce la îndeplinire planul început. E timpul să înveţi că nu te poţi juca astfel cu focul.

— Stein, lasă-mă jos! ţipă ea.

Ghicindu-i intenţia, dar fără să-l poată împiedica, Sandra începu să-l lovească cu pumnii strânşi.

— Ştiu că încerci numai să mă sperii, strigă ea, dar dacă nu-mi dai drumul, vei regreta. Bărbatul râse, ignorându-i rugămintea.

— Mâine dimineaţă, s-ar putea să regret multe, dar măcar vom avea amândoi amintiri plăcute.

Doamne! Nu se putea întâmpla aşa ceva. Era mai rău decât îşi imaginase. Aproape că nu mai putea răsufla, dar se lupta cu el la fel de tenace. Fără succes, însă. Dintr-o singură mişcare, mâna grea a lui Stein reuşi să-i sfâşie cămaşa de noapte.

Fiecare gest al bărbatului era calm şi decis. Inima Sandrei bătea în ritm alert. Acum, era mai rău decât noaptea trecută, când încercase să-l liniştească dăruindu-i-se şi fusese respinsă. Acum, pasiunea creştea în el cu fiecare clipă, făcându-l să pară un străin. Nu-l mai recunoştea.

— Stein, te rog! îl imploră ea. Mi-ai promis că mariajul nostru va fi doar de formă… o convenţie…

— Asta a fost înainte. De atunci, ai făcut tot posibilul să mă convingi că aş fi un prost dacă n-aş profita de această oportunitate. Ai un trup foarte frumos, minunat. De ce nu m-aş bucura de el? De ce să nu aduci puţină lumină în universul meu întunecat? Şi apoi, trebuie să recunoşti că şi tu ai simţit aceeaşi pasiune în braţele mele. Nu încerca să negi!

— Nu! îl împinse ea. Ai înţeles greşit, Stein. Îmi pare rău, Stein!

— Şi ar trebui să-ţi pară. Crezi că sunt tâmpit, doar pentru că sunt orb? Aveam speranţa că putem încă anula

căsătoria. Ţi-am mai spus că nu-mi place jocul pe care-l joci şi nu vreau să mă implic în el.

— N-ar fi trebuit să mă mărit niciodată cu tine. Te urăsc… eşti o bestie… asta eşti…

— Ar fi mai bine să taci… îţi pot închide gura imediat.

Într-adevăr, gura lui se aplecă asupra buzelor sale, făcând-o să tacă. În următoarele clipe, Sandra realiză că era pierdută. Pasiunea dintre ei creştea cu fiecare secundă. Ceva ca un foc lichid i se părea că-i străbate venele. Simţea că se topeşte în braţele lui.

Stein putea fi egoist şi crud dacă voia, dar acum era o blândeţe infinită în gesturile sale. Camera şi totul în jur păreau să se şteargă, să-şi piardă conturul. Pluteau deasupra universului. Promisiunea împlinirii după care tânjise se afla aproape. Mâna lui îi mângâie coapsa şi trupul ei se lipi fără voie de al lui.

Dar nu, trebuia să reziste. Nu trebuia să piardă această bătălie. Şi totuşi… Pasiunea fu mai mare decât ideea umilinţei.

În ciuda dorinţei care-i ardea trupul, nu era pregătită pentru durerea pătrunzătoare care încheie extazul primei lor îmbrăţişări. Rămase tremurând în braţele lui, suspinând amar.

— Îmi pare rău, şopti el. Trebuia să-mi fi spus. Te-am judecat greşit.

Sandra se simţea trădată, înşelată.

— Nu m-ai crezut când am încercat să-ţi explic îl acuză ea. Habar n-aveam că va fi astfel.

— Data viitoare, va fi mai bine, zâmbi el, ştergându-i cu o mână blândă lacrimile de pe obraz. Sandra, se scuză el încă o dată, dacă aş fi ştiut, m-aş fi purtat cu mai multă atenţie, dar, după cum ţi-am spus, data viitoare nu va mai fi la fel de rău.

— Data viitoare, nu va mai exista! ţipă ea, încercând să se acopere cu cearşaful.

— Ba da! Crezi că te voi lăsa să-mi scapi tocmai acum?

— Nu! strigă ea, ruşinată că trupul ei răspundea

ardorii sale atât de repede. Vreau să mă duc la mine în cameră. Te rog să-mi dai voie să plec, Stein, şopti ea.

— Nu. Seara asta ne-a dovedit că trupurile noastre se doresc, chiar dacă tu vrei să negi asta.

Acum te simţi probabil, rănită, deziluzionată, dar îţi promit că nu va fi mereu la fel. Acum ştiu cum reacţionează trupul tău şi unele lucruri ar trebui repetate îndată.

Era o nebunie să asculte vocea interioară care-i spunea să rămână, să afle mai mult. Ştia că trebuia să plece de lângă el, că ezitarea nu făcea decât să-i sporească suferinţa, dar părea incapabilă să se mişte. Se agăţă de el cu un geamăt uşor, ca şi cum l-ar fi implorat să facă din nou dragoste cu ea. Bărbatul o trase mai aproape şi începu s-o sărute. Prin trupul ei trecu un val de pasiune în care se topi alături de Stein. Nu crezuse că există ceva aşa de minunat pe lume.

Sandra se trezi în lumina zorilor, simţindu-se încă ameţită. Fără să-şi dea seama unde se află, se ridică într-un cot şi privi încăperea. Lângă ea, dormea Stein. Adormit, părea mai tânăr de treizeci şi cinci de ani, şi mult mai vulnerabil. Dar o voce interioară o avertiză că bărbatul nu era nicidecum inocent, ci era foarte puternic şi stăpân pe sine. Şi totuşi, cât îl iubea…

În clipa în care realiză de ce se afla în patul lui, lacrimile o podidiră. Îşi aminti cât de rău o tratase. Dacă i-ar fi acordat măcar puţină atenţie, şi-ar fi dat seama că ezitarea ei virginală era justificată. Dar, prea preocupat de sine, nu voise decât să-şi atingă scopul.

Încă nevenindu-i să creadă că noaptea care trecuse fusese aievea, Sandra continuă să-l privească pe Stein, întrebându-se cum se va simţi el la trezire. I se părea incredibil ca un om să-i poată oferi atâta fericire dar, în lumina crudă a dimineţii, realiză că soţul ei putea să nu simtă acelaşi lucru.

Se simţea cu totul alta, de parcă faptul că făcuse dragoste cu Stein lăsase asupra ei o urmă de neşters, care o transformase pentru totdeauna. În schimbul hotărârii

sale de a-şi însuşi trupul ei, cu sau fără voia ei, îi dăruise totuşi foarte mult. În inima tinerei nu mai exista loc pentru ură.

Stein gemu uşor şi se mişca în pat. îl iubea şi nu regreta că i se dăruise, mai ales că astfel îl ajutase să uite pentru o clipă întunericul în care era forţat să trăiască. Era inevitabil să fie rănită, dar acum n-avea timp să se gândească la asta.

Şi totuşi, fu rănită mai repede decât prevăzuse.

— Sophy, şopti el.

Sandra simţi că îngheaţă. Deci, n-o uitase încă pe fosta lui iubită? Ea, Sandra, era soţia lui, ea făcuse dragoste cu el, dar el visa mereu la cealaltă femeie.

Se dădu jos din pat în tăcere.

Acum câteva secunde, fusese tentată să-l trezească pe Stein cu un sărut, dar acum totul se schimbase.

Ieşi din cameră şi intră la ea în dormitor. Îşi dădu jos cămaşa de noapte şi intră sub duş. Cât de naivă fusese să-şi imagineze că cineva ca Stein îi va fi credincios. Dacă bărbatul suspina după o altă femeie chiar şi în vis, cum avea să fie viitorul lor? Nu era oare mai înţelept să-l urască?

Dar trebuia să fie sinceră cu sine însăşi. Chiar gestul ei de a se da drept logodnica lui fusese o teribilă greşeală. Acum, Stein nu mai era dispus să creadă nimic bun despre ea şi despre familia ei. Prin urmare, va bănui că întreaga ei strategie urmărise să facă dragoste cu el. Poate va merge până acolo încât îşi va imagina că făcuse asta numai ca să împiedice obţinerea unui divorţ uşor. Fiind foarte bogat, se credea probabil ţinta tuturor femeilor doritoare să câştige o avere în mod necinstit.

Cu aceste gânduri nefericite, Sandra se şterse de apă, se îmbrăcă într-o rochie simplă şi coborî. Poate ar fi trebuit să pretindă că nimic din toate astea nu s-a întâmplat. Nu era uşor, când tot ce-şi dorea cu adevărat era să se afle din nou în braţele lui, dar ştia că n-ar fi făcut decât să-l supere, dacă ar fi încercat să-i arate dragostea ei. Mai avea încă puţină mândrie şi nu voia să se

transforme într-o femeie posesivă.

În holul de la parter se opri şi se gândi să încerce dacă lumina funcţiona. Toate becurile mergeau, cu excepţia celui din hol. Asta putea justifica concluzia la care ajunsese Stein. Se hotărî să înlocuiască becul şi se duse în bucătărie să-i ceară altul Thyrei.

Stein veni şi el când tânăra se afla deja la a doua ceaşcă de cafea.

Sandra încercă să se concentreze în altă parte, dar nu-şi putea lua ochii de la el. Bărbatul n-o sărută, nici măcar n-o atinse, ceea ce o făcu să realizeze că regreta probabil cele întâmplate.

Stein zise numai:

— E o dimineaţă frumoasă.

— Bănuiesc, răspunse ea cu un efort, că vrei să începem devreme.

— Ce? Munca? zâmbi el. Nu, astăzi nu. Mă gândeam că nu te simţi în stare. De aceea, am hotărât să mergem la picnic pe plajă.

Sandra trase adânc aer în piept, gândindu-se că putea fi alături de el întreaga zi, dar îşi dădu seama că ar fi fost mai înţelept să refuze.

— Nu se poate, Stein. N-am terminat al treilea capitol.

El râse, ridicând din umeri cu indiferenţă.

— În clipe ca astea, Sandra, as da orice să-ţi văd chipul. Eşti doar ruşinoasa, sau eşti la fel de rece pe cât îţi sună vocea? Ieri seară n-ai fost niciuna, nici alta.

Cum îndrăznea să-i amintească despre asta?

— Cred că ar fi mai bine să uităm noaptea trecută, răspunse ea.

— De ce? Te-am dezamăgit?

— Stein, te rog, zise ea cu chipul în flăcări, ştii bine că n-am intenţionat să se întâmple asta…

— Dar s-a întâmplat, şi lucrurile nu se mai pot schimba.

— Dar nici repeta.

Bărbatul râse.

— Ah, Sandra, de ce trebuie să ne certăm în dimineaţa asta, când diseară mă vei căuta din nou, poate? Nu mă simt foarte confortabil să discut despre evenimentele de aseară cu cineva pe care nu-l văd, dar memoria nu-mi joacă feste. Îmi amintesc foarte bine cum s-au întâmplat toate.

Sandra roşi. Nu voia să-şi amintească felul în care se simţise în braţele lui. Iar faptul că el nu visa decât la Sophy nu-i dădea dreptul să-i aducă aminte de asta.

— Cred, repetă ea, că ar fi mai bine să uităm toate astea.

Stein puse jos furculiţa şi cuţitul, de parcă şi-ar fi pierdut apetitul, şi se aplecă spre Sandra.

— Şi cum sugerezi să procedăm?

— Ah, bărbaţii! exclamă Sandra, sărind în picioare. Vrei să faci dragoste cu mine, dar iubeşti o altă femeie. Mă întreb cum poţi face aşa ceva.

Stein se ridică la rândul lui.

— Asta crezi tu despre mine? întrebă el.

— Dacă nu te plac, e numai din vina ta.

Cu un oftat, Stein îşi lăsă mâinile pe umerii ei.

— Eşti o fată deosebită, Sandra, şi niciun bărbat nu se poate sătura repede de cineva ca tine, dar mai ai încă multe de învăţat despre bărbaţi. Azi-dimineaţă, când m-am trezit, te-aş fi vrut lângă mine, dar plecaseşi. Am avut sentimentul că sunt o corabie fără ancoră. Un obiect atât de mic, şi totuşi atât de necesar! Nu vreau să mă mai trezesc şi să nu te aflu alături de mine.

— Nu trebuie să mă obligi, Stein, îl imploră ea. Nu ţi-ar plăcea să ştii că mă aflu lângă tine doar din datorie. N-ai ascuns nicio clipă faptul că îmi urăşti familia, astfel că mi se pare imposibil să mă vrei pe mine!

Sandra nu înţelegea nici ea de ce adusese acest subiect în discuţie, dar nu mai putea retrage cele spuse.

— Da, admise el, dar ura poate fi un sentiment mai intens decât iubirea. Iar asta nu mă poate face să resping trupul tău atât de apetisant. Mă pot bucura de el, chiar dacă te urăsc.

Până la urmă, plecară împreună la picnic, iar Sandra descoperi că nu-i era deloc uşor să se debaraseze de el. Stein avea ciudata abilitate de a o descoperi oriunde s-ar fi aflat.

Foarte curând, Sandra realiză că nu putea trăi fără prezenţa lui. Nopţile petrecute în braţele lui erau momente pe care le preţuia, în aşteptarea clipei inevitabile în care el avea să se sature de ea.

Sandra ştia că Stein nu-i va spune niciodată că o iubeşte şi, deşi îl aprecia pentru că nu se prefăcea, inima ei suferea. Făceau dragoste în majoritatea nopţilor, dar cuvântul iubire lipsea din conversaţiile lor.

Între timp, era forţată să îndure ironiile lui referitoare la verişoara sa şi la felul în care ea însăşi se comportase. Întotdeauna îi amintea că relaţia lor nu putea fi decât una fizică, deşi nu făcea niciun secret din faptul că o dorea din ce în ce mai mult.

Câteodată, se simţea atât de rănită, încât se întreba cât va mai rezista. Începuse să slăbească şi era din ce în ce mai palidă. Pricepu că Thyra îi spusese asta lui Stein când bărbatul insistă să iasă la plimbare mai des. Spunea că şi-ar fi dorit s-o ducă să viziteze insula şi să întâlnească locuitorii, dar nu era destul de sigur pe sine pentru asta. O ducea în schimb pe plajă şi acolo, pe nisipul moale şi fierbinte, cu soţul ei alături, Sandra se simţea ciudat de fericită.

Lucrau şi la carte, dar nu foarte mult.

Stein păruse să-şi fi pierdut în mod misterios gustul pentru romanul său şi nu se putea concentra. Într-o bună zi, după ce făcuseră o scurtă revizuire a paginilor scrise până atunci, o anunţă că s-ar putea să plece de pe Kalnos pentru o săptămână sau două.

— Mă duc la Londra, îi explică el, pentru o operaţie. S-ar putea să existe şanse de a-mi recăpăta vederea.

Sandra nu putu vorbi câteva secunde. Era şocată, temătoare.

— Dar există riscuri… începu ea. N-ar trebui să faci nişte teste, mai întâi?

— Ba da, dar le-am făcut acum multă vreme.

— Atunci, de ce… de ce ai aşteptat până acum?

— Nu ştiu. Cred că nu m-am putut hotărî.

Sandra bănui că nu acesta era adevăratul motiv, ci teama.

— Te-am întrebat dacă nu cumva operaţia implică vreun risc.

El se întoarse către fereastră.

— Dacă există vreo şansă pentru a vedea din nou, sunt dispus să risc. Nimic nu e sigur, dar am hotărât să accept. N-am prea multe de pierdut. Am trimis răspunsul meu cu elicopterul care ne-a adus corespondenţa săptămâna trecută. Când se va întoarce, probabil va veni răspunsul şi voi putea pleca tot cu el.

Sandra era emoţionată. Nu răspunse imediat. Stein se apropie de ea.

— Ce se întâmplă, draga mea? Nu-ţi place ideea că pot vedea din nou? Atunci, nu te vei mai putea ascunde de mine atât de uşor.

— O, termină odată cu ironiile astea! strigă ea.

Se scuză însă îndată.

— Îmi pare rău, Stein, dar nu-mi spui niciodată nimic.

De câte ori te-am întrebat despre asta? întotdeauna refuzi să discuţi. Puteai măcar să-mi spui despre teste! Iar acum, îmi dezvălui totul dintr-odată. Şi într-o astfel de manieră!

— Dacă nu vorbesc despre asta, replică el, e pentru că vreau să uit acest subiect.

Iar dacă ai fi ştiut, poate că nu te-ai mai fi căsătorit cu mine, iar eu nu m-aş mai fi putut răzbuna. Îngrijorarea ta m-ar fi înduioşat, dacă aş fi crezut că e sinceră.

Sandra îl privi uimită. Probabil că bărbatul abia aştepta să obţină divorţul şi să-şi reia idila cu Sophy. Odată ce şi-ar fi recăpătat vederea şi ar fi fost liber, reluarea relaţiei ar fi fost ceva foarte simplu.

— Oricât de mult ţi-ai fi dorit să te răzbuni, nu era cazul să te căsătoreşti cu mine şi să mă aduci aici.

— Depinde, replică el enigmatic.

— Stein, începu ea, încercând să ignore durerea stârnită de cuvintele sale crude, dacă există un risc cât de mic, mi-aş dori să nu faci această operaţie. Nu mă deranjează să stau cu tine aici pentru totdeauna.

Râsul lui o cutremură.

— Ce sugestie generoasă, draga mea! Şi ar trebui să-ţi fiu recunoscător pentru asta?

Nu mă îndoiesc că-ţi place viaţa pe care o duci acum, că o găseşti confortabilă…

Sandra se dădu un pas înapoi. Stein i se părea un străin. Mereu, aceeaşi umilinţă!

— Îmi pare rău, zise ea.

Îmi dau seama că am intervenit în ceva care nu mă priveşte. Desigur că trebuie să mergem la Londra. Când vine elicopterul? Trebuie să împachetez lucrurile.

— Cât de curând, răspunse Stein, dar nu se pune problema să vii şi tu. Vechiul meu prieten, profesorul Manoli, mă va însoţi. Tu te vei întoarce la Corfu şi vei locui cu bunica mea.

Capitolul 9

Elicopterul sosi a doua zi. Sandra făcuse bagajele soţului şi aştepta, resemnată. Nu-i trecuse încă şocul aflării veştii, dar se străduia să n-o arate.

Nu voia s-o asculte, refuzase să asculte orice sugestie. În mod evident, n-o dorea lângă el şi trebuia să se supună hotărârii lui de a pleca la Corfu.

Aseară, se dusese la culcare în camera ei. Adormise plângând. Nu ştia dacă Stein venise pe la ea înainte de plecare. La trezire, nu-l mai găsise.

La micul dejun, Thyra îi spuse că soţul ei plecase de dimineaţă în sat cu Panos, dar că se va întoarce la timp pentru a primi corespondenţa.

În elicopter, Stein îi povesti mai multe. Profesorul Manoli îi aştepta la Corfu, iar mâine cei doi se vor îndrepta spre Londra. Sandra va rămâne la doamna Kartalis şi va fi anunţată despre rezultatul operaţiei. Imediat ce va fi posibil, se va interesa de desfacerea căsătoriei. Între timp însă, Sandra trebuia să rămână într-un loc unde să fie bine

îngrijită şi la adăpost.

Vila Kartalis i se păru Sandrei foarte agitată, după liniştea de la Kalnos. Doamna Kartalis se simţea în elementul ei. Avea grijă de Stein şi era preocupată de buna primire a profesorului. Sophy sună după-amiază, la fel şi doamna Nikitiadis şi cele două fete ale sale, iar Stein primi această mică intruziune cu foarte mult calm. Credea că bărbatul va fi enervat de faptul că bunica lui răspândise vestea operaţiei, dar asta nu se întâmplă.

Când se afla ea în preajmă, bărbatul lua în râs întreaga aventură. Pentru că de data asta era normal să împartă cu Stein aceeaşi cameră, se schimbă rapid pentru cină, sperând să-i evite prezenţa. îi fu recunoscătoare Sophyei pentru prima dată pentru faptul că-l angajase într-o lungă conversaţie. Era gata când bărbatul intră la rândul lui în cameră şi descoperi pe pat cămaşa pregătită de ea. Stein îi mulţumi ironic că îşi continua încă îndatoririle de soţie. Fără să răspundă, Sandra încercă să se îndepărteze. Dar bărbatul o prinse de mână.

— Acum că am plecat de pe insulă, nu-ţi mai place să împărţim aceeaşi cameră?

— N-aş fi spus-o chiar aşa, dar... da... ai dreptate, admise ea.

— Da? Ai hotărât, deci, să mă ţii la distanţă? Ai uitat cât de mult îţi place să te afli în braţele mele?

— Ai mult tupeu să vorbeşti astfel, mai ales când îmi aminteşti foarte des despre divorţ. Presupun că ai vrea să faci dragoste şi cu mine, şi cu Sophy.

— Dar ea nu-i soţia mea. Ştii proverbul cu cioara de pe gard?

Sandrei nu-i venea să creadă că poate fi atât de dur, mai ales cu cineva a cărei inimă era plină de dragoste şi îngrijorare pentru el.

— Eşti o bestie! strigă ea. Poate ar fi mai bine să scap de tine.

— Nu m-aş grăbi atât, dacă aş fi în locul tău. Ar fi mai înţelept să aştepţi câteva săptămâni.

— Te referi la operaţie? Te gândeşti mereu numai la

tine.

— Nu numai, replică el. Nu te-ai gândit niciodată că poate exista o consecinţă foarte concretă a nopţilor pe care le-am petrecut împreună?

— O, nu! exclamă ea.

Îşi muşcă buzele. Dacă Stein ar fi iubit-o, n-ar fi fost nicio problemă. De fapt, nu şi-ar fi dorit nimic cu mai multă ardoare. Dar în felul ăsta, nu putea accepta!

Cina, servită târziu la lumina lumânărilor, i se păru Sandrei foarte solemnă, interminabilă. Parcă mintea, inima şi întreg trupul îi erau îngheţate. Spera din tot sufletul ca sugestia lui Stein să nu fi fost adevărată. Nu-şi putea imagina un viitor alături de Stein, chiar dacă bărbatul ar fi fost forţat să rămână alături de ea.

La cafea, reuşi să discute cu profesorul Manoli şi să-l întrebe despre operaţia lui Stein. Văzând că ezită, Sandra îi explică:

— Nu ştiu prea multe lucruri despre această intervenţie, pentru că Stein nu vorbeşte. Nu pare să-şi dea seama cât de îngrijorată sunt.

Încă nesigur, bărbatul începu:

— Dacă el nu vrea să ştii…

— Dar trebuie să aflu!

— Draga mea copilă, nu trebuie să insişti. Dacă soţul tău…

— Profesore! îl întrerupse ea. Nu-ţi cer să-mi dezvălui secrete profesionale. Aş vrea numai să ştiu cât de periculoasă va fi operaţia. Stein pare să nu-i acorde mare importanţă. Vorbeşte de parcă ar fi o simplă vizită la dentist.

După câteva clipe în care o privi atent, profesorul zâmbi. O luă de braţ şi o conduse către terasă.

— Poate n-ar trebui să facem un secret din asta, conveni el. Ochiul, după cum ştii, este un instrument delicat, un receptor super-specializat al sistemului nervos. Odată rănit, se pot ivi tot soiul de complicaţii, iar pierderea vederii este una dintre ele…

Îi explică apoi cum accidentul lui Stein condusese la

orbire şi faptul că testele ulterioare dovediseră că rănile se puteau vindeca. Operaţia era posibilă, şi dacă reuşea, îi putea reda bărbatului vederea.

— Există cumva vreun pericol? reluă Sandra.

— Nu pot pretinde că nu există niciun risc. În orice operaţie există un procent mai mare sau mai mic de risc. Sunt însă puţine indicii care să ne facă să credem că se expune vreunui pericol. Gândeşte-te că e decizia lui şi că nu-i va dăuna în niciun fel, chiar dacă se poate să nici nu-i aducă vreun beneficiu. Dar cred că ştii la fel de bine ca şi mine că soţul tău e foarte încăpăţânat. Eu îl ştiu de o viaţă întreagă şi nu s-a schimbat.

Când se întoarseră de pe terasă, majoritatea oaspeţilor plecaseră. Fugi în dormitor, lăsându-l pe Stein să discute cu profesorul.

Îşi aşteptă soţul încordată. Nu se putea relaxa, mai ales după discuţia avută cu profesorul. Deşi Manoli făcuse totul ca s-o liniştească, ideea însăşi că Stein avea să se opereze şi să sufere o îngrijora. Totuşi, sentimentele ei nu puteau schimba relaţia tensionată dintre ei. Trebuia să-l aştepte pe Stein şi să-l întrebe dacă aranjase ca ea să doarmă în altă cameră.

Bărbatul urcă destul de repede, dar o anunţă că nu mai exista nicio altă cameră goală. Într-un dormitor de oaspeţi era găzduit Manoli, iar în altă cameră se afla o menajeră, chemată special pentru a avea grijă de oaspeţi.

— Poate ar fi bine să mă duc să dorm cu ea, zâmbi el, dacă mă primeşte.

Sandra roşi, amintindu-şi cum îl privise femeia când le servise masa. Era o dovadă clară, dacă mai avea nevoie de vreuna, că Stein era un bărbat foarte atrăgător.

— Speram că vei fi mai înţelegător, replică ea. Sunt sigură că, ingenios cum eşti, te-ai fi putut gândi la o rezolvare.

El zâmbi din nou.

— Du-te să faci baie, zise Stein. Când vei ieşi, te vei răzgândi, poate.

Sandra încercă să se relaxeze în cada plină cu apă

caldă. Închise ochii, dându-şi părul pe spate. Probabil că Stein aflase despre conversaţia ei pe terasă, cu profesorul. Faptul că nu era furios era un semn bun.

Nu-l auzi când intră în cameră. Numai în momentul în care apa începu să se scurgă din cadă realiză că bărbatul scosese dopul.

— Ai stat destul, zise el. Ţi-am spus să faci o baie, nu să dormi în cadă.

— Să înţeleg că ai tu de gând să dormi aici?

El râse fără veselie.

— În niciun caz. Am de gând să dorm cu tine, draga mea. Credeam că pot rezista tentaţiei, mai ales în circumstanţele date, dar se pare că nu pot.

Sandra îşi strânse braţele pe lângă corp.

— Stein, ştii bine că totul între noi s-a terminat. Ai spus-o chiar tu. Aş prefera orice altceva decât…

— Vorbeşti prea mult, doamnă, o ironiză el.

Stein o mângâie pe obraz, iar gura lui fermă se apropie de a sa. Atingerea lui era minunată, plină de farmec. Un scurt fior o străbătu. Şi-ar fi dorit să fie sărutată mereu dar, deşi trupul îl dorea, mintea era revoltată de emoţiile pe care le simţea.

— Nu, Stein! protestă ea. Vei regreta, ştii bine!

— Nu te mai agita! strigă el, apăsându-şi gura pe ei.

Îi ridică bărbia, de parcă ar fi putut s-o privească în ochi.

— Nici nu ştii cât de mult îmi doresc să te pot vedea, draga mea Sandra.

— Sunt foarte comună, şopti ea.

— Nu cred, o contrazise el. Formele tale sunt delicate şi fermecătoare. E foarte uşor să fii iubită.

Sandra încercă să se lupte cu el, dar Stein era puternic şi foarte hotărât. Gura lui era insistentă şi braţele o trăgeau către el, până când camera începu să se învârtă cu ea. Buzele ei începură să răspundă asaltului gurii sale. Cu un mic geamăt, cedă.

Peste câteva ore se trezi, simţindu-se de parcă s-ar fi întors la realitate dintr-un coşmar. Stein nu se mai afla

lângă ea. Pentru că bărbatul se trezea oricum foarte devreme, încercă să-şi alunge sentimentul de panică, spunându-şi că se plimba probabil prin grădină. Alergă la fereastră şi privi afară, dar nici urmă de el. Ştia că trebuia să plece astăzi, dar nu putea crede totuşi că o părăsise fără să-i spună adio, mai ales după cele întâmplate seara trecută. Între ei, totul părea să se fi schimbat. Stein nu spusese nimic, dar felul în care o îmbrăţişase avusese o tandreţe care-i dăduse speranţe. Amintindu-şi sărutul delicat pe obrazul ei, înainte să adoarmă, realiză că era un semn de maximă afecţiune din partea lui.

Se îmbrăcă rapid, îşi pieptănă părul şi coborî grăbită la parter. Poate că Stein lua micul dejun.

Katrina se afla în hol.

— Unde sunt domnii Stein şi Manoli?

— Au plecat! exclamă mirată femeia. Nu ştiaţi? Domnul mi-a spus că sunteţi obosită şi să nu vă trezesc. Presupun că v-aţi luat deja la revedere.

— Da, da, desigur, răspunse Sandra. Speram totuşi… să-l prind înainte să plece.

Nu-i putea explica femeii că voia să-l convingă să se răzgândească în privinţa ei, că voia să-l convingă s-o ia cu el.

— La ce oră au plecat?

— Acum o oră, doamnă. Au plecat devreme, ca să prindă legătura la Atena.

— Da, asta ştiu, zise ea, dezamăgită.

— A, era să uit, continuă Katrina. Am un bilet pentru dumneavoastră. Domnul Stein mi-a cerut să vi-l dau îndată ce vă treziţi.

Sandra îi mulţumi şi se retrase să citească scrisoarea.

Iată că se gândise totuşi la ea! întoarse plicul alb, dar pe el nu scria nimic. Nimic care s-o pregătească pentru şocul care urmă.

„Dragă Sandra, scria el.

Nu încerca să mă urmezi. Scurtul nostru mariaj a fost mai plăcut decât mi-am imaginat, dar toate lucrurile au un

sfârşit. Ceea ce ţi-am spus cândva, este încă valabil. Mă refer la divorţ. Totuşi, nu cred că e cazul să-i spui nimic bunicii. Peste o săptămână sau două, te voi contacta. Între timp, îţi mulţumesc pentru tot”.

Sandra reciti mesajul, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Obrajii îi luară foc. Deci, Stein credea că se putea folosi de ea şi apoi s-o azvârle pur şi simplu! Desigur că putea, îşi spuse ea, şi nu putea face nimic ca să împiedice asta. Mânia îi dispăruse la fel de repede pe cât se ivise. În locul ei, apăru durerea. O durere surdă, grea, copleşitoare. Toate speranţele i se risipiseră. Nu însemna nimic pentru el, iar această scrisoare o dovedea din plin. Nu făcuse decât să profite de ea, aşa cum ar fi făcut majoritatea bărbaţilor în situaţia dată. Fusese naivă să creadă că va fi altfel.

Doamna Kartalis coborî. Cu toată durerea ei, Sandra îi ieşi în întâmpinare, întrebând-o cât ar fi trebuit să aştepte până să sune la spital. Mândria devenise irelevantă, comparată cu îngrijorarea pe care o simţea. Trebuia să afle cum se simte, chiar cu riscul ca acest demers să-l înfurie. Doamna Kartalis se încruntă.

— Cred că ar fi mai bine să ne interesăm mâine. Ştii bine că Stein urăşte graba.

— Dar sunt soţia lui, protestă Sandra cu demnitate.

— Nu pricep de ce n-ai fost la fel de insistentă şi când a fost vorba să pleci cu el.

— N-a vrut să mă ia.

— Tinerii din ziua de azi mă uimesc, declară bunica plină de gravitate. Nimic nu m-ar fi putut ţine departe de bunicul lui Stein, când eram tineri.

În mod straniu, aceste cuvinte o obsedară pe Sandra întreaga zi. Stein îi promisese că o va anunţa cum se simte, dar bănuia că n-o va face înainte de realizarea operaţiei, aşa cum era şi normal. Intenţionase să-l întrebe pe profesor cât va dura înainte de a şti cu siguranţă dacă operaţia avusese succes. Dar nu se trezise la timp. De ce, de ce dormise atât de mult? Pierduse ocazia de a afla cel mai important lucru care o interesa.

A doua zi dimineaţă, Sandra realiză că nu mai putea rămâne la Corfu. Trebuia să se ducă la Londra, pentru a fi alături de Stein. Aseară, când sunase la clinica unde era internat, i se spusese că operaţia nu avusese loc.

Ceruse să vorbească la telefon cu soţul ei, dar i se răspunsese că era imposibil.

Astfel că se hotărî să plece. Biletul pe care Stein i-l lăsase nu i se mai părea important acum. Atâta vreme cât era sănătos, nu mai conta dacă voia sau nu să se debaraseze de ea. În fond, poate era mai înţelept să se despartă, de vreme ce el n-o iubea. Între timp, trebuia să fie alături de el.

Când îi împărtăşi doamnei Kartalis intenţiile ei, femeia n-o descurajă. Asta putea însemna că bătrâna era bucuroasă să scape de ea. Pe de altă parte, de la plecarea lui Stein, nu se mai purtase cu ea la fel de rece.

Pentru a o pune la curent cu planurile ei, Sandra intră în dormitorul femeii.

— Îmi pare rău că vă deranjez atât de târziu, se scuză ea, dar dacă Thimios mă poate duce la aeroport, voi putea prinde avionul către Atena.

Stabiliră să plece cu Thimios cât mai repede. Bărbatul era un şofer încercat şi priceput şi conducea, ca majoritatea localnicilor, cu mare viteză.

— Voi avea grijă să prindeţi primul avion, o asigură el.

Cum se întâmplă accidentul, nu află niciodată. Thimios îi spuse după aceea că fusese vina unui şofer care venea din sens opus cu o viteză la fel de mare ca a lor, dar acest lucru nu fu limpezit pe de-a-ntregul. Nu-şi mai amintea decât că maşina ieşise de pe drum. Apoi, totul se întunecase.

Se trezi mirată la spital. Se afla într-un loc răcoros şi liniştit, dar nefamiliar. Realiză apoi unde se afla şi, cu gândul la Stein, încercă să se ridice.

— Unde mă aflu? strigă ea.

— Încetişor, doamnă, îi vorbi o soră medicală. Nu trebuie să vă agitaţi. Aţi suferit un accident şi aveţi o

contuzie, dar în rest sunteţi bine.

Accident, contuzie…

Sandra încercă să se mişte, dar o intensă durere o străbătu. Îşi aminti totul.

— Ce s-a întâmplat cu Thimios, cu maşina? şopti ea.

— Şoferul se simte bine, doamnă. Are doar câteva zgârieturi, iar maşina n-a păţit nimic. Grecii sunt foarte rezistenţi, doamnă.

— Ce s-a întâmplat?

În salon intră doctorul, care interveni în discuţie cu un zâmbet autoritar faţă de asistentă.

— Din nefericire, aţi fost aruncată din maşină la impact, doamnă Freeman, răspunse el. Dar nu trebuie să vă îngrijoraţi. Sunteţi foarte bine îngrijită.

— Soţul meu? reluă ea cu îngrijorare.

— Bunica lui, doamna Kartalis, a luat legătura cu el. Doamna mi-a transmis să vă spun, când vă reveniţi, că operaţia a decurs bine.

— Şi-a recăpătat vederea?

N-ar fi crezut niciodată că o singură întrebare putea să-i provoace atâta durere. Fruntea îi transpiră şi pulsul îi crescu.

— Nu vă mai stresaţi, doamnă Freeman. Doamna Kartalis a spus că e prea devreme pentru a şti exact.

— Înţeleg, clipi ea.

Ce ironie! După atâtea eforturi, tot nu reuşise să ajungă la Stein. Nu se afla acolo unde era cu adevărat nevoie de ea.

— Cât timp va trebui să rămân în spital, domnule doctor? Trebuie să ajung la Londra cât mai repede posibil.

Bărbatul se încruntă, dar în privirea lui citi o înţelegere profundă.

— Mă tem că vor trece câteva zile până când veţi putea să călătoriţi. În schimb, veţi putea pleca din spital destul de repede. Doamna Kartalis va avea grijă de dumneavoastră.

Peste opt zile de la plecare, Sandra se întoarse înapoi la vilă.

În spital, îi lipsiseră veştile de la Stein. În sfârşit, doamna Kartalis îi spusese la telefon că operaţia reuşise. O căldură imensă o cuprinse la gândul că Stein va putea vedea din nou. Când o întrebă pe bătrână dacă Stein aflase de accidentul ei, femeia fusese evazivă.

Ajunsă la vilă, repetă întrebarea, şi doamna Kartalis îi răspunse cu sinceritate:

— Nu, nu i-am spus. Nu puteam… Cred că nici ţie nu ţi-ar fi plăcut să fii responsabilă pentru eventualele reacţii adverse.

— Înţeleg, zise ea, dar ce a crezut Stein când a văzut că nu m-am interesat de starea lui?

— Te îngrijorezi degeaba, zâmbi doamna. Sophy se află la Londra şi mi-a promis să-l sune şi să se ducă să-l vadă. De fapt, nici n-a fost nevoie să-i spun eu. S-a dus acolo singură. Spre deosebire de tine, desigur.

Sandra suportă criticile bătrânei cu stoicism. Oricât de mult îl iubea pe Stein, trebuia să înţeleagă că bărbatul n-o iubea. Se căsătorise cu ea şi profitase de prezenţa ei, dar asta era tot.

Iar Sophy se afla la Londra, alături de Stein, care era deja atât de îndrăgostit de ea. Ce şanse mai avea ea?

— Draga de Sophy se va întoarce apoi în America. Va rămâne alături de Stein doar o săptămână sau două.

— Drăguţ din partea ei! exclamă Sandra.

— Vrei să te duci la Londra, după ce îţi revii complet?

— Trebuie, replică ea scurt.

— Îl iubeşti, nu-i aşa, Sandra?

— Desigur, mărturisi ea. Altfel, nu m-aş fi căsătorit cu el. Nu-i normal ca o soţie să-şi iubească soţul? se apără ea.

— Da, aşa este, aprobă doamna Kartalis zâmbind.

— Dar Stein nu mă iubesc, continuă Sandra.

Iată, avusese curajul s-o spună, deşi bănuia că nimic nu-i putea face mai multă plăcere bătrânei.

— Nu există decât un singur mod de a afla, spuse femeia brusc, departe de a părea mulţumită de mărturisirea fetei. Trebuie să te duci la el, cât mai repede posibil.

Ploua când ajunse la Londra. Cerul era cenuşiu. Părea o zi de iarnă şi nu una de vară timpurie. Sandra se gândi cu regret la căldura insulei pe care o lăsase în urmă.

Luă un taxi de la aeroport şi se îndreptă către apartamentul lui Stein. Sunase la spital cu o seară înainte şi i se spusese că pacientul va fi externat a doua zi.

Emoţionată şi îngrijorată, privi pe geam afară. Oare Stein putea vedea din nou? O, ar fi fost un adevărat miracol!

Sandra se întrebă ce va face el în continuare. Probabil unul dintre primele lucruri va fi să obţină divorţul. Trebuia să se elibereze de fostele lui obligaţii. Şi apoi, va continua să scrie. Alături de el va fi Sophy… Se va căsători cu ea, de data asta de bunăvoie. Relaţia lor îl va face fericit şi-l va inspira. În viaţa lui nu mai exista loc pentru o fată ca Sandra.

Încercând să-şi ignore durerea din inimă, Sandra se ghemui pe bancheta taxiului, fără să mai spere că viitorul îi va aduce mai mult decât tristeţe şi singurătate.

Capitolul 10

Se afla în faţa uşii apartamentului, cu degetul pe sonerie, dar curajul o părăsi.

Şi totuşi, la gândul de a-l revedea, apăsă hotărâtă butonul. Întregul ei trup aşteptă în alertă. Uşa fu deschisă de Sophy, singura persoană pe care spera să n-o mai vadă niciodată.

— Bună seara, zâmbi Sophy. Mă întrebam când ai de gând să apari.

— N-am putut veni mai repede, se apără ea.

Sophy stătea în uşă, blocându-i vederea. Iar Stein nu părea să se afle înăuntru. Poate îi lăsase acest spaţiu Sophyei şi se dusese în altă parte. Nu, nu trebuia să-şi mai facă speranţe deşarte. Sophy era prea bine îmbrăcată şi aranjată pentru a fi singură.

— Aş vrea să-l văd pe Stein, reluă Sandra.

— Face baie. Chiar acum voiam să mă duc să văd cum se descurcă.

— Nu şi-a revenit complet? întrebă Sandra,

temătoare.

— Ba da, râse Sophy. Totul e bine. Dar a trecut printr-o experienţă grea. Cred că-ţi imaginezi.

— Da, desigur, replică tânăra. Doamna Kartalis mi-a spus că te întorci în America, adăugă ea.

— Da, aşa este.

— Atunci… dacă este adevărat, de ce stai aici? Sau nu locuieşti aici, de fapt?

— Ba da. Şi nu cred că trebuie să mă scuz pentru asta. Nu mi s-a părut normal să-l părăsesc tocmai acum, mai ales că are de gând să divorţeze.

— Ţi-a spus asta?

Uimită, Sandra intră în casă, chiar când Stein părăsi baia şi ieşi în hol. Purta un halat din mătase. Bărbatul o privi pentru prima oară.

— Bună seara, zise el cu răceală, nerecunoscând-o.

— Stein, strigă Sandra, prinzându-l de braţ. Am aterizat acum o oră şi am venit direct să te văd.

Doamne, de ce spusese tocmai aceste cuvinte? Ar fi trebuit să-l întrebe cum se simte, să-i spună cât era de fericită să-l revadă. Dar trebuia să n-o lase pe Sophy să înţeleagă că Stein nu-şi mai văzuse niciodată soţia. Femeia ştia despre existenţa Alexandrei, despre rolul ei în filmul lui Stein, iar Sandra trebuia să fie Alexandra!

— O, Doamne, zise bărbatul, soţia mea! Ţi-a luat ceva timp să vii să mă vezi…

Sandra nu-şi dădu seama dacă Stein realizase delicateţea situaţiei sau dacă-i păsa. Cum îi putea explica cele întâmplate şi să-i spună despre accident, când Sophy îi privea cu o ciudată curiozitate? Şi apoi, ce voia Stein să spună? Nu fusese chiar el cel care-i interzisese să-l urmeze la Lomdra?

Spre uimirea Sandrei, Sophy fu cea care rupse tăcerea.

— Stein, zise ea, cred că ar fi mai bine să plec, până îţi lămureşti situaţia. Ştii unde să mă găseşti, dacă ai nevoie de mine.

Sandra o privi intrând în dormitor şi ieşind rapid cu o

valiză. Oare femeia spera ca reacţia ei să-l facă pe Stein să-şi alunge soţia?

Îşi luară la revedere şi Sophy plecă îndată. Ce însemnau toate astea? se întrebă Sandra mirată.

— Ei, zise Stein, privind în urma Sophyei, ai reuşit rapid, nu-i aşa? Ai scăpat de singura femeie căreia-i păsa de mine. Ai de gând să-i iei locul?

Indiferenţa lui o răni.

— Femeia asta a dormit aici, cu tine? întrebă ea.

— Ţi-ar păsa dacă ar fi aşa?

— Mi-a spus că ştie despre divorţ.

— Poate a ghicit, replică el, turnându-şi un pahar de whisky.

— O! exclamă ea, perplexă. Sophy nu ştia că nu m-ai mai văzut niciodată. Ţi-am spus că vei fi dezamăgit. Ai crezut că sunt o străină.

— Trebuie să-ţi dai seama, îi aminti el, că eşti singura persoană pe care mă aşteptam s-o văd aici. Şi apoi, după cum chiar tu ai spus, nu te-am mai văzut niciodată. Abia când ai vorbit mi-am dat seama cine eşti.

— Acum vezi că sunt o femeie obişnuită.

— Nu eşti obişnuită. Dar mi-am dat seama că nu e uşor să corelezi vocea cuiva cu trupul pe care i-l ştii. Dar în noaptea asta vom crea între noi o legătură mai puternică.

— Stein, zise ea, ştii bine că nu pot rămâne aici. Altfel, divorţul va fi imposibil.

— Vrei să spui că ai venit numai din curiozitate? Doamne, îmi vine să te ucid! Voiam să fii lângă mine şi te-am aşteptat, dar trebuia să ştiu că nu vei veni, ticăloaso! Când eram orb, ai crezut că mă poţi duce de nas, dar gândul că acum sunt întreg la trup te sperie.

Inima tinerei se strânse. Dacă o credea cu adevărat ticăloasă, atunci era mai bine să se despartă. Ce rost avea să-i mai spună despre accident? Niciunul, de vreme ce bărbatul avea o părere atât de proastă despre ea.

— Te rog, îl imploră ea, hai să uităm toate astea. Acum, sunt aici, alături de tine. Nu credeam că vei ieşi din spital atât de repede şi am fost îngrijorată. Crezi sau nu, îţi

spun adevărul.

— Aş mai fi încă în spital, dacă m-aş fi lua după medici. Dar mă simt bine, zâmbi el ironic. Totuşi, nu cred că e bine să locuiesc singur, aşa că ar trebui să rămâi, până găsesc pe altcineva să-mi poarte de grijă.

— Nu pot sta aici.

— Ba da! zise el, trăgând-o către sine şi şoptindu-i la ureche. Trebuie să te revanşezi faţă de mine. Ai minţit şi m-ai păcălit, iar acum a venit momentul să plăteşti. Da, pot vedea şi mă pot bucura complet de ceea ce până acum numai am atins. Vreau să profit de tot timpul pe care-l mai am la dispoziţie, înainte de a te lăsa să pleci.

Sandra încercă să scape din strânsoarea lui. Nu trebuia să-l asculte! Disperată, apelă la cel mai bun argument la care se putea gândi:

— Cum crezi că mai putem divorţa, dacă locuiesc aici, cu tine? Şi cu Sophy, ce vei face?

— Ce-i cu ea? Venind aici în seara asta, ai reuşit s-o alungi. Astfel că voi avea nevoie de altă companie feminină. Nu-ţi dai seama că Sophy nu-i genul care să locuiască aici, cu mine, în timp ce aşteptam divorţul?

Nu, draga mea, va trebui ca tu să ai grijă de mine până când mă refac complet. Apoi, vom pleca înapoi în Grecia, unde vom obţine divorţul îndată.

— Eşti nebun? strigă ea. Crezi că mă poţi trata în felul ăsta, fără să am nicio reacţie?

— Bineînţeles, zise el ironic. Ei, şi acum, să te privesc îndeaproape. Vreau să văd dacă mi te-am imaginat exact aşa acum eşti. Arăţi mai tânără decât mă aşteptam, dar eşti cu atât mai atrăgătoare.

Gura lui se aplecă asupra ei, dar tânăra îl opri.

— Deci, nu suporţi să te ating, concluzionă el indiferent. Bine, voi comanda cina, în timp ce tu vei face dus. Să sperăm că te vei simţi mai bine după aceea. îmbracă-te cu ceva frumos.

— Dar…

— Niciun dar! ripostă el. Ar fi bine să mă asculţi. Am trăit un an în întuneric, vreau să văd frumuseţea lumii.

Sandra făcu un dus rapid şi-şi puse o rochie din mătase uşoară. După ce fu gata, mai rămase puţin în încăperea rezervată de Stein. Era o cameră de oaspeţi şi, vrând să dea impresia că prefera să rămână aici, îşi scoase câteva lucruri personale şi le împrăştie în jur. Apoi, trase adânc aer în piept şi ieşi.

— O, eşti graţioasă ca o lebădă, o întâmpină el, trăgându-i scaunul să se aşeze.

Deşi între ei era o oarecare tensiune, atmosfera se încălzi când Sandra începu să-l întrebe despre operaţie. Cu o amabilitate ciudată, Stein îi răspunse la toate întrebările, apoi adăugă:

— Am primit o vizită foarte specială la clinică.

— Da? Cine? Sophy?

— De ea ştiai. E vorba despre altcineva. Nu ghiceşti?

— Nu…

— Alexandra, zâmbi el.

— Alexandra! zise Sandra, făcând ochii mari. Verişoara mea?

— Da, da.

— Ce voia?

— A auzit despre operaţie.

— Cine i-a spus? Profesorul?

— Nu. Dar presupun că a aflat de la nişte prieteni comuni.

— Înţeleg, spuse Sandra, căzând pe gânduri.

Deja apăruse o nouă femeie în viaţa lui. Ce şanse mai avea ea? Dar Alexandra se măritase… sau nu?

— Nu s-a căsătorit cu Arnold? întrebă ea.

— Ba da, părea fericită… cu milioanele lui.

— A întrebat de mine?

— Ştii bine că Alexandrei îi place să vorbească mai mult despre ea. Palidă, Sandra ridică paharul.

— Pentru toate fostele tale iubiri, închină ea.

— Pentru toate trădătoarele, completă el. Pentru toate soţiile frumoase care nu sunt lângă tine când ai nevoie de ele.

— Stein! protestă ea. De ce mă răneşti mereu?

— Vei vedea că sunt capabil de mai multe lucruri decât înainte… Vrei cafea?

— Nu! replică ea.

Tăcut, bărbatul o examină cu o privire ironică.

Era aproape nouă seara. Sandra se ridică de pe scaun, încercând să nu ia în seamă pornirile inimii, care spunea să rămână.

— Cred că mă voi duce la culcare devreme, zise ea. Sper că nu te superi.

— Ba da, mă supăr. Mai ţii minte când ai stat pentru prima oară pe acest divan? Te bâlbâiai atât de mult, încât începusem să mă îngrijorez.

— Aş prefera să uit.

— Preferi să uiţi prea multe lucruri. Dar câteva ţi le vei aminti totuşi pentru tot restul vieţii.

O sărută pasional. Sandra se simţi sufocată de căldura care-i invadă trupul şi care-i readuse culoarea în obraji.

— Eşti foarte frumoasă, şopti el. Eşti atât de mică şi de delicată că te-aş putea strivi într-o îmbrăţişare. Te doresc atât de mult…

— De ce vrei să te răzbuni pe mine? Doar nu te gândeşti şi acum că te-am păcălit, pretinzând că sunt Alexandra.

— O, am uitat de mult. Dar încă te doresc.

— Nu pricep cum poţi spune aşa ceva, când pari să fii încă îndrăgostit de verişoara mea şi o iubeşti în acelaşi timp pe Sophy.

— Poate… n-am iubit niciodată pe niciuna. Poate n-am făcut decât să-ţi stârnesc gelozia, să-mi hrănesc orgoliul, umilindu-te.

— Ai uitat că erai logodit cu Alex înainte de a mă întâlni?

El râse, mângâindu-i obrajii.

— Să-ţi spun oare cât de mult o iubeam pe Alexandra?

— Nu, nu trebuie, se apără ea. I-ai spus că ne-am căsătorit?

— Da.
— Şi ce a spus?
— O, foarte multe! Consideră că ţi-ai depăşit misiunea. Se pare că mariajul nu se pusese în discuţie când ai acceptat să joci rolul stabilit. Nu i-a plăcut să afle că suntem căsătoriţi.
— Chiar trebuie să te răzbuni pe toţi din jur? în fond, Alexandra nu ţi-a făcut niciun rău. Sau… consideri că te-a rănit când m-a adus în viaţa ta?
— Iniţial, aşa am crezut, admise el cu cinism. Asta până când mi-am dat seama cât de bine mă puteam distra cu tine. Când oamenii mă rănesc, ştiu să ripostez. Cu aceste cuvinte, Stein începu să-i sărute chipul cu o pasiune răzbunătoare.
— Dacă nu-mi dai drumul, vei regreta, îl ameninţă ea.
Nu se aştepta ca strigătul ei să aibă vreun efect, astfel că fu foarte uimită când bărbatul o eliberă.
— Cred că am să fac totuşi nişte cafea.
Se îndreptă spre bucătărie, posomorât.
— Uite ce poate face o vizită la spital unui om obişnuit, comentă el. Sau ar fi trebuit, poate, să stau mai mult…
Sandra îl urmă în bucătărie, îngrijorată. Bărbatul deveni palid şi se clătină uşor pe picioare.
— Ar fi mai bine să stai jos, îl îndemnă ea. Pari tulburat.
— Poate… că starea mea are mai mult de-a face cu tine decât cu operaţia, zise el nervos.
— Nu vorbi aşa, a fost o operaţie grea!
— De fapt, o corectă el, problemele pe care le-am avut n-au fost atât de grave pe cât mă aşteptam. Am fost norocos, aşa că păstrează-ţi sentimentele de compătimire pentru altcineva. Ochii mei au nevoie numai de puţin timp să se obişnuiască.
Totuşi, bărbatul îşi trase un scaun şi se aşeză.
— Poate am încercat prea curând să te privesc, dar ştiu că atunci când mă uit la tine văd roşu în faţa ochilor.
Îşi turnă un pahar de coniac pe care-l bău dintr-o

înghiţitură şi o prinse cu putere de mână.

— Credeam că vei ajunge să mă iubeşti. Simţeam asta după felul în care îmi răspundeai când făceam dragoste. Sau cel puţin îmi imaginam că simt… Mi-amintesc cum te simţeam în braţele mele. Te doream de fiecare dată mai mult… Dar tu nu simţeai nimic. Îndată ce am plecat, m-ai uitat. Eram obsedat de tine, mă gândeam la tine pe patul de spital… iar tu erai la Corfu, fără să-ţi pese de mine…

— Stein, îl întrerupse ea, vrei să ştii de ce nu te-am urmat imediat?

El rămase tăcut o vreme, apoi zise cu un glas tăios:

— Nu mai vreau să mai aud alte poveşti mincinoase.

— Am avut un accident, mărturisi ea. Pe drum către aeroport, eu şi Thimios ne-am ciocnit cu altă maşină. Am fost în spital o săptămână. Când am ieşit, am venit încoace fără întârziere. Poate aş fi venit chiar mai devreme, dar îmi pierdusem şi puţina încredere pe care o mai aveam. Nu ştiam dacă mă vei primi. În biletul pe care mi l-ai lăsat, păreai foarte hotărât să nu mă mai vezi vreodată. Bunica ta m-a convins să vin.

Bărbatul păli, iar degetele lui se strânseră mai tare pe încheietura mâinii ei.

— De ce nu mi-ai spus? se răsti el. De ce nu mi-a spus altcineva, dacă tu nu puteai? Vrei să spui că ai zăcut în spital şi nimeni nu m-a anunţat?

— N-am vrut să te îngrijorăm. Bunica ta a spus că vestea ar fi putut avea asupra ta un efect dezastruos. Iar problema era că nu-i puteam mărturisi că a înţeles greşit şi că accidentul meu nu te putea îngrijora, pentru că nu mă iubeşti. Cel puţin, nu aşa cum te iubesc eu.

— Sandra! strigă el. Vrei să repeţi ce ai spus?

Uimită, Sandra repetă. Nu avusese intenţia să spună aceste cuvinte, dar îi scăpaseră de pe buze fără voie.

— De cât timp? reluă el.

— Dinainte de căsătorie, şopti tânăra. Dacă nu te-aş fi iubit, n-aş fi făcut acest pas.

— Dar ai păstrat secretul până acum, o acuză el. Eşti

mereu înşelătoare.

Sandra încercă să-şi ascundă suspinul, dar lacrimile începură să-i alunece pe obraz.

— Nu te mai iubesc, ţipă ea. Mai mult, cred că te urăsc. Ce naiba vrei să fac? M-ai umilit în toate modurile posibile, şi totuşi nu eşti încă mulţumit.

— O, draga mea! zise el, cu o expresie schimbată. Îmi pare rău, iartă-mă. Dar când mă gândesc la timpul pe care l-am pierdut astfel… Pe insula Kalnos, am încercat să-ţi rezist, dar n-am putut. Ştiu că n-am nicio scuză pentru că am făcut dragoste cu tine în noaptea aia, când credeai să s-a stricat generatorul, dar lucrurile au scăpat de sub control. Nu cred că-ţi dai seama de agonia pe care am trăit-o la clinică. Nu din pricina operaţiei, ci pentru că bănuiam că nu vrei să vii să mă vezi. Să aflu acum că mă iubeşti, fie şi numai cu jumătate din dragostea pe care ţi-o port, e o veste incredibilă.

— Stein, zise ea.

Dar n-avu timp să continue, pentru că buzele sale îi pecetluiră gura. O ridică în braţe şi o purtă către dormitor. O aşeză pe patul mare. Sandra se simţea captivă, dar de data asta era prizonieră de bunăvoie. Se agăţă de el, în timp ce mâinile lui îi dădeau jos hainele, apoi totul păru să se dizolve într-o dorinţă nemaiîntâlnită.

Mai târziu, odihnindu-şi capul pe sânul ei, bărbatul zise:

— Te iubesc, draga mea, şi nu trebuie să crezi că mai poţi scăpa de mine acum. Nu credeam că mă iubeşti şi voiam să te fac să suferi puţin. De asta ţi-am scris biletul şi de asta am insistat să-ţi amintesc despre divorţ. Speram însă să mă urmezi la Londra. Asta ar fi însemnat că-ţi păsa de mine mai mult decât îţi imaginai chiar tu. Dar gândurile mele nu s-au adeverit. Mândria mea a avut de suferit. De asta n-am vrut să vorbesc cu tine la telefon şi n-am părut fericit că te văd când ai sosit. Eram disperat, credeam că am pierdut cea mai importantă bătălie din viaţa mea. Asta până când mi-ai spus că mă iubeşti.

— Deci, nu mai vrei să scapi de mine? întrebă ea în

glumă.

— Nu, încearcă numai să pleci! Nu crezi că am nevoie de o soţie care să mă ajute în perioada de convalescenţă?

— Dar celelalte femei din viaţa ta? reluă Sandra. Ai de gând să-mi povesteşti despre Alexandra?

— A, da. Se pare că nu ţi-a spus cum am ajuns să ne logodim.

— Mi-a spus că ai salvat-o de un admirator prea insistent şi nedorit.

— Şi i-am oferit protecţia inelului de logodnă. A fost un gest stupid din partea mea. Dar totul s-a redus la o convenţie. Şi asta pentru că bărbatul nu-i dădea deloc pace. Mi-a părut rău pentru ea, mai ales că avea destule probleme cu filmul. Lucrurile s-au complicat când Alexandra a refuzat să-şi ţină partea de învoială şi n-a mai vrut să rupă logodna. Un gest ciudat, mai ales că nu eram deloc îndrăgostiţi unul de altul. Nu-mi amintesc s-o fi sărutat vreodată. Îmi spunea mereu că s-ar simţi umilită dacă aş părăsi-o. I-am lăsat câteva zile de gândire…

— Şi atunci s-a întâmplat accidentul, interveni Sandra.

— Exact. Veneam de la ea şi avusesem o discuţie aprinsă. Nu voia nici în ruptul capului să renunţe la logodnă. Am încercat să depăşesc, fără să văd că din faţă venea altă maşină. Aşa am orbit.

— Îmi pare atât de rău, Stein. Dar ce a făcut Alexandra, după aceea?

— A vărsat lacrimi de crocodil şi şi-a făcut publicitate pe seama mea, dar pentru o vreme am fost prea bolnav ca să-mi pese. Când mi-am revenit, am pretins, spre ruşinea mea, că orbirea era permanentă. Numai că nici aşa n-am reuşit să scap de ea. Numai după ce l-a întâlnit pe Arnold s-a răzgândit. Totuşi, chiar şi aşa, se gândea să vină cu mine la Corfu şi să mă ajute, dar Arnold n-a fost de acord. Atunci, a apelat la tine.

— Cred că-l iubeşte pe Arnold.

— Mai degrabă iubeşte contul lui din bancă.

Mai ales în comparaţie cu veniturile unui scriitor orb. Totuşi, pentru că te-a trimis la mine, sunt gata s-o iert.

— Cred că am fost tare ridicolă, încercând s-o imit.

— Da, draga mea. Iar eu eram foarte supărat pe familia ta şi pe tine. Am fost şi mai furios când mi-am dat seama că încep să ţin la tine. În fiecare zi, eram şi mai îndrăgostit.

— Regreţi ce s-a întâmplat?

— Nu, nu regret nimic, din clipa în care te-am sărutat prima dată, chiar aici, în apartament. Atunci mi-am dat seama că nu eşti Alexandra, dar nu te puteam lăsa să-mi scapi. Ce ironie, nu-i aşa, când încercasem din răsputeri să scap de Alexandra atâta vreme! Şi ce experienţă extraordinară, să mă îndrăgostesc de o fată pe care n-am văzut-o niciodată! Dar eşti atât de minunată, iubita mea Sandra!

— O, încerci să mă flatezi! glumi ea. Aşadar, m-ai iertat?

— Da, dar trebuie să-i înapoiezi Alexandrei banii.

— Dar nu i-am avut niciodată. Trebuia să mă întâlnesc cu avocatul lui Arnold, dar n-am făcut-o. Şi am acceptat să joc toată comedia asta doar pentru că mi s-a părut că verişoara mea te-a trădat şi… pentru că bunica murise de curând şi rămăsesem fără bani. Şi apoi, n-aveam nicio pregătire… nu-mi puteam găsi de lucru.

— Sandra! o mângâie el. Nu vreau să te mai gândeşti la toate astea acum. S-a terminat, au trecut. Acum, nu mai vreau să mai vorbim despre alte femei.

— Nici măcar despre Sophy?

— Nici măcar despre Sophy, repetă el ironic. Deşi, ca să nu te îngrijorezi, am să-ţi spun numai că a locuit aici ca să nu stea la hotel, cât am fost internat. Când ai sosit, era deja gata de plecare. Îşi făcuse şi bagajul. N-avea nicio intenţie să stea cu mine, în ciuda remarcilor ei răutăcioase.

— O, dragul meu, şopti ea.

— Nu sunt milionar, iubita mea. Oricât de mult te iubesc, trebuie să fii pregătită să trăieşti mai mereu pe

Kalnos, deşi nu cred că ai amintiri prea plăcute de acolo. Din nefericire, activitatea mea îmi consumă mult timp. Dar ai la dispoziţie insula.

— Voi fi fericită cu tine oriunde, atâta vreme cât şi tu vei fi mulţumit.

— Dacă te am pe tine şi insula, şi mă pot bucura de amândouă văzându-vă, ce altceva îmi mai pot dori? Dar atât de puţin va fi suficient pentru tine?

— Tu ai fi de-ajuns pentru a mă face fericită, răspunse ea, înconjurându-l cu braţele calde. Cred că voi reuşi să fac orice atâta vreme cât mă vei iubi.

— Nu voi obosi niciodată să te iubesc, o asigură el.

Toate celelalte lucruri din jur fură date uitării. Se aveau unul pe altul şi asta era de-ajuns.

Sfârşit